

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

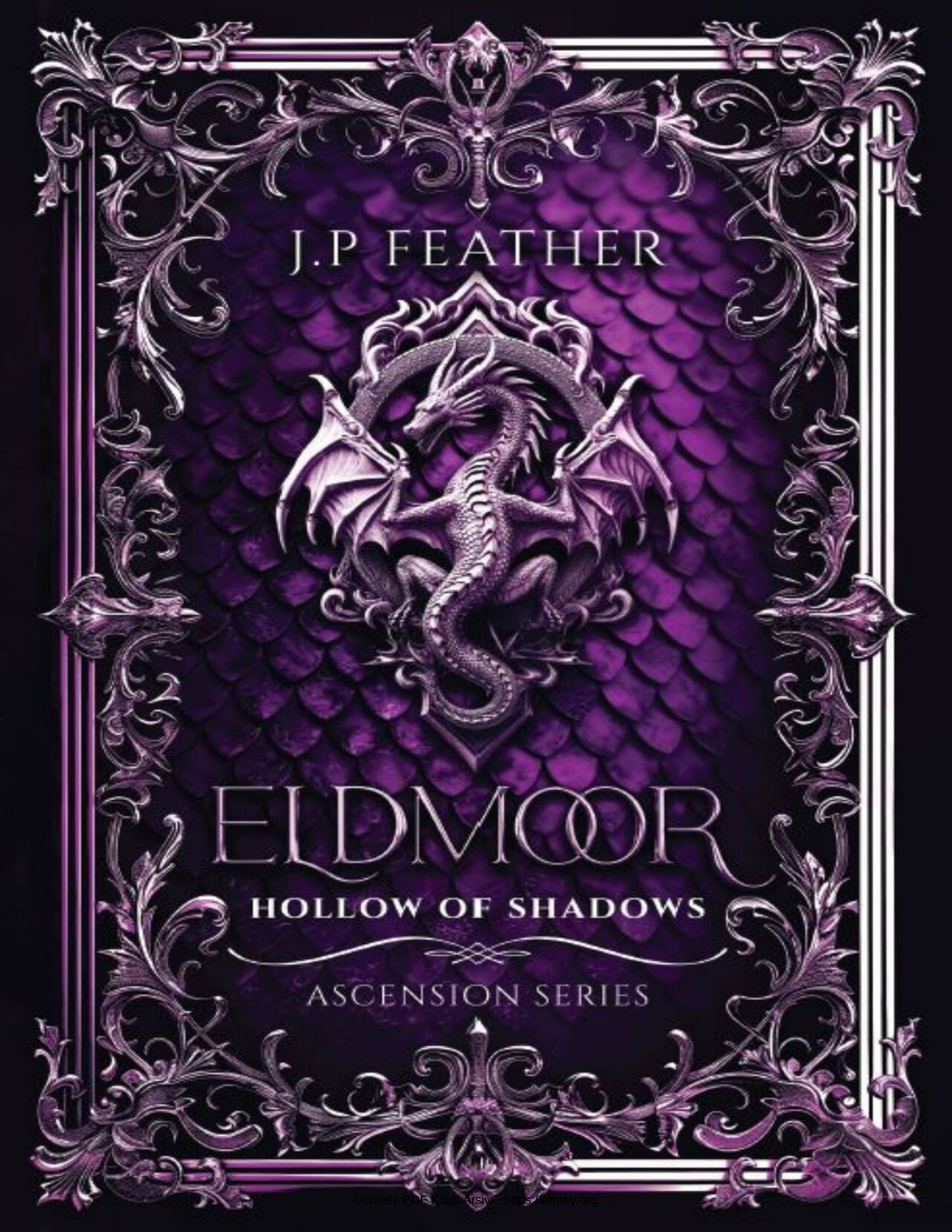
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.P. FEATHER

ELDMOOR

HOLLOW OF SHADOWS

ASCENSION SERIES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ELDMOOR
Gölgeler Kovuğu Kitap 2
J.P. Feather

OceanofPDF.com

Telif Hakkı 2024 by J.P. Feather Eldmoor
- Gölgeler Kovuğu : Kitap 2

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bir kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, ticari marka statüsünü ve ticari markayı kabul eder.

Bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin, markaların ve/veya restoranların sahipleri.

Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Editör: Ceara
Kapak Tasarımı:
Chris
Biçimlendirme: RedFox Kitap Tasarımı

Tetikleyici uyarı

Cinayete
teşebbüs Kan
Çocuk istismarı
Ölüm
Duygusal istismar
Halüsinasyonlar
Adam Kaçırma
Cinayet İğneleri
Fiziksel istismar
İşkence

OceanofPDF.com

İçindekiler

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ BÖLÜM

BÖLÜM DOKUZ SEKİZ

BÖLÜM ON

ON BÖLÜM BİRİNCİ ON

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ ON

BÖLÜMDÖRT BÖLÜM

ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ ON BÖLÜM

BÖLÜM ON DOKUZ SEKİZ

BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM

YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM

BEŞ YIRMI BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI ALTIDÖRT

BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM

YIRMI YIRMI DOKUZ SEKİZ

BÖLÜM BÖLÜM OTUZ

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM TEŞEKKÜR

BU YAZARIN KİTAPLARI

YAZAR HAKKINDA

OceanofPDF.com

*Onu alev alev yanan bir kalple
sevdi. O ise kalbini bir boşluğa
çevirdi.*

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

CLARA

Hiçbir şey gibi değildi. Hayatım alt üst olmuştu ve sadece birkaç hafta içinde her şey değişmişti. Ne zaman baksam Kalçam boyunca uzanan ve dizimde duran beyaz izi, yeni evimdeki beyaz deri kanepenin rahatlığında son birkaç günün olaylarını yeniden kurgulamaya çalıştım ama yapamadım.

Bedenim hâlâ ağır, düşüncelerim silik ve ruh halim tuhaftı. Babamın sesi sadece bir serap mıydı? Travma sonrası stresin bir sonucu muydu? Hepsi kafamın içinde miydi?

Kapının çalınması dikkatimi çekti. Bakışlarım kapıya doğru kaydı, dudaklarımın kenarları kalktı. "İçeri gel, Olin."

Olin güneş gibi kapıdan içeri girdi ve rahatça yanıma yerleşti. "Yeni evinizdeki ilk gününüz nasıl geçti? Nasılsın?

hissediyor musun?" Olin'in alnı kırışmış olsa da sesi sıcaklıkla doluydu.

"Çok tuhaf. Bu kadar çok oda; bu kadar geniş bir yer." İçimi çektim. Olin'e babamın sesini duyduğumu söylememiştim. Eldmoor'a tek parça halinde, tüm uzuvlarım sağlam olarak dönmüştüm.

"Kıskandım." Olin kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. "Ben o tek metrekaarelik odada yaşamak zorunda kalırken sen yumuşak bir yatakta dinleneceksin."

Ona sıcak bir gülümseme verdim. "Her zaman bekleriz."

Olin beni hastanede ziyaret eden tek kişiydi. Katılımcıların geri kalanı toplanana kadar Erasmus'la birlikte bir sonraki Oyun eğitim odasında kalıyordu. En iyi arkadaşım ben beyaz koğuşa kapatıldığımda bana çocukluğumuzdan hikâyeler anlatmıştı

Yatakta. Bana bakmanın, beni bu kadar kırılmış, travmatize olmuş ve kafası karışmış görmenin onun için ne kadar zor olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum. Yarama birkaç dikiş atılmıştı.

Kolum, bacağım ve uyluğumdaki en büyük yara, o tuhaf beyaz yara izi. Doktorlar yara olmadığını söylemişti ama anılarım farklı bir hikaye anlattı.

"Şehre nasıl getirildiğimi biliyor musun?" Cevabı bilmek istediğimden emin olmadan sordum.

"Morgana ve Bianor, Desmond ve gölgeler hakkında bir şeyler söylediler. Ben dinlemiyordum." Olin'in bakışları kapıya doğru kaydı. "Onlara kendin sorabilirsin."

Ait olmadığım yeni evimdeki ilk gün ve kapıdan birbiri ardına ziyaretçiler geliyordu.

Ve işte . Morgana, benden nefret eden kadın, ama endişeli gözlerle bana bakıyordu.

"Tek parça halinde olduğunu bilmek güzel." Bianor bana doğru yürürken genişçe gülümsedi ve elini omzuma koydu.

"Kolun olmasaydı da kızmazdım." Morgana yorumunu yumuşatarak güldü. Şaka mı?

"Özür dilerim," dedi Bianor. "Oyunlardan sonra ziyaret etmediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ailemle geçirdiğim zamanı telafi etmem gerekiyordu."

"Hepimizin kendi hayatı var." Gülümsüyormuş gibi yaptım. "Suçlu hissedecek bir şey yok."

"Bir sonraki gönüllülerin listesi bu akşam açıklanacak. Eminim yine katılmak isteyeceksiniz." Karşımdaki koltukta rahatına bakarken Morgana'nın dudaklarının köşesi yukarı kalktı.

"Yarın mı? Ama oyunların üzerinden sadece birkaç hafta geçti. sona erdi." Olin'in sesi sinirli geliyordu. "Clara, sen katılamazsın. Hastaneden daha bugün taburcu edildin." Bianor'a baktı, belli ki yardım ya da en azından onay bekliyordu.

Bianor, "Buna karar vermek sana düşmez," diye onu azarladı. "Seni yalnız bırakacağını mı sanıyorsun? Annesini bu şehrin en alt katında bırakacağını mı? Clara'nın uğruna savaşıcağı çok şey var ve birkaç çizik onu durduramaz."

"Oyunlar gerçekleşmeyecek," diye ekledi Morgana gözlerini devirerek. "Listeler açıklandıktan sonra bir eğitim olacak kurs ve ardından Oyunlar. İki ya da üç hafta sürer. Bu da Clara'nın vücudunun yeniden dengeye kavuşması için yeterli bir süre."

"Teirac'la dövüşürken bilincimi kaybettikten sonra ne oldu?" Sorma cesaretini gösterdim. Bu soru hastane koğuşunda uyandığımdan beri içimde gürleyip duruyordu.

"Teirac seni ağır yaralı bırakarak geri çekildi. Seni şehre doğru sürüklemeye çalıştık ama çok güçsüzdük." Bianor'un sesi takıldı ve boğazını temizledi. Belli ki anıları ona acı veriyordu. onu da.

"Bianor yardım edemedi ve sen de benim için çok ağırdın," diye devam etti Morgana. "Seni sadece kısa bir süre taşıyabildim. Eldmoor'dan hâlâ yarım günlük mesafedeydik." Bianor başını salladı. "Sonra Desmond ortaya çıktı."

"Koçlar bitmemiş Oyunlara girebilir mi?" Bakışlarım Bianor ve Morgana arasında gidip geldi.

"Hayır." Morgana başını salladı. "Bu yazılı olmayan kurallardan birini çiğnemek olur."

Desmond'ı son haftalarda görmememin nedeni bu muydu? Şehir kurallarını çiğnemenin sonuçları? Lazarus ona bir şey mi yapmıştı? Onu cezalandırmış mıydı? Midem bulandı.

"Desmond Eldmoor'a giden yolun geri kalanında seni taşıdı. Hastane kanadına varır varmaz ona bağırıp çağıran ve küfreden babasını görmezden geldi." Bianor kaşlarını çatı, alnı anılarla kırıışmıştı. "Muhafızlar sizi içeri kadar takip etmemize izin vermedi."

Desmond kurallara uyan ya da babasına saygı duyan biri değildi ama sırf benim için yüzeye çıkma riskini göze aldığını bilmek... Kalbi asildi, onu örten gölgelerin altında bile Onu.

Bianor gülümsedi ve ayağa kalktı. "Geçmiş olsun, Clara. Umarım Oyunlarda tekrar seninle birlikte olma şerefine nail olurum." Bana kısaca sarıldı ve kapıya doğru yöneldi.

Morgana takip etmek için harekete geçti. "Umarım adınızı listede görürsünüz." "Sonra görüşürüz," dedim. Bu kadar uzun süre bir ay önce bu insanları düşman olarak görüyordu. Yavaş yavaş beklenmedik bir arkadaş grubuna dönüşmüşlerdi.

"Bu gece uğrarım, tamam mı?" Olin koltuktan kalktı, bakışları üzüntüsünü belli etse de genişçe gülümsedi. "Benim için pratik yapma zamanı. Sana yetişmeliyim ki koruman olabileyim ve sen de bu kâbusu tekrar yaşamak zorunda kalmayasın."

Beni ışıkla dolduranlar birer yeni ve büyük evimden çıkıp gittiler. Düşüncelerimle baş başa kalmıştım.

Bu yüzden topallayarak yatak odasına doğru yürüdüm, temiz kıyafetlerimi ve banyo malzemelerimi çıkardım. Üzerime tam oturan kıyafetlerle dolu bir gardırobumun olması garipti.

Dušta uzun süre durdum ve sıcak suyun vücudumdan aşağı akmasına izin verdim. Neredeyse bir anlığına unutmama yardımcı oluyordu. Dışarı çıktıktan sonra saçlarımı nemli bırakarak kuruttum ve yarısına kadar inen ince siyah bir gecelik giydim. Beyaz geceliğim Yara izi görünüyordu ama umurumda değildi; kimse beni görmeyecekti. Aynanın önünde durup saçlarımı örmeye başladım, sonra acıyla irkildim elime doğru ateş etti.

"Kahretsin." Ellerimi lavabonun kenarına dayadım ve gözlerimde biriken yaşları kontrol etmeye çalıştım.

Bir süre sonra yatak odama açılan kapıya doğru yürüdüm ve kapı aralığında donup kaldım, bakışlarım çift kişilik yatağıma takıldı. Nefesim kesildi.

Desmond yatağıma rahatça uzanmış, kollarını başının üzerinde kavuşturmuş ve gözlerini kapatmıştı. Uyuyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve omzumu kapının pervazına yasladım. "Ne cüretle yüzünü buraya gösterirsin?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı Desmond. Gözlerini açtı, gözleri Dans eden mor alevler her zamankinden daha parlaktı. Bakışlarım farkında olmadan çene çizgisine, düğmeleri açık siyah gömleğine ve boynundaki siyah dövmeye kaydı. Çıplak göğsüne. Bakışlarım sanki her ayrıntıyı özömsüyormuş gibi oyalanmaktan kendini .

Ona olan hayranlığımı bastırdım, bu duyguları bir kutuya tıktım ve anahtarı çevirdim. "Pardon?" Sakin kalma çabasıyla sesim titreyerek sordum. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Desmond'ın güzel yüzü... üzgündü.

Öfke, yüksek bir ses tonu bekliyordum ama tek gördüğüm yüzünde parlak bir şekilde boyanmış suçluluk duygusuydu. Yüzündeki asık surat ifadesi

kalp. Ben Oyunlar'dayken ne olmuştu? Desmond'ı bu kadar değiştiren neydi?

Desmond yataktan kalktı ve yavaşça bana doğru geldi. "Ben Geç kaldığım için özür dilerim. Teirac'ın saldırısından sonra senin nasıl görüldüğün aklıma takıldı ve..." Desmond'ın sesi kesildi. O

Bana bir av gibi değil, sanki hareket edemeyen, ii ezilmiş küçük yaralı bir hayvanmışım gibi baktı.

Dudaklarımdan ürpertici bir i çekiş ıktı. "Hayatta kaldım." Elimi uzattım Elimi Desmond'a doğru uzattım, burada olduğumu ve iyi olduğumu kanıtlamak için yanağına dokundum.

Desmond'un gözbebekleri dokunduğum anda büyüdü ve sanki elektrik çarpmış gibi, sanki ona fiziksel acı vermişim gibi bir adım geri çekildi. I istedim... kahretsin, onu iyi hissettirmek istedim ama çizgiyi açmak zalimce olabilirdi.

"Anlamıyorsun." Desmond kollarını kavuşturdu.

"O zaman bana açıkla," dedim sabırsızlıkla. "Bilmece gibi konuşmayı bırak Desmond. Senin zihnini okuyacak doğaüstü bir güce sahip değilim."

"Augustin'i öldürdüm ama cezamı senden çektim." Desmond sessizce söyledi. "Lazarus anneni öldürmeye çalıştı. O hastanede-"

Gerisini duymak için beklemedim. Desmond'ı arkamda bırakarak yeni evimden hızla çıktım ve koridorda koşmaya başladım. Hastane kanadına doğru koşarken çıplak ayaklarım soğuk fayansların üzerinde kaydı. Benim Etrafım bulanıklaştı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı szlrken zihnim dönmeye başladı.

Bu doğru olamaz. Annem olmalıydı. Bu şehirde sahip olduğum tek şey oydu; o benim etim ve kanımdı.

Bana dehşet dolu gözlerle bakan yabancıların yanından aceleyle geçtim. Sola döndüm ve hastane kanadının beyaz kapısı karşımdaydı. I

Ne hakkında hiçbir fikrim olmadan, bir kapıdan diğerine koşarak ve her birinin dışındaki tabelalara gözümü kıсарak ilerledim. Bu Atığım son kapıyla birlikte elini tutmak için annemin başucuna doğru sendeledim. Ayaklarım soğuk zemin yüzünden uyuşmuştu ama bunu fark etmemiştim .

Makineler biyledi. Annem odanın ortasındaki beyaz yatakta yatıyordu.

Çaresiz bir hikırık kaçtı içimden. "Anne, hayır," diye fısıldadım. "Lütfen, beni bırakamazsın."

Bu gerçek değildi. Bu bir kabustu, kötü bir rüya. Uyanmak zorundaydım.

Zaman gibiydi. Tek görebildiğim annemin solgun yüzü, yumuşak pembe ayırık dudakları ve vücudunu kaplayan beyaz hastane önlüğüydü.

Onun yanında bir topun içine kıvrıldım. Paramparça olmuştum, ufalanıyordum, karanlığın içinde boğuluyordum ama onun kalbinin düzenli atışı bana umut veriyordu.

Geçen her saniye bana bir saat gibi geliyordu. Vücudum endişeyle titriyor ve düşüncelerim birbiriyle savaşıyordu. Sonunda yorgunluk beni ele geçirdi ve rahatladım, gözlerim kapandı.

bir acı dalgası kapladı. Başımı tutarak yataktan düştüm, ciğerlerim havasız kalmıştı. . Derim yanıyor, yanıyor, yanıyor... Görüşüm bulanıklaştı ve bedenim sarsıldı. Ellerimi ağzıma kapattım, boğazımdan kaçmak isteyen çığlığı bastırdım.

Koşuş ortadan kayboldu. Gece beni sarmıştı ve her şey durgundu. Blaze Dağları önümde yükseliyordu, beyaz kabarık Arkasında ayın belli belirsiz parladığı bulutlar. Yıldızlar üzerimde parıldıyordu, birçoğu ve bir sakinlik çökmüştü. Her şeyi kuşbakışı görebiliyordum ve kendimi bir tüy kadar hafif hissediyordum.

Bu ölüm müydü?

Yumuşak, ılık bir rüzgâr yükseldi ve gerildim. Küçük, kanatlı ejderhalar, varlığımı tamamen görmezden gelerek birbiri ardına yanımdan uçtu. Ancak şimdi aşağıya bakabiliyor, ayaklarımın altındaki manzaranın gerçekten farkına varabiliyordum. Büyük, keskin kızıl pullar altımda uzanıyordu.

Teirac?

Görüntü kayboldu ve gözlerimi kocaman açtığımda kendimi Desmond'ın göğsüne yakın bir yerde buldum. Bana sıkıca sarılmıştı. kollarında, yeni evime doğru yürüyordum. Kucağından kaçmak istedim ama hareket edemedim. Yorgunluk beni çekiştiriyordu. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum, ona çok yakındım, geleceğin getirebileceklerinden korkmuyordum.

Desmond beni yatağıma yatırdı ve yanıma çömelip ellerini kalçalarımın altına koydu ve başını onların üzerine koydu.

Tüm sağduyuma rağmen parmaklarımı beyaz saçlarına geçirdim ve ona tutundum.

"Gözlerin açıkken gördüğün bir kâbus," dedim sessizce. "O zaman gördüğün buydu."

Desmond aynı yakıcı acıyı kaç kez hissetmişti, tek başına, karanlıkta, bir sonraki adımda ne olacağını bilmeden?

"Evet," diye mırıldandı Desmond, şiltede yanıma otururken. "Teirac tarafından işaretlendiğini bana neden söylemedin?"

"Lazarus sana ne ceza verdi?" Ben de karşılık verdim.

"Önemli değil." Desmond ayağa kalktı ve oturma odasına, oradan da çıkışa doğru yürüdü.

Kapı çarparak kapanırken arkasından, "Korkak," diye bağırdım.

Desmond gitmişti.

Yumuşak yatağın üzerinde top gibi kıvrıldım ve yatağın başucundaki kırmızı lav baktım. Lazarus bir canavardı.

Herkesin hayatını mahvetmiş, kendisi de şöhret ve servet içinde yüzüyordu. Ruhunun ne kadar kara ve karanlık olduğunu hayal etmek zordu.

Düşüncelerim Desmond'a döndü. Bir zamanlar içinden öfke fışkıracak kadar çok tartışan adam şimdi korkmuş bir köpek gibi kaçıyordu.

Kaslarım gergin kalsa da vücudum yavaş yavaş ısındı ve sonunda uyku beni ele geçirdi.

Uyandığımda yataktan kalkamayacak kadar tembeldim ama kahvaltı yapmalı ve Olin'i bulmalıydım. Nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bu katta herhangi bir şey vardı, belki de önce Desmond'ı ziyaret etmeliyim?

Çoraplarımı, lacivert kot pantolonumu ve spor ayakkabılarımı uyumlu siyah bir tişört giydim. Saçlarımı örmek için can ama vücudum hala tam olarak iyileşmemişti. Saçlarımı omuzlarımın altında, dalgalı bir şekilde zorunda kaldım.

Dairenin kapısını kilitledim ve geniş koridorda, restoranlara açılacağını düşündüğüm cam kapılara doğru yürüdüm.

Kafeler.

Çıkmaz .

İçimi çektim ve topuklarımın üzerinde dönerken birine çarptım.

Dengemi korumak için elim içgüdüsel olarak onun kolunu kavradı.

"Özür dilerim," dedim kızın kahverengi gözlerinin içine bakarak.

"İyi tepki." Siyah saçlı kadın gülümsedi. "Yeni görünüyorsun. İyi misin?"

"Aptman kanadından çıkış hangi tarafta?"

"Aynı koridor boyunca geri dönün ve bir sonraki kavşaktan sağa dönün." Kadın gülümsedi ve yürümeye devam etti.

Onun gidişini izledim, sonra durup etrafıma baktım. Yoldan geçenlerin bakışları Eldmoor'un en alt katında yaşadığım zamanlardaki kadar öfke dolu değildi. Bu katta yaşamamanın keyifli olması mümkün müydü? Burada yaşayan herkes benden nefret etmeyebilir miydi?

Kadının talimatlarını izledim ve adımlarımı geri çekerek bu kez sağa döndüm. Beni başka bir cam kapı karşıladı, ardından Desmond'ın ofisine ve ana toplantı odasına giden tanıdık bir koridor.

Olin'i görmeye gitmeden önce, bir sonraki Oyunlar için kayıt yaptırmam gerekiyordu.

Üzerinde büyük harflerle KAYIT yazan bir panonun önünde boş bir masa ve birkaç sandalye buldum. Bakışlarım masaya kaydı ve orada bazı isimler gördüm. Sayfanın üst kısmında büyük harflerle Sağ Kanat yazıyordu. Biri hariç tüm hesap tabloları doluydu ve kalemimi bir kenara bırakarak aceleyle tam adımı yazdım. Yapamadım Gözlerimi sekiz numaradan ayıramıyordum, o da boştu, yani neredeyse boştu. Uzun bir çizgi, listede son sırada kimsenin olmasını engelliyordu. Tuhaf.

Başımı salladım ve yürümeye devam etmek için döndüm ama sert bir göğse çarptım.

Desmond'ın derin sesi, "Sil onu," diye emretti. "Şimdi."

"Hayır." Başımı kaldırdım ve bakışlarımı birleştirdim.

"Şimdi." Desmond bir kolunu başımın üstündeki duvara dayamış, hafifçe öne eğilmiş, menekşe rengi gözleri bana hançer gibi bakıyordu.

Desmond'un dediğini yapmaya hiç niyetim yoktu. Bu benim hayatımdı, onun değil.

"Anneme bakmak zorundayım ve en iyi arkadaşımı bırakamam. Oyunlarda yalnız arkadaş. Bana patronluk taslamaya yok." "Annenin tedavi masraflarını ben ödedim ve en iyi arkadaşın hedef." Desmond bir adım geri çekilerek bana alan açtı. "O zayıf ve aptal değil. Hayatta kalacaktır."

"Grup neden sekiz kişiden oluşmuyor?" Bakışlarım solumdaki çarşıfta gezinirken sordum.

Desmond sessizdi, dudaklarını birbirine bastırmıştı. yayılan aurayı, bedeninden kaçmak isteyen gölgeleri hissedebiliyordum,

İçinde gizlenen kalın karanlığı. Çekiyor, itiyor, şüphe ediyordu.

"Size söylersem, adınızı listeden siler misiniz?"

"Hayır." Bakışlarını kırmadım. "Bunun seninle bir ilgisi var, değil mi?"

Desmond'ın sonraki sözleri boşuktu, sanki içinden zorla çıkarılmış gibiydi. "Bu benim cezam."

Bu da Desmond'ın...

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

CLARA

"Listedeki son katılımcı siz misiniz?" Ben talep ettim.

"Evet," diye itiraf etti Desmond. "Antrenörlük pozisyonumu kaybettim ve bir sonraki Oyunlara katılmaya zorlandım. İşte bu yüzden Oyunlara katılamıyorsunuz. Katılamazsın."

"Eğitimde görüşürüz, Desmond." Ondan uzaklaşıp Olin'i bulmayı umduğum kanada doğru yürüdüm.

Desmond gelmedi, bu şaşırtıcıydı. Omzumun üzerinden baktım, ama o gitmişti, bir gölge gibi kaybolmuştu.

Herkes onun öyle olduğuna inanıyordu.

Bilmediğim üç numaralı toplantı odasına girdiğimde, odanın sonunda daha önce sadece bir kez gördüğüm bir adam gördüm-Koç Xavier.

"Kayıp mı oldun, Clara Merkins?" Xavier'in kahverengi gözleri beni tepeden tırnağa taradı. Neden sanki bir şey bekliyormuş gibi burada pusuya yatmıştı? Ve neden beni tanıyormuş gibi konuşuyordu?

"Olin," dedim koçun birkaç adım ötesinde durarak. "Bence o bu eğitim kanadında olmalı."

Beni korkutmasa da adamın görünüşü gerçekten de korkutucuydu. Siyah gömleği dövmeli kollarını gösteriyordu. Kasları her hareketinde dalgalanıyordu, gri bıyığı ve uzun sakalı da yaşını daha da belirginleştiriyordu.

Xavier, "Eğitim için gönüllü listesi henüz onaylanmadı, bu nedenle dışarıdan gelenlerin eğitim tesislerine girmesine izin verilmiyor" dedi.

"Kurallara lanet olsun." Topuklarımın üzerinde döndüm ve toplantı odasından çıktım.

Desmond'un ofisine doğru aceleyle yürüdüm, onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum. Kapıyı çaldım ama ses gelmedi.

İçeriden bir davet geldi. Görmezden gelerek kapıyı açtım ve karanlık ofisine adım attım. Bakışlarım karanlık odada dolaştı ve büyük bir koltukta oturan figüre takıldı. "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Hayır. Son seferinde kendini içinde bulduğun koşullara rağmen, hayatını tehdit eden başka bir yolculuğa çıkmak üzeresin." Desmond'ın soğuk bakışları benimkilerle buluştu. "Sen intihara meyillisin, Clara."

"Tekrar ; emirlerine uymayacağım."

"Emirler mi?" Desmond sandalyesinden kalktı, alnında birkaç çizgi . Gözleri kuşkuluydu.

"Evet. Taleplerine, sesinin sert tonuna, beni korumaya yönelik saplantılı arzuna." Çenemi kaldırdım.

Desmond'un dudaklarının kenarı kalktı, sonra da tamamen gülümsedi. Ayağa kalkıp bana doğru ilerlerken gözleri yumuşadı. Onun gerçek yüzünü görünce kalbim kafese kapatılmış bir kuş gibi göğsümde çarpmaya başladı.

Gülümse.

"Sana emir asla cüret edemem, Clara." Desmond hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Hiçbir kurala, hiçbir talimata uymuyorsun ve sadece sezgileriniz. Sizi... unutulmaz kılan da bu."

"Buraya konuşmak geldiğim konuya geri dönelim. Oyunlara katılacakların nihai listesi ne zaman açıklanacak?"

Bir anda Desmond'ın yüzündeki mizah ifadesi kayboldu. "En ufak bir fikrim bile yok. Elimde bir tek bu kabine kaldı. Lazarus bu işlerle ilgilenmesi için başka birini baş antrenör olarak atadı. şeyler."

İçimi çektim. "İşler yanlış yönde ilerliyor."

"Hayır. Şu ana kadar işler beklediğinizden çok daha iyi. Eldmoor'a döndüğünüzden beri babam kötü bir şey yapmadı ama bu sadece bir zaman meselesi." Desmond'ın bakışları yana kaydı ve elleri yumruk şeklinde sıkıldı.

"Korkunç bir şey yok mu? Annem hastanede ve sen de bu kattaki görevini kaybettin. İşler iyi gitmiyor gibi görünüyor."

"Bunu başka bir güne bırakalım." Desmond'un dikkati bana döndü. "Şu anda en önemli şey eğitimden sağ çıkmak ve Oyunlar."

"Bir kere yaptım. Yine yaparım."

"Cesaretiniz için sizi alkışlıyorum, ancak bu sefer farklı olacak. Antrenörlerden kurallara ve katılımcı listesine kadar her şey babamın elinde. Her zaman bana yakın durmak zorundasın, anladın mı?" Desmond sonunda aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Lazarus bana zarar vermeye çalışacak, bu da demek oluyor ki..."

Desmond'un parmakları

çenemi buldu, daha yukarı kaldırdı ve bakışlarımızı birleştirdi. "Onun hedefi sen olacaksın."

"Oğlunun düşmanına aşık olması fikrini kabullenemiyor." Küçük gülümsememe engel olamadım.

"Düşmek mi? Oh, hiçbir fikrin yok." Desmond göz kırparak aramızdaki mesafeyi açtı. "Bugün boş bir gün, bu yüzden bana eşlik edeceksin."

."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve Desmond'ı izledim. Kapıya doğru yürüdü ve sonra durup bana baktı. Dudaklarından derin bir iç çekiş çıktı ve sonra topuklarının üzerinde dönüp bana doğru yürüdü, tek bir hareketle beni omzunun üzerinden attı. Baş aşağı asılı kaldığımda bir çığlık attım.

"Desmond, bırak gideyim." Garip pozisyonda sesim boğuk çıkıyordu.

"İnat etmeyi bırak, Clara."

"Hemen gitmeme izin ver." Sesime bir parça panik karıştı. "İnsanlar ne düşünecek?"

"Ne isterlerse düşünebilirler."

"Seni son kez uyarıyorum," dedim dudaklarımdan kaçmak isteyen kahkahayı bastırmaya çalışarak.

"Gerçekten mi?" Desmond başını çevirerek bakışlarımızı birleştirdi, tek kaşı ilgisiz bir ifadeyle kalktı.

Ellerimi Desmond'un güçlü sırtına dayadım ve pozisyonumu mümkün olduğunca sabit tutmaya çalıştım. Aniden bir sıcaklık dalgası tüm vücudumu sardı. Parmaklarımin uçları Desmond'ın siyah gömleğinde delikler açarak parlıyordu. Beni hızla ayaklarımin üzerine bıraktı. ve kollarını göğsünde kavuşturarak geri çekildi.

"Bunu bir daha asla yapma," dedi soğuk bir sesle. "Bu duvarların gözleri var. Eğer yanlış kişi neler yapabileceğinizi görürse, öldürülebilirsiniz."

"Sana beni söylemiştim," diye sitemle karşılık verdim.

Ne olmuştu? Elimde kılıç yokken neden vücudumda büyü dolaşıyordu? Bu soruya rağmen aklımdan geçip duruyordu, Desmond cevabı açıkça biliyordu. Yan yana konut bölümüne doğru yürüdük. Desmond'un çenesi

gerildi ve görüş alanından çıkmadığımdan emin olmak istercesine bana doğru bakmaya devam etti.

"Teirac sizi işaretledikten sonra, büyü'nün bir kısmı onun bedeninden sizinkine geçti. İşaretlenmiş kişiler için bu sihir her an kullanılabilir hale gelir. Ancak bunu gelişigüzel kullanır ve başkalarının sorgulamasına neden olursanız

Bunu yaparsan, sırtına büyük bir hedef tahtası çizmiş olursun," dedi sonunda, sanki bu sözler benim için söylenmemiş gibi, neredeyse kendi kendine.

"Hedef zaten sırtımda. Daha da kötüye gitmeyecek." Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı. "Büyü bedende mi? Teirac beni işaretledi mi? Dövmen sadece o değil. Bu Xaran'ın işi, değil mi? Ne? Lazarus'un bunu bilmediğini mi düşünüyorsun?"

"Lazarus dövmesi olan herkesten kurtulur. Onlardan oluşan bir liste var. Bu yüzden dikkatli olmalısın." Desmond asansörün kapısında durdu ve içeri girmemi bekledi.

"Onu öldürsek olmaz mı?"

"Şimdi değil. Oyunlardan döndüğümüzde. O zamana kadar yapacak önemli işlerim ve babamın ölmemesi için iyi bir nedenim var." Desmond asansörün duvarına yaslanarak düğmeye bastı.

"Neymiş o sebep?"

"Babam savaştan sorumlu iki kişiden biridir ejderhalar ve insanlar arasında. Lazarus ejderhalardan bir şey çaldı ve bunun sonucunda insanlık neredeyse yok oluyordu. Ne olduğunu söyleyemem çünkü bilmiyorum ama bu şehirde olmalı. Ejderhalar ve insanlar arasında barış sağlanana kadar bu şehri yok edemeyiz. Aksi takdirde burası bir tımarhaneye dönüşecek." Desmond bana baktı.

Gözleri bana bir şeyi hatırlattı - bir şeyi

Farklı. Gördüğüm bir şey.

Bir parçam ay ışığında uzun ağaçların üzerinde saklanan o yarı saydam ejderhayı hatırladı. O gözler, Xaran'ın gözleri, vücudu neredeyse görünmez olana kadar menekşe rengindeydi, çevresine karışıyor, gölgeler içinde boğuluyordu. Bu, Desmond'ın kafasının içinde Xaran'ın sesini benim babamın sesini duyduğum gibi duyabildiği anlamına mı geliyordu? Xaran'ın içinde başka birinin sesi mi vardı?

"Kafanın içinde sesler duyuyor musun?" Kulağa ne kadar tuhaf ve rahatsız edici geldiğini bilerek sordum.

"Sesler mi?" Desmond durakladı, sonra "Evet," diye itiraf etti.

Yani doğruydu. Babamın sesi gerçektı, sadece benim sesim değil. sanrı ve travma sonrası stres. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Desmond'ın kafasında neler oluyordu? Savaş hakkında bu kadar çok şey bilmesinin nedeni bu muydu?

bir kapı açıldı ve uzun bir cam koridor ortaya çıktı. ileride. Sol tarafta dağ zirveleri uzanıyordu ve uzakta masalar vardı. Bir barın ya da küçük bir kafenin içindeydik. Manzara gerçekten vericiydi. Eldmoor'da böyle bir yer olduğunu hiç bilmiyordum. En alt katta yaşayan çoğu insan da muhtemelen .

Desmond üzerinde adı yazılı bir masaya doğru ilerledi. Birkaç yabancı selam vermek için başını salladı ama bakışları yüzümden hiç ayrılmadı.

"Burada ne işimiz var?" Ben sordum.

"Kahvaltı yapıyorum." Desmond elini garsona doğru kaldırırken gözlerini yere indirdi.

Desmond yemeklerimizi sipariş ederken dikkatim dağlara yöneldi. Güneş gökyüzünde parlıyordu, bu manzara Kalbim küt küt atıyordu. Beni öldürmeye çalışan ejderhalar olmadan dünyayı görmek için bir şanstı. Tadını çıkarmak, dünyayı hatırlamak, bir yeraltı şehrinin nemli duvarları arasında sıkışıp kalmamak için bir andı. Parlayan gözlerim çevredeki tüm manzarayı görmeye çalışırken yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Bazen gerçeklikten uzaklaşmak iyidir," dedi Desmond sessizce.

"Bu manzara... işte insanlar böyle yaşamayı hak - doğaya yakın, özgür, sınırsız ve evcilleşmemiş." Çenemi ellerimin arasına aldım, gözlerimi manzaradan ayıramıyordum. "Bu harika bir şey."

"Evet, gerçekten nefes kesici." Desmond'un sesinden gülümsediğini anladım ve ona baktım.

Desmond camın arkasındaki görüntüye değil, bana bakıyordu. Karmakarışık beyaz saçları bir bulut gibi görünüyordu, birkaç düğmesi açık beyaz gömleği göğsünü gösteriyordu. Menekşe rengi gözleri gözlerimi delip geçiyordu.

Ruh. O için için yanan gülümseme, yüzündeki nazik ifade... Sanki karşımda bambaşka bir adam oturuyordu. Belki de değildi. Daha yakından baktığımda, içinde, ruhunda, gözlerinde dans eden gölgeleri ve iblisleri görebiliyordum.

Bahsettiği görüntü dağlar değildi. Bendim.

Bir dakika boyunca, bir saat gibi gelen uzun bir dakika boyunca
Aramızdaki sessizlik, havada çatırdayan elektrik, hava yoğun, sıcak ve
aynı zamanda serin.

"İşte buradayım," dedi esmer bir adam, aramızdaki boş sandalyeye
oturup genişçe gülümseyerek.

Sanki transa geçmiş gibi bakışlarım siyah saçlı, koyu kahverengi
gözlü adama kaydı. Yarım bir bakışta kim olduğunu anladım.
Desmond'un kardeşi Milo.

Elbette Desmond beni buraya sadece kahvaltı için çağırmamıştı. Bir
kızı sırf onunla vakit geçirmek için dışarı çıkaracak türden bir adam
değildi. Ben ve Desmond? Karanlık ve ateş?

, Clara. Aklını başına topla.

Desmond bakışlarını benden ayırıp kardeşine çevirdi. "Bir şey
bulabildin mi?"

"Lester Mills," diye yanıtladı Milo sakince. "İşte cevabın."

Desmond derin bir iç çekti. "Bilmece gibi konuşmayı keser
misin?"

"Beni bu büyüleyici kızla tanıştırebilir misin?" Milo'nun dikkati bir
anlığına benim üzerimde kaldı.

"Milo," diye azarladı Desmond kardeşini, konunun dışına çıktığını
açıkça belli ederek.

"Ahh, evet. Lester. Şehrin en üst katındaki bir kapıya erişimi var.
Lazarus'un da erişimi var. Sanırım senin gölge güçlerin casusluk
yapmana ve içeri nasıl gireceğini bulmana yardımcı olur. Günün her
saatinde en sıkı korunan kapı orası."

"Lester Lazarus için çalışıyor. Pençelerimizi ona geçirmek tehlikeli olur."
Desmond'ın alnında çizgiler belirdi. "Başka ne seçeneğimiz var?"

"Lazarus'un ofisi mi?" Ben sordum.

Milo gözlerini devirdi. "Geçen sefer, bu küçük kardeşimin hapse
girmesiyle sonuçlanmıştı."

"Sadece erkekler yaptığı için," diye omuz silkerek cevap verdim.

"Hayır." Desmond'ın ciddi bakışları üzerimde sabitlendi. "Sen
gitmiyorsun

Orada."

"Artık çok geç. O da oyunun bir parçası." Milo şakacı bir tavırla
Desmond'ın omzuna yumruk attı.

Desmond parmaklarını şıklattı. Gölgele Milo'nun koluna dolanarak onu masaya sabitledi. Milo'nun parmak eklemleri bembeyaz oldu ve Kısa süre sonra küçük bir çatlak oluştu ama dudakları tek bir çizgi halinde basılı kaldı, belli ki acıyı bastırıyor, kaçmak istiyordu.

"Ben Clara'yla konuşurken aklından geçenleri söylemiyorsun," dedi Desmond yavaşça, kardeşine ters ters bakarken her sözcüğü heceleyerek.

"Birinin sakinleşmesi gerekiyor." Dudaklarımı büzerek iç çektim, masaya doğru eğildim. Parmağım Desmond'ın omzuna dokundu. "Bunun ne yeri ne de zamanı."

Desmond kafasını kaldırıp kafedekilerin bize doğru bakan gözlerine baktı. Kendini daha rahat hissetmek istercesine yer değiştirdi. "Bu bir sonraki plan?"

Milo, "Başka bir plan yok," diye karşılık verdi.

"Çok basit." Öne doğru eğildim ve her birinin gözlerinin içine baktım. "Muhafızlarla ve kameralarla *siz* ilgileneceksiniz ve ben Lazarus'un ofisine girene kadar koridorda güvenliği *siz* sağlayacaksınız."

"Mükemmel bir plan." Milo genişçe gülümsedi. "Daha fazla insan işin içinde. Yakalanma riski daha az."

Desmond'ın sinirli bakışları Milo'ya yöneldi ama o tek kelime etmedi. Söylemesine gerek yoktu. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Garson kız

Milo yemek servisini yapmak üzere içeri girdi ve bu akşam herkesle görüşeceğine söz vererek uzaklaştı.

"Peki tam plan nedir?" Ağzıma bir parça biftek koymadan önce Desmond'a sordum.

"Plan falan yok." Konuşmamızdan çok etle ilgileniyor gibiydi.

"Neden umursuyorsun ki?" diye sordum. "Umurumda değil," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Şimdi de yalan söylüyorsun."

Tabağımı ittim, iştahım tamamen kapanmıştı.

Desmond'ın yakıcı bakışları üzerime kilitlendi ama onu görmezden gelerek dikkatimi tamamen farklı bir yöne çevirdim. Gürültülü bir çıtırtı Önümden gelen ses, bakışlarımı tekrar kayıp bir parça yiyeceği dudaklarıma yaklaştıran Desmond'a çevirdi.

"Ağzını aç."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım.

Desmond'ın bakışları karardı. "Ağzını aç dedim." Ben durduramadan kahkahalarım kaçtı. Desmond pes etti, Yemeğini bıraktı ve parlayan gözlerle bana baktı. O da Zalim eğitimci, karanlık Desmond, beni elleriyle beslemek istedi - daha komik bir şey hayal edemezdik.

"Sana çok yakışıyor," diye mırıldandı Desmond, bakışları dudaklarıma kaydı. "Mutluluk yüzüne çok yakışıyor amına koyayım."

"Bu senin için de geçerli, biliyorsun. Bazen karanlık maskenizden gerçek bir gülümseme belirliyor. Asil olduğundan yok, ." Çatalımı Desmond'a doğrultup dudaklarımın kenarını kaldırdım. "Gölgelerini fırlatmadığın zamanlarda tabii."

Mutluluk alınmıştı. Sadece ara sıra nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum.

Bu rahatsız edici sohbete devam etmek istemeyerek yemeğe döndüm. Kalbimin ve zihnimin karşımda oturan adam hakkında bana yanlış sinyaller göndermesine izin veremezdik.

Sakin bir kahvaltıdan sonra Desmond beni yatak odama götürdü ve birkaç saat içinde döneceğine söz verdi. Yatağıma rahatça yerleştim, parlak tavana bakıyordum. Daha öğlen olmuştu ve can sıkıntısı kafamda bir delik açmaya başlamıştı bile.

Işıklar söndü.

Koridorlarda çığlık sesleri duyuldu. Kırmızı alarm ışıkları yanıp sönmeye başladı ve etrafta biraz görünürlük sağladı.

"Yükseliş Oyunları katılımcıları, lütfen ana binaya rapor verin. Toplantı salonu," dedi Lazarus'un alçak sesi hoparlörlerden. "Bu bir aciliyet meselesi."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CLARA

Kırmızı ışıklar yanıp sönerken, tanınabilir koridorlara doğru acele ettim. Katılımcılar hızla geçerken karanlık bir silüet ilerideki duvara yaslanmıştı.

"Seni yalnız bırakacağımı düşünmedin, değil mi?" Desmond yanımda yürürken adımlarını kısalttı.

"Sen de katılımcılardan birisin." Gözlerimi devirdim. "Neler olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama yakında öğreneceğiz."

Toplantı salonuna girdiğimizde neredeyse tüm sandalyelerin dolu olduğunu gördük. Olin başını hafifçe sallayarak beni davet etti. Ona doğru bir adım attım ama Desmond'ın parmakları bileğime dolandı, Bir an için bunu yapmamı engelledi. Elim tuttuğu yerden çektim ve Olin'in yanındaki yerimi aldım, Desmond'ı beni görebilmesi için masanın diğer tarafına oturmaya zorladım.

Etrafımızda endişeli bir konuşma uğultusu vardı, ancak uzun boylu bir figür kemerli kapıdan içeri adım attığında sessizleşti.

"Yükseliş Oyunları katılımcıları, lütfen dikkat." Xavier kollarını kavuşturdu ve masanın ucunda durarak kargaşanın yatıştığından ve tüm gözlerin ona. "Eldmoor'un kurucusu Lazarus'un isteği üzerine eğitim rutinleri değişti."

"Pislik herif," diye fısıldadı Desmond.

Kırmızı ışık hâlâ etrafta yanıp sönüyor, odayı bir tehlike hissiyle dolduruyordu. Lazarus unvanını kullanarak her şeyi alt üst ediyor, işleri daha da berbat etmeye çalışıyor olmalıydı.

"Katılımcı listeleri onaylandı ve her biriniz adınızı yazdırdığınız yere atanacaksınız. Bu da üç oyun anlamına geliyor ve yirmi dört katılımcı." Xavier'in bakışları masada oturan insanların üzerinde gezindi. "Eğitim üç gün içinde başlayacak ve üç Farklı koçlar: ben, Roger ve geçici baş koç Zion."

Xavier bilgileri dağıtırken katılımcılardan biri elini kaldırdı. Koç konuşması için başıyla işaret etti.

"Oyunlar için hazırlıklar şimdi nerede yapılacak?" sordu kadının yumuşak sesi.

Xavier, "Lazarus Callahan'ın isteği üzerine, eğitim güneş batmaya başladığında yerde yapılacak," diye cevap verdi. "Bu sayede katılımcıların Oyunlar sırasında kendilerini bekleyen koşullara daha hazırlıklı olmalarını sağlayacaktır. Başka sorunuz var mı?"

Olin kulağına, "Oyunlar daha başlamadan öleceğiz," diye mırıldandı.

Hiçbir katılımcı itiraz edemez veya kendisini Oyunlar listesinden çıkaramazdı. Bu nihai karardı.

Xavier toplantının kapandığını ilan etti ve ışıklar normal renklerine döndü. Olin'le birlikte apartman kanadına doğru yürüdüm.

"O alçak herif bu şehrin sakinlerinin hayatta kalmasını istemiyor," dedi arkadaşım öfkeyle.

"Kurallar ilk kez değişmiyor," dedi Morgana'nın beklenmedik sesi solumdan.

"Clara iyi olacak. Onu koruyacak iki adamı var," dedi Bianor şakayla karışık, bize katılarak, bakışları arkamızda yürüyen Olin ve Desmond'a doğru kaydı.

"Korunmaya ihtiyacı olan ben değilim. Bunu kendim yapabilecek durumdayım," diye tersledim Bianor'u. O da genişçe gülümsedi.

"Birkaç saat sonra görüşürüz." Morgana veda etmek için elini kaldırdı ve Bianor onun yanında yürüdü.

Kıpırdamadan durdum, her şeyin çok hızlı değişmek üzere olduğunu biliyordum. Arkadaş grubumdan ayrılacak, bu şehirden tekrar sürgün edilecektim.

Topuklarımın üzerinde dönerek apartman kanadının aksi yönüne doğru aceleyle ilerledim.

"Clara, iyi misin?" Olin peşimden geldi, belli ki yanımdan ayrılmak istemiyordu.

"Annem hastanede," dedim ona. "Bunu biliyordun, değil mi?"

Olin'in yüzündeki ifade her şeyi veriyordu. Birbirimizi uzun yıllardır tanıyorduk; onu açık bir kitap gibi okuyabiliyordum. O da biliyordu ve bana bu kadar önemli bir şeyi söylememişti. O

Beni hastanede ziyaret ettiği onca gün sessiz kaldı. İçimde bir Şeyler paramparça oldu.

"Neden?" Hastanenin cam kapılarının önünde durduğumuzda sesim bir oktav yükseldi.

"Yatağa mahkmdun, Clara. Anneni ziyaret ettim, o da aynı Şeyi istiyordu, tekrar ayağa kalkmanı ve bir kez olsun başkalarına değil kendine bakmanı istiyordu." Olin'in sesindeki suçluluk çok açıktı. Her kelime ona acı veriyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerimde yaşıların biriktiğini hissettim. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Olin."

Olin kollarını bana doladı ve ben de yüzümü boynuna gömdüm. Vücudum sarsıldı, gzyaşılarım yanaklarımdan aşıağı yuvarlandı. Her Şey çok fazlaydı. Annemi kaybedemezdim. Bu haber beni bir tren gibi çarptı, duygusal olarak beni uçuruma sürüklüyor.

Olin'in eli yavaşça sırtımda aşıağı yukarı hareket ederek beni sakınleştirmeye çalışıyordu. göğsümden gelen iniltiyi duydum. "Her Şey yoluna girecek, Clara. Annen güçlüdür."

"Onu kaybedemem. Elimde kalan tek Şey o," diye cevap verdim yumuşakça, dikkatlice, sanki her kelime fiziksel olarak acı veriyormuş gibi.

Olin geri çekildi, elini sırtıma koydu ve beni nazikçe ileri itti. Eğitim başlamadan önceki üç gün boyunca annemle vakit geçirmek için kalan zamanımı en iyi Şekilde değerlendirmeliydim.

Beyaz koridorda yürüdüm ve annemin adının yazılı olduğu karartılmış bir kapının önünde durdum. rpertici bir i çekiş çıktı ve birden bedenimin onu böyle bir durumda görmeyi kaldıırabileceğinden emin olamadım. tekrar çöktü. Ama yine de kapıyı açtım, bakışlarım boş beyaz yatağa doğru srkleniyordum. Dünya altımdan kaydı ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

"Olin?" Endişeli bakışlarım en iyi arkadaşıma doğru kayarken belli belirsiz sordum.

Koğuşun kapısı açıldı ve uzun beyaz önlüklü, büyük siyah gözlüklü yaşı bir adam içeri girdi. Elindeki büyük kahverengi dosyaya baktı. "Siz Clara Merkins misiniz?"

"Evet. Nerede o?" Bakışlarım beyaz yatağa gitti. "Annem nerede?"

"Anneniz tam on beş dakika önce öldü." Doktorun bakışları sempati doluydu. "Başınız sağ olsun."

"Hayır. Hayır. Hayır!" Başımı salladım, dünyanın gittiğini hissediyordum. "Bu bir şaka. Sadece aptalca bir şaka. Nerede o?" Doktora bir adım daha yaklaşırken ellerimi yumruk yaptım.

"Clara, bu doğru. Annen öldü." Doktor kapıya yaslanan bir şeyden korkarak geri adım attı.

"Öldü mü?" Tekrar ettim. "Öldü. Öldü..."

"Clara, sakın ol." Olin'in eli omzuma indi.

Doktor uzaklaştı ve gerçeklik sonunda yüzüme çarparak beni yere düşürdü. Dudaklarımdan kontrol edilemeyen, alışılmadık bir çığlık çıktı. |

Dizlerime sarıldım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken etrafımı görmezden geldim.

Bu doğru olamazdı. Annem ölmüştü. O *ölmüştü*. Olin yanımda diz çöktü, bana sarıldı.

İçimde bir öfke kabardı. Düşüncelerim birbirine bağlanmayı reddetti ve titrediğimi fark ettim.

"Buradayım, Clara. Nefes al..." Olin beni göğsüne daha da bastırdı.

Öfke, acı ve saf ıstırap içimde dönerken kanım *kaynadı*. Olin sanki yanmış gibi benden uzaklaştı.

Koğuşun beyaz zemininden başımı kaldıramıyordum. "buradan," dedim dişlerimi sıkarak. "Çık dışarı!"

Olin geri çekildi ama kapıda durmaya devam etti. Gözlerinde endişe, şefkat, üzüntü ve acı birbirine karışmıştı. En iyi arkadaşımın gözlerine bakarken hiçbir şey hissetmedim, sadece bir boşluk hissettim. Kalbimin eskiden olduğu uçurumun içinde hızla büyüyordu.

"Gitmeyeceğim Clara," dedi Olin sessizce. "Şimdi değil."

Öfkem tekrar alevlendi ve yumruğumu fayanslara vurdum. Beyaz alevler etrafımdaki her şeyi sardı ve odayı bir ısı patlamasıyla yok etti. Yangın beni Olin'den ayırdı ve onun korku dolu yüzünü duygusuzca izledim.

"Defol git buradan." Sesim sakindi, çok sakindi, bir yabancı gibiydi.

Yangın durmadı. Koğuş dumanla doldu ve vücut ısım yükseldi. kontrolsüz yangını görmezden gelerek Olin'in kaybolduğu kapıya boş gözlerle baktım.

Yavaşça, çok yavaşça, etrafımdaki, sıcaklık azaldı.

Bu nasıl ? Neden ölmüştü? Hayat destek göstergeleri normaldi. Daha dün kollarımdaydı, huzur içinde uyuyordu. Daha dün.

Kendimi yerden kaldırırken dudaklarımdan titrek bir iç çekiş çıktı. I Bir hayalet gibi öne doğru adım attım ve apartman kanadına doğru ilerlerken gözyaşlarım durdu. İki yanımdan insanlar geçiyordu, Ama benim için her şey durmuştu. Her adım çok zor geliyordu ve bacaklarım titremek istiyordu ama odama ulaşmalıyım.

Kapının önünde durdum, cebimde kahverengi bir çanta vardı ve anahtarları tıklatarak içeri girdim. Elimdeki tekila şişesine baktım. Bir not .

Henüz tanışma fırsatımız olmadı; umarım arkadaş oluruz.

- Chad

Açgözlü yudumlarla içtim, yakıcı sıvının boğazımdan aşağı yuvarlanmasına izin verdim. Sonra ayaklarımı yatak odasına doğru sürükledim ve yatağın kenarına oturdum. İstiraplı çığlıklarım odayı doldurdu, bunaltıcı sessizlik, elimdeki sıvı şişesi ve lambayla karıştı yatağımın yanıyordu. Bu sıvının bana yardım etmesini, hislerimi silmesini, unutturmasını, boğmasını istedim. Bir gölge olmak, kimsenin görmeyeceği, kimsenin umursamayacağı bir hayalet olmak, aynen .

Zaman akıp , şişe boşaldı ama göğsümdeki acı daha da arttı. Tek istediğim anneme yardım etmektir. daha iyi bir hayat, bilinmeyen bir hastalığı tedavi etmek için. Karşılığında ne aldım?

Her köşede pusuda bekleyen bir giyotin. Daha iyi bir yerde olmayı hak etmiyor muydum? Sevilmek için mi? Biri olmayı.

Uzaktan gelen bir tıkırtı düşüncelerimi böldü.

"Evde kimse yok. Beni yalnız bırakın!" Yalnızlığı ve karanlığı dileyerek bağırdım.

Tıkırtılar kesildi ve lotus pozisyonuna geçerek neredeyse tüm şişeyi bitirdim. Başım döndüğünden daha fazla dönüyordu. Ama az da olsa yardımı oluyordu.

Oturma odasından neredeyse sessiz ayak sesleri geldi ve kapının çerçevesinde karanlık bir figür belirdi.

"Desmond, git buradan," diye mırıldandım.

Desmond yavaşça yürüdü. "Clara."

Desmond'a kızgınlıkla bakarak, "Yalnız kalmak istiyorum," diye homurdandım.

"Biliyorum ama bunu yapmana izin veremem. Şimdi olmaz." Desmond tekila şişesini yavaşça elimden aldı ve yatağın başucundaki masanın üzerine koydu.

Dudaklarımdan sıkıntılı bir iç çekiş çıktı ve yatak başlığına yaslanıp bacaklarıma sarıldım ve başımı dizlerimin üzerine koydum. Bir şey görmek ya da duymak istemiyordum, bu yüzden Desmond'ın Yüzümü, yanmış ve kırılmış ruhumu saklayarak.

Şilte kaydı ve Desmond yanıma uzandı. Bunu hissedebiliyordum.

"Bana gel," dedi sesi .

Yavaşça başımı kaldırdım. Desmond uzun kirpiklerinin menekşe rengi gözleriyle bana bakıyordu. Gece gibi karanlık gözler. Yüz ifadesi okunamıyordu ama alnındaki birkaç endişe çizgisi bir şeyleri ele veriyordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Şimdi olmaz, burada olmaz, hayır. Kafamın içinde birbiri ardına kelimeler çılgılık attı ve sonra her şey sessizleşti. Tek hissedebildiğim düzensiz kalp atışlarım ve tatlı, baharatlı kokuydu.

Desmond'ın purosundan geliyordu. Tek bir hareketle Desmond'ın üzerine tırmandım ve ona baktım.

Ellerim başının üzerine rahatça yerleşirken dudaklarının köşesi kalktı. "Ne yapıyorsun, Clara?"

Parmağımla göğsünde gezinerek düğmeyi ilikledim. "Seni istiyorum, Desmond."

Odadaki atmosfer değişti. Dudaklarım Desmond'inkileri buldu. İçimde yanan bir sıcaklık yükseldi, şehvet ve arzu, onu yakınımda hissetmek için duyduğum ezici arzu. Eli gövdemden aşağı kayarak beni kendine yaklaştırdı. O sırada Öpücük derinleşti, dişleri dudağımı ısırdı ve ellerim beyaz saçlarına gömüldü. Gittikçe daha aşağıdan öptü; , çenemden, boynumdan. Dokunuşu nazik ama sertti. Sanki bedenimin neye, zihnimin neye, ruhumun neye ihtiyacı olduğunu tam olarak biliyordu-Onu.

Desmond'ın dudakları kulağımda durdu. "Bugün olmaz, Clara," fısıldadı. "Üzgünsün ve çok sarhoşsun."

"Senden nefret ediyorum," diye tükürdüm göğsümde yükselen hayal kırıklığıyla.

Desmond'ın eli belimden sırtıma doğru gitti ve beni nazikçe kendisine doğru bastırdı. Parmakları yavaşça saçlarımı okşadı, sessizlik etrafıma yerleşirken göğsü sabit bir şekilde hareket etti. Her şeye rağmen Beklenmedik bir yakınlık, gereken yerde hissettim.

"Benden tüm kalbinle nefret edebilirsin. Bu ilk kez olmuyor," dedi Desmond alçak bir sesle.

Desmond'ın kalp atışları bedenimi sakinleştirdi ve sabit atışlar ninni gibi gelirken düşüncelerim kayboldu. Parmakları yavaşça saçlarımın arasında geziniyor, annemin korkunç kâbuslardan sonra beni uyutmak için yaptığı gibi saçlarımı okşuyordu.

Tam olarak gereken yerdeydim, Desmond'ın kollarındaydım. Ondan nefret ediyordum ama tek şey oydu. Baharatlı, tatlı bir puro gibi kokması; başı dik, her zaman gölgelerle çevrili yürüyüşü; gülümsediğinde o esrarengiz bakışı ve sol yanağındaki tek bir gamzeyle birlikte gözlerinin köşelerinde beliren küçük kırışıklıklar.

Kafam onunla doluydu, taş kalpli bu adamla. Ve gerçeği fark ettim: Ona aşık olmuşum. Her kusuruna, ruhunun her karanlık köşesine, her günahına. Bir gün, onun karanlığı .

Sonunda rüyalar beni benden aldı ve şimdiki zaman bir anlığına da kayboldu.

Gözlerimi zorlukla açabiliyordum. Başım şişmiş gibiydi. Alkol. İsteksizce yan tarafa döndüm ama Desmond orada değildi. Çiçeklerin harika kokusu yüzüme bir gülümseme getirdi. Yatağın başucundaki küçük vazo çan şeklindeki zambaklarla doluydu.

Yatağın başucundaki masanın üzerine beyaz bir kâğıt bırakılmıştı ve onu açtım.

Kalktiğında ofisime gel. - Desmond.

Sürünerek yataktan çıktım, duşu kullandım ve Oyun eğitim üniformamı giydim. Su beni yardımcı oldu, ama hala korkunç. Mutfağa doğru yürüdüm ve orada küçük bir torba hap ve hafif bir kahvaltı buldum.

Desmond.

Çabucak yedim. Sadece yatağımda uzanmak ve hareket etmemek, sadece var olmak istiyordum ama bunun bana hiçbir olmayacağını biliyordum. Bu yüzden

şışmış yüzüm ve kızarmış gözlerimle aydınlık koridorlardan Desmond'un ofisine doğru yürüdüm.

Kapının yanında tanıdık bir yüz pusuda bekliyordu-Bianor. Beni kucakladı, sonra kolumdan tuttu ve tepeden tırnağa taradı. "Trajik görünüyorsun."

"Henüz dibe vurmadık," diye cevap verdim gülümseyerek.

"Neden buradasın? Eğitim henüz başlamadı mı?" Bianor Desmond'ın ofisinin kapısına baktı.

"Şey, bilirsin işte, bir toplantı." Gözlerimi devirdim ama Bianor Muhtemelen yüzümdeki gerçeği görmüştüm. "Sebebin ne?" "Desmond yardım istedi ama ne tür bir yardım istediğini söylemedi." Bianor Omuz silkti ve ofise girdi.

Sadece Desmond'un Bianor'dan neden yardım istediğini öğrenmek için değil, *nedenini* de öğrenmek için takip ettim. Bianor ve Desmond gibi bazı ilişkilerin sonu yoktu. Desmond'un Chad'den ya da kardeşi Milo'dan yardım isteyeceğini düşünürdüm ama şimdi durum daha hassaslaşıyor.

Desmond her zamanki gibi yerinde oturuyordu ve menekşe rengi bakışları önce Bianor'a, sonra da bana yöneldi. Oradaki alev yanaklarımın kızarması için yeterliydi. Dünkü yakınlığın anılarını zihnimden kovarak bakışlarımı indirmedim.

"Bianor, Chad seni asistanların spor salonunda bekliyor. Onu nerede bulacağını biliyorsun." Desmond kibarca başını salladı.

"Elbette, Koç." Bianor bana bir kaşını kaldırdı ve sonra ofisten çıktı.

Koç mu? Bu Desmond'ın Bianor'a koçluk yaptığı anlamına mı geliyor? Bir şey mi kaçırdım?

Sorular kafamda bir kasırgaya dönüşmeden önce onları susturdum ve Desmond'a sadece "Beni mi görmek istedin?" dedim.

"Yalnız kalmanı istemiyorum."

Desmond'un cevabı dengemi bozdu. Deri yerleştim ve cevap vermeden önce kendime değerli saniyeler verdim, "Bana hiçbir şey olmayacak. Ben küçük bir kız değilim."

Kafam, düşüncelerim, bedenim... her şey hâlâ karanlık, acı verici ve hüznüldü. Gözlerimi kapattım ve başımı arkaya yasladım. Eğer

Desmond beni yatağımdan kaldırıp buraya , o zaman kısa bir süreliğine de olsa burada uyuyacaktım.

Ilık hava yüzüme dokundu ve gözlerimi açtığımda Desmond'un koyu menekşe rengi gözleri bana bakıyordu. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"bakmak kabalıktır." Göz temasından kaçınmak için başımı çevirdim.

"Sarhoş olup benim gibi birini kışkırtmak kabalıktır." Desmond kanepenin etrafında yürüdü ve her zamanki gibi yanıma oturdu. Hareket.

"Oh, hissetme-"

Acı keskin, boğucu, göğsümü sıkıyordu. Vücudum felç oldu, nefesim kesildi ve yardım için sessiz bir yalvarışla Desmond'a çılgın bakışlarımı fırlattım.

Dünya yok olmadan önce, bakışlarında parlayan korkuyu gördüm.

Karanlık beni bütünüyle yuttu ve sonra beyaz bir ışık kör etti, dünyayı tekrar odak noktasına getirdi. Ama artık Desmond'un ofisinde değildim. Beyaz çiçeklerle dolu bir çayırda duruyordum.

"Clara." Arkamda tanıdık ama aynı zamanda tuhaf, boğuk ve yorgun bir ses çınladı.

Arkamı döndüm ve bakışlarım doğru kaydı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CLARA

Kıpkırmızı bir ejderha benden sadece birkaç metre ötede duruyordu.
Güneş

Ejderhanın pullarında parlayan ışık, pulları kan kırmızısından bordoya . İki parlak beyaz gözü korku, öfke, dehşet ya da panik olmadan doğrudan bana bakıyordu. Ortam huzur doluydu, hafif bir esinti saçlarımı okşuyordu. Hissetmek istediğim şey yakıcı bir öfkeydi ama yapamadım. O beyaz ejderha gözleri sanki bana bakıyordu garip bir şey benimle konuşuyordu.

Baba?

"Clara, sevgilim, sonunda tanıştık. Sevgili kızım, sen . Artık bir kadın oldun, hem büyüleyici ve güçlü bir kadın." Babamın sesi kafamın içinde yankılanıyordu. "Beni bu şekilde görmek istemezsin ama seninle ancak bu şekilde konuşabilirim."

Bu nasıl mümkün olabilir? Sen neden bir ejderhasın? Seni öldürdüğünü gördüm. Bir adım geri attım ama beynim bu bilgiyi kabul etmeyi reddetti.

Göğsümde garip bir his filizlendi. Bunca yıl sonra, öldüğünü sandığım babamla konuşuyordum. Uzun zamandır Teirac'tan nefret ediyordum, ölmesini istiyordum ama sadece babamdan nefret ediyordum.

"Fazla zamanım yok. Bedenimdeki büyü zayıf kızım. Kristali bulmalısın. Onu getirmenin tek yolu bu.

insanları yeryüzüne geri döndürmek ve barışı garanti altına almak. Garip görüldüğünü biliyorum ama bu benim. Bedenim farklı, ama ruhum ejderhanın bir parçası olur. Bulmanız gereken kişi Lazarus Callahan, savaştan sorumlu alçak herif..." Babamın sesi büyüdü.
zayıf.

Benimle arkadaşmışız gibi konuşan kırmızı ejderhadan gözlerimi alamıyordum. Babam bir ejderhaydı. Babam Teirac'tı. Şu anda kafamın içinde dönüp duran tek kelimeler bunlardı.

Kristal mi? Lazarus? Tabii ki, şu lanet Callahan!

Sonra ne olacak? Seninle tekrar nasıl iletişime geçebilirim?

"Kalçandaki beyaz iz benim yüzümden . Özür dilerim, sevgili kızım. Seni incitmek istememiştim. Bu kadar uzun süren bir savaşı sona erdirmek için elimizdeki en iyi şans sensin. Vücudumda kalan büyüü kullanarak seninle konuşabileceğim ama bundan önce ejderhalara yardım edeceğine, çalınan kristali geri alacağına ve benim yanımda duracağına yemin etmelisin.

Ne olursa olsun. Yemin etmelisin, Clara." Babam koca burnunu yüzüme doğru uzattı.

Bu yeterli olur muydu? Sadece kristal ve her şey bitecek mi? İnsanlar özgürce yaşayabilecekler miydi? Babam neden bir ejderhaya dönüşmüştü? Desmond bunu biliyor muydu? Büyü neden sona eriyordu?

"Çekinme; benim, sevgilim." Teirac çenesinden sıcak hava üfledi. "Aradığın tüm cevapları sana vereceğim, ama önce bana söz vermelisin."

Ejderhaların tarafında olacağıma yemin ederim. Koşullar ya da engeller ne olursa olsun onlara yardım edeceğim.

Kırmızı ejderha Baba yavaşça kaybolurken görüşüm bulanıklaştı ve karanlık beni tekrar sardı.

Yakıcı bir acı beni gözlerimi açmaya zorladı. Dudaklarımdan bir çığlık kaçtı ve ellerim otomatik olarak acının olduğu yere gitti. uyluğum. Sanki tenime kömürler dökülüyordu, sanki erimiş metal yavaşça yakılarak küçük çizgiler halinde yukarı ve aşağı doğru iniyordu. Uyluk.

"Nefes al, Clara," dedi Desmond arkamdan. Başımı kaldırdığımda beni kucakladığını gördüm, menekşe rengi gözleri endişeyle doluydu.

"Nefes al."

İlk başta titreyerek itaat ettim ama acı giderek azaldı. Vücudum yorgunluk, acı ve stresten titriyordu. Desmond beni tuttu. Bacaklarım kanepenin üzerinde dururken sıkıca kucağına oturdum. Düzensiz bir şekilde hareket ederken beni nazikçe göğsüne bastırdı.

Duygularım beni geçirirken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. Sessiz bir inilti dudaklarımdan kaçtı ve yüzümü Desmond'un göğsüne sakladım. Kendimi kırılmış, ezilmiş, kirli, yetersiz ve duygusal olarak yırtılmış hissediyordum.

Babam yaşıyordu. Annem ölmüştü.

Desmond bir elini yanağıma dayadı ve ağlamaklı bakışlarımı onunkine doğru kaldırdı. Gözlerinde yanan mor alevler karardı ve dudakları tek bir çizgi halinde birbirine yapıştı. Kaygı bir an için yüzünde parladı ve sonra kayboldu. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı ve başparmağıyla yanağımı hafifçe okşadı. "Ben buradayım."

"Annem öldü ve babam bir ejderha," dedim elini yüzümden çekip kucağından kayarak. Sesim bir oktav yükselmiş, histeri sınırına dayanmıştı. "İkisi de öldü. Gittiler!"

"Clara, lütfen sakın ." Desmond sanki beni tekrar kollarına çekecekmiş gibi tekrar bana doğru ilerledi.

"Kristale ihtiyacımız var. Baban onu ejderhalardan çaldı ve savaşa neden oldu." Kederim daha keskin bir şeye dönüştü, daha ölümcül. "Her şeyin suçlusu o. Bugün onun ölümlle buluşacağı gün olacak."

Odanın karşısına geçip kapının koluna uzandım ama Siyah gölgeler kapıyı açmamı engelledi. Çenem sıkıştı ve nefesim dişlerimin arasından tıslayarak çıktı. "İşte böyle olacak olabilir mi?" Ölümcül bir sessizlikle söyledim. "Babanı mı savunacaksın?" "Clara..." Desmond'un sesi alçak ve temkinliydi. varlık. Yaklaşmıyor, henüz değil.

"Onun tarafında olduğunu biliyordum," diye hırladım. "Bir başka lanet Callahan.

Çıkar beni, Desmond!"

"Çıkaramam."

Yumruklarımı kapıya vurdum. "O benden her şeyimi aldı. Annemi öldürdü. Bir savaş başlattı ve babamı ölüme zorladı!"

Sessizlik beni karşıladı.

Sonunda göğsüm kabararak onunla yüzleşmek için döndüm.

Desmond başını olumsuz anlamda salladı ve bana doğru bir adım attı. Bakışları benimkileri kırmadı ve şöyle dedi: "Kendi hayatım umurumda değil.

Baba, bu şehirde yaşayan insanlar, ölümler, savaş, hiçbir şey." "Çok bencilsin. Sadece bir anlığına, birkaç günlüğüne daha iyiydin. O kadar soğuk, karanlık, zalim değil. . Ben lanet

yanlış." Aramızdaki mesafeyi yüzlerimiz sadece bir nefeslik mesafeye gelene kadar kapattım. "Bunların hepsi senin için sadece bir oyun, değil mi?"

"Eğer bu kapıdan geçmene izin verirsem, ölürsün." Desmond bu sözleri sanki fiziksel olarak acı veriyormuş gibi yumuşak bir sesle söylemişti.

"Beni bir kafese kilitleyebileceğini mi sanıyorsun?"

Desmond'ın eli sanki kaybolmayacağımdan emin olmak istercesine nazikçe belime doğru kaydı. Dokunuşu vücudumu karıncalandırdı ve verdiği sıcak hava tenimde tüylerimi diken diken etti. "Ben senin Karanlık, zalim, acımasız ve herkes tarafından nefret edilen. Herkesin olmamı istediği şey olmak için değişmeyeceğim. Ben yaratılmışım. Şimdiye kadar, hiçbir şey umurumda değildi-ölüm, acı, insanlar, savaş, hiçbir şey

-Ama sen..."

Donmuştum, her sözüne asılı kalmıştım. Hareket edemiyordum, düşünemiyordum.

"Seni öptüğüm gün, kalbim seninkiyle birlikte atmaya başladı. Beni belirsizlik içinde bıraktığında, vücudumdaki her hücre seni bulup geri getirmek için. Seni seviyorum, Clara. Sana deliler gibi aşığım. Gözlerine her baktığımda boğuluyorum ve kurtarılmak istemiyorum. Ruhumun siyah kısımlarını griye çeviriyorsun. Senin Aynı odada bulunmanın bana *hissettirdikleri*, Clara." Dudaklarından titrek bir iç çekiş çıktı. "Seninleyken, yerin altı metre altında, içimde ölü olan şeyi hissedebiliyorum."

Desmond geniş avuçlarıyla yanaklarımı hafifçe kavradı ve ben onun menekşe rengi gözlerine daldım. "Hayat çizgilerimiz iç içe geçti ve günahlarım için şeytan tarafından mı yoksa çektiğim acılar için tanrılar tarafından mı gönderildiğin umurumda değil. Son nefesime kadar senin olacağım, son nefesime kadar. düşündüm. Benden nefret etsen de, seni hak etmesem de ben seninim. Ben sana aidim. Hayatım sen bu kapıdan içeri girdiğinde başladı ve seninki bittiğinde sona erecek çünkü bu dünyaya katlanamam. Sen benim ışığımsın. Alevimsin."

Sonra Desmond'ın ağzı benimkine çarptı.

Dudaklarımız mükemmel bir ritimle hareket etti. Düşüncelerim sakinleşti ve içimdeki öfke yatışarak yerini farklı bir sıcaklığa bıraktı. Beni güçlü bedenine daha da yaklaştıırken parmaklarım saçlarına gömüldü. Yağmur gibiydi, taze, nazik, dokunuşuyla beni rahatlatıyordu.

Sonunda nefesim tükendi ve birbirimizin gözlerine bakarak, göğüslerimiz kabarak ayrıldık.

Derinlerde bir yerde Desmond'ın beni düzeltebileceğini biliyordum. Sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim ve kendimi bıraktım. Yavaş yavaş aklımın, bedenimin ve kalbimin arzuladığı adam haline gelmişti.

Desmond sessizce, "Bana karşı hissettiğin tek şey öfke ise anlarım, ama ben senin yanında olacağım," dedi. "Seni kaybedemem Clara. Babamın seni hayatımdan söküp atmasına izin veremem. Yani bana güvenmek zorundasın, tamam mı? Biliyorum. Ben güvenilir bir insan değilim ve babam sizden çok şey aldı ama benden de çok şey aldı. Aynı hedefe sahibiz ama ona ulaşmak için düz bir çizgide ilerleyemeyiz. Bu çok tehlikeli."

Yüzüne baktım. "Sana güveneceğim Desmond, çünkü kalbim asla . Şu anda kalbim sana, senin her şeyi hak ettiğini fısıldıyor. daha fazla bir şey, eylemlerinizi aksini söylese bile."

Desmond'ın dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve eli gövdemden yukarı kayarak beni nazikçe kapıya doğru yönlendirdi. "Yapacak birkaç işimiz var, sonra da antrenmana gideceğiz."

Koridorda ilerlerken bakışlarım Desmond'ın belimde rahatça duran eline kaydı. "Bu çok fazla değil mi? açık mı?"

"Şehirdeki herkes senin benim olduğunu bilmeli, Clara. Bu bir numaralı kural, mümkün olduğunca çok kızgın bakıştan ve diğer niyetlerden kurtulmak." Desmond kendini bana daha sıkı bastırdı. "Artık bana aitsin."

Ona mı aittim? Kimseye ait ama belimdeki eli kendimi güvende hissetmemi sağladı. Amaçlandığı gibi bakışları üzerime çekti ve koridordan sakinler fısıltılar yükseldi.

Asansöre doğru ilerledik ve kapılar kapandığında Eldmoor'un en üst katına çıktık.

"Annen için üzgünüm," dedi Desmond, alnımdan öperek ve beni bir anlığına kendine yakın tutarak. "Şimdiye kadar bunu söyleme fırsatım olmamıştı."

Sertçe yutkundum. "Bunu düşünmek istemiyorum."

"Bunun basit bir ölüm olmadığını bilmenizi istiyorum. Bu bir zehirlenmeydi.

Anneniz ameliyattan sağ çıktı - ben de oradaydım - ama Oyun katılımcılarının toplantısı çağrıldığında bir şeyler oldu.

Doktorla görüştüğümde, ölüm nedenini zorla öğrendim. Lazarus olmalıydı. Görüşme sadece bir oyalamaydı." Desmond gözlerini duvara dikmiş, kelimeleri tiksinti dolu bir bakışla söylüyordu.

"Zehir mi?" Dudaklarımdan çıkmayı başaran tek kelime buydu.

Desmond'un sözlerini anlamak istemediğim için zihnim telaş içindeydi. Bunun tek bir anlamı vardı: Lazarus aklını tamamen yitirmişti. Beni ya da oğlunu yok etme arzusu onun ana hedefi haline gelmişti. Lazarus'un

Oyunlar için yer değişikliği de bunu kanıtladı.

Asansör açıldı ve bir koridorda boynumdaki sembolün aynısının bulunduğu büyük bir kapıya doğru yürüdük.

Desmond kapıyı çaldı ve bir erkek sesi bizi içeri davet etti. Milo'nun masasında oturduğu büyük, aydınlık bir ofise girdik.

Milo'nun dudakları Desmond'la benim aramda bir gülümsemeye dönüştü. "Oh, her şey çok hızlı geliyor."

Desmond gözlerini devirdi. "Sadede gel Milo."

"On beş dakika sonra, muhafızlar için bir mola. Bilgi kaynakları Lazarus'un kısa bir süreliğine yüzeye çıkacağını belirtiyor, bu yüzden mümkün olduğunca çabuk hareket etmeliyiz. Bu, Lester'in arkasında çalıştığı kapının şifresini öğrenmemiz için bir fırsat." Milo'nun sesi Sakindi ama gözleri başka bir şeyi ele veriyordu.

Desmond, "Kameralar bu kata girdiğimi kaydetti, bu yüzden ikimiz de şüpheli olacağız," dedi. "Bu çok tehlikeli."

"Ve kameralar olmadan, bir numaralı hedef sensin. Kimin umurunda?" Milo cevap verdi.

"Harika. On beş dakika içinde dönerim." Desmond topuklarının üzerinde döndü. Ben de onu takip ettim.

Alt kata döndük ve zamanın geri kalanını eğitim odasında, yerde oturarak geçirdik. Desmond sakince oturdu, Bana bakıyordu, yüzünde durumla ilgili en ufak bir endişe ya da kaygı belirtisi bile yoktu.

"Bianor tüm bu karmaşanın neresinde duruyor?" Sonunda sordum.

"Bianor birkaç yıl önce benim çırağım oldu. O zamandan beri oldukça sadık ve iyi bir askerdir. Benim iznimle sık sık bu eğitim odasında vakit geçirir."

"Sadece bu mu? Başka bir şey yok mu?"

"Vakit geldi." Desmond soruma cevap vermeden ayağa kalktı ve bir kez onu takip etmekten başka çarem kalmadı.

Başka bir asansöre bindik, bip sesini beklerken sessizce durduk. Kapılar açılır açılmaz, Desmond'ın parmak uçlarından yayılan gölgeler tüm koridoru kararttı ve köşelerdeki güvenlik kameraları. Ayak sesleri duyuldu ve Milo genişçe gülümseyerek gölgelerin arasından çıktı. Onu koridorda takip ettik ve bir kapıya -tahmin etmem gerekirse, Lazarus'un ofisine- doğru ilerledik. Milo kartını okuttu. Yeşil ışık yandı ve kapı ardına kadar açılarak yüzleri siyah kıyafetlerle örtülü on adamı ortaya çıkardı.

Desmond'ın bakışları bana doğru kaydı. "Blaze."

Desmond adımı kullanmamakla akıllılık etmiş. Üç karşı on adamla savaşmak zaman alacaktı, bu yüzden harekete geçmeliydim.

Gözlerimi kapattım, öfke

damarlarımı ısıtıyordu. Kılıçlar birbiri ardına çarpışıyordu. Milo ve Desmond muhafızlara karşı dövüştüler ve onları

Ta ki içlerinden biri kılıcını birkaç metre öteden bana doğrultana kadar.

Avuçlarımı açtım, parmaklarımı uzattım ve bir tanesini dalga şeklinde kaldırdım. Beyaz alevler muhafızların etrafını sardı ve dudaklarından bir çığlık kaçtı. Teker teker bedenleri bir gümbürtüyle yere düştü, görebildiğim kadarıyla hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Desmond kapıda nöbet tutarken Milo ana bilgisayarda oturum açmakta tereddüt etmedi.

"Güvenlik olmayacağını söylemiştin," dedi Desmond öfkeyle. "Baban ilk olaydan sonra çok temkinli davranmışa benziyor.

Milo, parmakları tuşların üzerinde gezinirken nefesinin altından mırıldandı. Bakışları bana yöneldi. "Bu biraz zaman alacak. Oturabilirsin aşağı."

Şifresi olmayan en uzak bilgisayara oturdum. Nasıl kullanacağımı tam olarak bilmiyordum, ama tuşlarla oynamaya başladım. ve siyah ekranda garip bir klasör buldu - bir suçluluk etiketi. Bu klasör, her biri sonuncusu 245 olan bir numarayla işaretlenmiş videolarla doluydu. İlkine tıkladım, uzun bir figürün önünde kanlı elleriyle duran on iki yaşlarında bir çocuğa baktım. Yakınıma yerleştirilmiş kulaklıktan tiz bir ses geldi. Kulağıma taktım ve adamın sesini hemen tanıdım.

"Görevinizi tamamladınız mı?" Lazarus'un soğuk ve aşağılayıcı sesi kulaklığın içinden geldi.

"Evet, baba," dedi çocuk. Sesi daha yüksekti, daha gençti ama o gözleri her yerde tanıyabilirdim. Desmond'dı.

Ellerim titremeye başladı.

"Kanıt nerede?" Lazarus'un bakışları Desmond'un yüzünü taradı. "İşte."

Desmond karanlık bir odadan bir adamın kesik elini çıkardı.

Kana bulanmış kahverengi bir sırt çantası. Ona bakmak bile midemi

Lazarus adamın kopmuş uzvunu Desmond'ın elinden aldı.

Onu omzundan yakaladı ve dizlerinin üzerine itti. "Ne yapıyorsun baba?" Desmond'ın sesi

kafa karışıklığı. "Dediğin gibi yaptım."

"Her görev vücudunuzda işaretlenecek. Her ölüm teninize kazınacak. Sebep olduğun acıları hatırlayacak, suçluluk duygusu ve peşini bırakmayan kâbuslarla yaşayacaksın."

Lazarus kemerinden bir bıçak çıkardı ve Desmond'un derisinde bir çizgi kesti. Çocuğun çığlığı gözlerimi yaşarttı.

Videoyu kapattım ve derin bir nefes aldım. Sonra bir sonraki videoya tıkladım. Benzer bir senaryoydu, sadece Desmond daha yaşlıydı ve çığlığı o kadar keskin değildi.

Videoları birbiri ardına, uyuşana kadar izledim. Anlayamadım, anlamak istemedim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM

DESMOND

Bakışlarım babamın ofisini aradı, muhafızların cesetlerinden yanmış zemine geçti. Havada hoş olmayan bir koku vardı. Bunu daha da tatsız durumların izleyeceğini çok iyi biliyordum. Dikkatim koridora yöneldi. Gölgelenmiş.

"Desmond," dedi Xaran panik içinde. "O yaralı ve üzgün."

Bu günlerde kendimi tuhaf hissediyordum. Duygularımı aniden ortaya çıkan diğer duygulardan -öfke, endişe, keder, kalp kırıklığı ve ayırt edemiyordum. Onlar benim değil, başkasınındı. I Onları hissedebiliyordum ama nedenini anlayamıyordum.

Xaran, bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Durdurabilir misin? Şu anda düşüncelerim bana yetiyor.

"Gitme vaktimiz geldi," dedi Milo, sandalyesinden kalkıp hızla çıkışa doğru yürürken.

Yüzünde okunamayan bir ifadeyle yanımdan geçen Clara'yı bekledim. Sanki az önce sekiz muhafızı öldürmemiş gibi sakindi. Hepimiz asansöre doğru yürüdük, sonra kapılar sessizce açılana kadar bekledik.

"Bu benim değil." Xaran'ın sesinde şimdi bir kızgınlık notası vardı. "Bununla başa çıkmak zorundasın. Bu beni incitiyor."

Duvara bakan Clara'ya baktım, dudakları tek bir çizgi halinde birbirine bastırılmıştı. Parmaklarım elinin üzerinde gezindi. ama o sadece başını salladı.

Ofisime döndük ve bakışlarım hemen Milo'ya gitti. "1568. Lester'ın arkasında çalıştığı kapının kilidini açan kod bu. Benim tavsiyem Lazarus kadar birkaç gün beklemeniz. Ofisinde sekiz ölü gardiyan bulmaktan mutlu olacağını sanmıyorum. döndüğünde." Milo başını salladı. "Mazeretini garanti edebilirim Desmond, ama bunun babamızı aptalca davranmaktan alıkoymaya yeteceğinden emin değilim."

"Umalım da yeterli olsun. İşbirliğin için teşekkür ederim kardeşim." Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

"Hedeflerinden emin değilim Desmond, ama sonuna sana yardım edeceğim. İzin verirseniz, video kayıtlarını ve diğer ipuçlarını düzenlemeliyim." Milo veda etmek için elini kaldırdı.

Milo giderken havada hâlâ gerginlik hissediyordum ve bu gerginlik Clara'dan geliyordu. Birkaç adım aramızdaki mesafeyi kısalttı. Parmaklarım çenesini buldu, kaldırdı ve bakışlarımızı birleştirdi. Clara'nın mavi gözlerinde biriken yaşlar kalbimin durmasına neden oldu.

Onu ağlarken görmek hayatımda yaşadığım en acı şeydi.

"Clara, sorun ne?" Parmaklarımı yanağında gezdirerek bir damla gözyaşını sildim.

"Olin'le buluşmam gerek."

Yalandı. Yanaklarından süzülen yarı saydam kristallerin nedeni bu değildi. "Bana neden ağladığını söyleyecek misin?"

"Olin'i görmem gerek," diye ısrar ederek benden uzaklaştı. "Şimdi."

Gözyaşlarının ve acısının nedenini öğrenecek kişi ben olmazdım. Tabii ki en iyi arkadaşı olacaktı.

Bir adım geri çekilerek elimi sırtının küçük kısmına koydum ve onu nazikçe ilerlemeye teşvik ettim. Sessizce aşağıya doğru yürüdük. koridora, toplantı salonuna ve Oyun katılımcılarının kanadına giden başka bir koridora doğru ilerledi. Eğitim odaları ve yatakhanelerin girişinden hemen önceki büyük salonda Xavier Yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi pusuya yatmıştı. Kahverengi gözleri bir anda önce benim, sonra da yanımda yürüyen Clara'nın üzerine düştü.

"Oyunlar henüz başlamadı, bu nedenle katılımcıların eğitim odalarına girmesine izin verilmiyor." Öne doğru bir adım atarak sadece birkaç metre ötedeki koridora giden yolu kapattı.

"Xavier, geri çekil," dedim sakın ve soğuk bir sesle, kahverengi gözlerinin içine bakarak.

Xavier, akli başında biri olarak, gitmek istediğim yere giden yolumu kesecek biri değildi. Kadının en iyi arkadaşını görmek istiyordu. arkadaş, bu yüzden öyle ya da böyle olmasını sağladım, hatta

arabayı zorla götürmek anlamına gelse bile. Clara'nın yüzünü güldürmek ve ona istediğini vermek için ne yapardım.

"Desmond, artık en üst koç olmadığını ve alt koçları itip kakamayacağını hatırlatmama gerek var mı?" Xavier kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, sesi hoşnutsuzluk doluydu.

"Başkalarına karşı davranışlarımın konumumla bir ilgisi yok Xavier," diye homurdandım, ellerim yanımda yumruk oldu. "İyi bir köpek ol ve git."

"Yoksa ne olur?" Xavier bir adım öne çıkarak alanımı işgal etti.

"Bu sana emir vermeye cüret mi ediyor?" Xaran'ın sesi öfke ve alçak hırıltılarla doluydu. "Bizi zayıf gösteriyorsun. Vur ona."

Hafif bir hareketle elimi Xavier'in omzuna koydum ve diğeri kılıcımın kabzasında. Herkes gibi olmadığımı onu ikna etmek alışkanlık haline gelmişti. Gölgelerim bir anda Xavier'in boynuna dolandı, şah damarını sıkıştırdı ve vücudu büyük bir gürültüyle yere yığıldı.

"Akıllıca bir hareket. Araya girip onu ateşe vermek zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım." Clara yüzükoyun yatan Xavier'in üzerinden geçerken gözlerini devirdi.

"Sonra görüşürüz," dedim ve topuklarımın üzerinde döndüm.

Koridorda ofisime doğru yürürken aklımdaki sorular bir bir ortaya çıkıyordu. Clara neden kristali biliyordu ve Xaran neden bana gerçek nedeninden bahsetmemiştir?

Babam şimdiye kadar sabırla yeraltında saklandıktan sonra neden aniden yeryüzüne çıkmaya karar vermişti? Kimin duyguları

Benimkiyle karışıp beni deli gibi mi hissettiriyor? Clara olabilir mi? Ama neden?

Ofisimin kapısını iterek açtım ve hemen orada birinin varlığını hissettim. Bakışlarım deri rahatça yerleşmiş olan Bianor ve Chad'e doğru kaydı.

"Sonunda gezgin geri döndü," dedi Chad.

"Bir şey bulabildiniz mi?" Chad ve Bianor'un yanındaki kanepeye yerleşerek sordum.

"Hayır," diye mırıldandı Chad öfkeyle. "Lanet Zion ofisinin kapısını her zaman kapalı tutar ve burnunu dışarı çıkarmaz."

Bianor, "Bu geçici koç bize sorun yaratacak," dedi.

"En azından onun sihrini çözebildin mi?" Ben sordum.

"Beyaz Alev, senin tam zıttın, bu yüzden onunla başını belaya sokmak oldukça tehlikeli olacaktır."

"Clara neden ofisinizde olduğumu biliyor mu? Bianor sordu.

"Evet. Chad'le antrenman yapıyordum," diye cevap verdim.

"Ama bu bir yalan." Chad'in onaylamayan bakışları tenimi yaktı. "Kız arkadaşına yalan söyleyemezsin."

"Clara benim kız arkadaşım değil; aramızdaki duygular sadece tek taraflı. Neden bu kadar soğuk davrandığını bilmiyorum. En iyi arkadaşı Olin'e kaçtı." Sesimdeki kızgınlık çok açıktı.

"Clara'ya zaman ver. O düşündüğün gibi biri değil." Bianor elini omzuma koydu.

"Clara'nın özel olduğunu biliyorum ama bazen sadece kafasının içine girip neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum." Dudaklarımdan bir iç çekiş çıktı.

"Ouch. Birileri kulaklarına kadar aşık," diye geçti Chad.

"En iyi arkadaş Olin'e gelince, dikkatli olmalısın. Morgana ile son derece iyi arkadaş gibi ."

Bianor'un sözleri kayıtsız maskemi parçaladı.

Morgana bir yılan gibi kıvranan bir kadındı. O düşündü Etrafındaki herkes sadece bir oyuncaktı, kolayca biriydi. Evet, acı dolu bir geçmiş vardı; annesi onu küçükken terk etmiş, şehrin daha zengin sakinleriyle seks yaptığını ima etmişti.

Morgana'yı şehirde kendine bir yer edinmesi ve kız kardeşine bakması için bıraktı. Böyle bir geçmişe rağmen, her fırsatta zarar vermeye çalışan bir sıçan değil, bir insan olarak kalmak mümkündü.

Onunla bir ilişki, yıllar süren yalnızlıktan sonra tam da ihtiyacım olan şey gibi görünüyordu. Beni anladığını sanıyordum ama o sadece bilgi topluyor, beni seviyormuş gibi davranıyordu. Bu yüzden insanlara güvenmiyordum. Kendim ve beni önemseyenler dışında çevremdeki hiç kimseye güvenmiyordum. Gerçekte kim olduğunu asla bilemezdim. Orada olmaya çalışan ve beni sırtımdan bıçaklamak için sabırsızlıkla bekleyen.

Morgana'nın kız arkadaşım olduğu günlerde, ciddiyet maskesi bir kez daha yüzümü kaplamıştı. Yavaş yavaş kendimi ondan uzaklaştırdım, onu ittim, soğuk davrandım ve böylece onu dışarı atmaya zorladım. Ondandır nefret ettiğimi yüksek sesle söyleyerek, onu tehdit ederek...

Onun belirsizliğinden kurtulmamın tek yolu buydu. Tek yol buydu.
Her , hayatı tehlikede olduğunda
Hayatta kalma içgüdüsünü çalıştırmak. O zaman tüm zalim planlar, para
ve kötü niyetler eriyip gidecekti. Ne zaman oldu
Kafanızın içindeki ses kendinizi kurtarmanız ve hayatta kalmanız
gerektiğini haykırıyordu.

"Hâlâ bir sorun mu?" Chad'e sordum.

"Bilmiyorum. Onları birkaç kez birlikte gülerken ve çok yakın
konuşurken gördük. Bu aşk mı? Ciddi bir dostluk mu? Sen daha iyi
bilirsin."

Lazarus bir keresinde Olin'in hayatını açıkça tehdit etmişti.
en iyi suikastçılarından birini göndermişti ama bu sadece bir mesajdı. Bu
ikinci kez olabilirdi ama Morgana, Lazarus'un manipülasyonuna boyun
eğecek kadar aptal olamazdı. Bunu Clara'ya anlatmalıydım,
Olin'in tehlikede olabileceği, Morgana'nın çıkarıcı bir kaltak olduğu
ihtimalini düşündü. Ama şimdi değil.

Annesinin ölümüyle sarsılıyor ve babası Teirac'ın kafasının içindeki
sesini anlamaya çalışıyordu. Yine de bazen ona baktığımda bir soğukluk
görüydüm - üzüntü, küçümseme, endişe veya acı değil, bilinmeyene
işaret eden sert, buz gibi, amansız bir soğukluk. Bu
ilk tanıştığımızda içini yakan öfke, hiddet ya da intikam arzusu değil.

"Geç oluyor," dedi Bianor sonunda. "Ailemin yanına dönme vaktim
geldi. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, Desmond.
İyi geceler." Bianor koltuktan kalktı ve çalışma odasından çıktı.

"Aklında ne var?" Kapı kapanırken Chad sordu. "Clara."

Chad'in endişeli bakışları üzerimde sabitlendi. "Desmond, onu sevdiğini
biliyorum ama gardını indiremezsin."

"Gardımı düşürmek mi? Saçma sapan konuşma, Chad. Hâlâ
savaşmamın sebebi bu kadın. Daha önce olduğumdan daha güçlüyüm.
Artık karanlığımda boğuluyorum, babamın gölgesinde saklanıyorum.
Kendimin en iyi versiyonu haline geliyorum."

Chad'in alnına birkaç endişe çizgisi kazındı. "Bu tür bir aşkın
sonuçları vardır."

"Umurumda değil," diye . "Bu şehir yok olsa da umurumda değil, eğer insanlar ölür ve her şey alevler içinde kalır. Kimse benimle Clara'nın arasına girmeye cesaret edemeyecek. Bunu yapan herkes soğuk ve yavaş bir ölümle cezalandırılacak. Lazarus, Clara'yı yok ederek tek ışığımlı elimden almaya çalışıyor. etrafındaki şey. Bu onun sonu olacak, benim değil."

"Masum insanları kendi iyiliğiniz için feda edemezsiniz. Bu zalimlikler." "Tekrar söyleyeceğim: Umurumda değil," dedim yavaşça, her bir kelimeyi telaffuz ederek kelime. "Bu şehrin toplumu birbirini öldürmeye çalışan bir grup acımasız sırtlan. İnsanlar tekrar yüzeyde yaşama şansı bulmadan önce birkaçı ölürse dünya daha iyi olacak."

Chad başını salladı. "Sen bencilsin; bunu biliyor musun? Bazen bu dünyaya karşı tavrınla beni korkutuyorsun." "Beni bu hale o getirdi," diye cevap verdim soğuk bir şekilde.

"Sen ondan daha iyisin."

"Tabii ki."

Babamdan daha iyiydim, her şeyi çok daha sessizce yapabiliyordum. İnsanları öldürmek, sır saklamak, fark edilmemek ve başkalarını manipüle etmek. Bu şekilde yetiştirildim; ondan daha iyi, daha üstün ve daha güçlü olmak için. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

atamayla değil, zorla onun yerini aldı.

"Yarın sabah görüşürüz. Kapım sana her zaman açık."

Chad koltuktan kalktı ve kapıdan çıkmadan önce beni omzumdan alkışladı.

Bir puro yaktım ve başımı kanepenin yumuşak sırtına yasladım. I gözlerimi kapadım ve kendimi biraz rahatlattım. Bu zordu, özellikle de duvarların bile bana baktığını hissettiğimde.

"Sakin ol," diye gürlledi Xaran'ın sesi kafamın içinde. "Kimse seni izlemiyor."

Kendime bir dakika mı? Zihnimde her zaman kocaman, öfkeli bir ejderha belirirken olmazdı. Tatlı duman yavaşça havaya yükseldi, gvertelerde kayboluyor.

Neden sen? Neden sesini tanıyamıyorum, Xaran?

"Ben bir ejderhayım, Desmond. Kendine saygısı olan, Teirac'tan farklı, insanların bana emir vermesine ve ruhumun bir parçası olmasına izin vermeyen bir ejderha. Ben saf, gerçek, güçlü ve vahşiyim. Bu benim sesim, benim

vicdanım, bedenim ve ruhum. Hiçbir insan ruhu asla benim bir parçam olmayacak"

Sen farklısın. Farklı ejderha türleri var mı? Bazıları insanlığı düşman, bazıları suç ortağı, bazıları da hain olarak görür. Honsu. O da senin gibi mi yoksa daha çok Teirac gibi mi?

Kafamdaki sessizlik konuşmamızın sonu anlamına geliyordu.

Dudaklarımdan bir iç çekiş çıktı. Tabii ki. En inatçı ve en iletişimsiz olanlardan biriydi.

"İnsanlık çok uzun zamandır bizim bir parçamız, her ejderhanın bir parçası. Hepimiz bir bütündük. Zaman bunu değiştirdi: insan açgözlülüğü, zalimliği, aptallığı ve sınır tanımazlığı. Saydığınızdan çok daha fazlayız, sizden çok daha fazlasıyız.

Eldmoor şehrinin sakinleri yeraltında saklandıklarını biliyorlar. Honsu, Teirac gibi, bir zamanlar hayatlarımızı mahveden insanların şimdi aptalca bir yardım eli uzatacağını umarak, yardım için bardağı taşıran son damlaya sarıldı. Değerini kanıtlayan, ruhunu koyan ve yeterince cesur olan nadir bir insandır," dedi Xaran gururla.

Ofisimin kapısı pat diye açıldı. Xaran'ın sanki kafamın uzak bir köşesinde saklanıyormuş gibi benden uzaklaştığını hissettim. Benim Dikkati kapı aralığında duran Clara'ya kaydı, yüzü sakindi ama bakışları çok şey anlatıyordu.

"Şimdi ne olacak?" Tek kaşımı kaldırarak sordum.

"Bu sabah yatağımın yanına bıraktığın beyaz çiçekler, beyaz zambak çanları. Nereden buldun onları? Beni oraya götürmelisin."

"Seni oraya götürmek zorunda mıyım? Sihirli kelime nedir?"

Dudaklarımda alaycı bir ses tonu bırakarak koltuktan kalktım.

"Şimdi."

Başımı salladım. "Seni arsız küçük kadın. Saat yedi.

Akşam. Dışarıda hava kararıyor. Hava karardıktan sonra yüzeye çıkmak istediğine emin misin?" Aramızdaki mesafeyi kısalttım, aramızda sadece birkaç metre bıraktım.

"Babam, onu görmeliyim. Onu kafamın içinde duyabiliyorum." Clara sabırsızca kelimeleri döktü.

"Clara, ben Teirac. Ejderha senden çok daha büyük." Başımı olumsuz anlamda salladım, ancak kalbim bu kadına karşı çıkmanın anlamsız olduğunu biliyordu.

"Desmond," dedi Clara usulca.

Adımın bu kadının dudaklarından kolayca, zahmetsizce, birbiri ardına heceler halinde dökölüşü bedenimi titretti. Bu sadece benim Ama o söylediğinde, saatlerce dinleyebileceğim bir melodiye dönüştü. Yıllarca bilinmezlik içinde yaşayıp her şeyin Clara'nın nasıl hissettiğini anlamıyordum ama emin olmak istiyorsa ona izin .

Aramızdaki mesafeyi daha da kısaltarak bir adım öne çıktım ve parmaklarım saçının bir tutamını yakaladı. Çikolata rengi bukleleri omuzlarının altına düşerek yüzüme bir gülümseme getirdi. Onu nadiren böyle şehvetli ve dağınık görürdüm. Genellikle saçları başının tepesinden iki sıra halinde dökülürdü. Saçlarından yayılan zambak kokusu, bu kadar küçük bir ayrıntı, kalbimin sıcaklıkla dolmasına neden oldu.

Elim gövdesinden yukarı kaydı. "Gidelim ama seni Teirac'tan korumayacağım."

"Yapmak zorunda değilsin. Bunu kendim yapabilirim," dedi Clara sakince.

Başka bir çıkışa giden uzun koridorlarda yürüdük. Kimsenin, tek bir sakinin bile giremediği bir yüzeye çıkış. Bunu sadece ben biliyordum. Kapı açıldığında aramıza sessizlik çöktü ve yıldızlı, parlak bir gökyüzü bizi karşıladı. Beyaz zambakların çiçek açtığı yakındaki ormana doğru geniş bir çayır boyunca yavaşça yürüdük. Gölgeler etrafta oyalanıyor, baykuşlar yakınlarda bir yerlerde ötüyor ve temiz hava bizi çevreliyordu.

"İşte," dedim aniden.

"Baba!" Clara çığlık attı, sesi sessiz ormanda yankılandı. "Clara, faydası yok. İstemediğin ejderhaları çağıracaksın. Tanışın," dedim alçak bir sesle. "Babanın zihniyle iletişim kurmaya çalış."

Ağaçların çıtırtısı her yerden duyuluyordu. Önce karanlıkta iki beyaz göz belirdi, ardından gölgelerin arasından kan kadar kırmızı pullar çıktı. Teirac.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALTINCI BÖLÜM

CLARA

Sen misin, baba?

Bana doğru bakan ejderhanın iki beyaz gözüne baktım. Ay ışığında parlayan kırmızı pullar tüylerimi diken diken etti. Ejderhanın tamamını görebilmek için başımı kaldırmam .

pençelerinden birinin büyüklüğündeydi. İşler beklenmedik bir hal alırsa Desmond'la birlikte ayakta kalacağımızı biliyordum.

Kafamın içinde bir sessizlik hüküm sürüyordu, sadece rüzgârın uğultusu vardı. Teirac hareket etmedi, sadece bir heykel gibi durdu. Gerçek olduğu gerçeği sadece alçak ve sabit nefes alış verişinden anlaşıyordu.

Desmond bir adım öne çıkarak vücuduyla beni engelledi. Bu bir tesadüf olamazdı - hissettiğim öfke, karanlık, beyaz çanlar

Desmond beni terk etti ve şimdi babamla karşılaştığım yerde. "Evet, benim sevgilim. Seni farklı bir şekilde görmek güzel.

Boğazımı kesmeye çalışmak yerine gerçek bir merakla parlayan gözlerinle." Babamın sesi Teirac'inki gibi içimde çınladı.

Bakışları benden Desmond'a kaydı, göğsünden aniden alçak bir hırıltı çıktı. "Umarım düşündüğüm şey bu değildir."

Desmond gerildi ve eli kılıcının kabzasına gitti, Gerçi ikimiz de bıçağın içindeki büyüye ihtiyacı olmadığını biliyorduk.

Elimi omzuna koydum ve gözlerimiz buluştuğunda sessiz bir güvenceyle başımı salladım.

Düşündüğün gibi değil baba. Desmond Ejderhalar. Hayatımı kurtardı ve bana aşık. Bu kelimeleri kafamda düşünmek çok garipti.

"O bir Callahan." Babam öne doğru eğildi, büyük burnunu ve çenesini yaklaştırdı ve sıcak, güçlü bir hava akımını Desmond.

Öne çıktım, elimi yavaşça kızgın adama doğru uzattım. Teirac'a bakıyordum. Hafifçe titredi ama paniklememe izin vermedim. Bu

Babamdı; küçük bir parçası bu ejderhanın içinde kalsa bile bana asla zarar vermezdi. Ben onun küçük kızıydım. *Desmond tehlikede olduğumdan şüphelenirse -dev bir ejderha olsan da olmasan da- sana anında saldırır.* Parmaklarım sert kırmızı pullara dokundu ve Sertçe yutkundu.

"Clara, çizgiyi aşma." Desmond'ın sesi alçaktı.

"Eğer bu adam kalbini kırarsa, onun canını yakarım," diye hırladı babam. "Senin hissettiğin acıyı hissetmesi için derisini yavaşça yakacağım."

Böyle bir şey olmayacak, baba. Artık korunmaya ihtiyacı olan küçük bir kız değilim. Senin ölümün, annemin , Desmond'ın varlığı, ve arkadaşlarımdan varlığı beni ben . Elbette Desmond tarafından, herhangi biri tarafından incitilebilirim ama dünya orada durmayacak.

"Neden buraya geldin? Neden beni görmeye karar verdin? Bu tehlikeli." Çenesini yavaşça benden çekerken babamın sesi daha sakinleşti.

Bunun doğru olduğundan, sadece kâbus, serap ve yalan olmadığından emin olmalıydım. Uzun yıllar boyunca intikam arzusuyla yaşadım ve şimdi tamamen farklı bir amacım var. Lazarus Callahan öfkemin son durağı.

"Hayatımın sona erdiği gün, beni Teirac'ın önünde dururken gördüğünüzde, beni o öldürmedi. Beni o kurtardı. Lazarus emir verdi silah ateşini serbest bıraktı, ama ejderhaya doğru değildi. Bana doğruydu. Lazarus dostluğumuzu bozdu, o aşağılık, bencil piç. Ejderhalar ona güvendiğinde onlara ihanet etti; onlardan çaldı ve onları yok etmek istedi." Babamın sesi her cümlesinde kafamın içinde daha da yükseliyordu. "Geri dönmek zorundayım Clara. Zamanı gelmişti, yoksa fark edileceğim." Teirac bir adım geri çekilerek gölgelerin arasına gizlendi.

Kitabın. Boynumdaki sembol. Ne anlama geliyor? Düşüncelerim bölük pörçüktü. İstedğim cevapları almak için yeterli zaman yoktu ve babamın yanında olmak istiyordum. Tanıdığım baba değildi ama...

"Clara, zamanı geldi." Desmond'ın eli belime indi ve beni yavaşça geri çekti.

Bacaklarımı hareket etmeye zorlayarak isteksizce döndüm. Bakışlarım geride bıraktığımız ormana kaydı, gölgelerin arasında hâlâ Teirac'ı görmeyi umuyordum ama orada değildi.

Desmond Eldmoor şehrine giden kapıyı açtığında göğsümdeki endişe büyüdü.

"Geçici olarak ayrılmalıyım, kalan sihrimi kurtarmalıyım," dedi babam kafamın içinde. "İhtiyacınız olan cevapları kitapta bulacaksınız.

Birçok

Bu şehirdeki insanlar gerçekleri biliyor. Sen onları bulacaksın, onlar da seni bulacak. Kitapçığın kodu 1766."

Desmond'ı karanlık bir koridorda takip ettim, zihnim dönüyordu. Sonunda daireme vardığımızda Desmond kapıyı açtı ve tereddüt etmeden içeri girdi.

Gardıroptan giysilerimi aldım ve banyo kapısının arkasında kayboldum, düşüncelerim coşarken sıcak suyun kaslarımı gevşetmesine izin verdim. Yatak odasına döndüğümde üzerimde sadece bir çift beyaz gece şortu ve bir atlet vardı. Bakışlarım, üzerinde siyah kot pantolondan başka bir şey olmayan ve yatakta yatan Desmond'a kaydı. Yüzüne odaklanmaya çalıştım ama dikkatim bronzlaşmış, kaslı vücuduna çekildi. Siyah dövme omzunda, boynunun etrafında titriyor, sırtında kayboluyordu.

Desmond gür bir sesle, "Yüzüm burada," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım, dudaklarımın kenarını kaldırdım. "Daha az gördüğüm bir şeye bakıyorum."

"Sadece bir kelime söylemen yeterli, giysiler kolayca bedenimi terk edebilir." Desmond'ın niyetli bakışları yüzümü inceledi.

Yanaklarım kızardı ama kendimi yatağa doğru yürümeye ve onun yanında rahat etmeye zorladım. "Senin kendi odan yok mu?"

"Gitmemi mi istiyorsun?" Desmond bir kaşını kaldırdı, bakışları tenimi yakıyordu.

Çekmecedan bir kitap çıkardım. Beyaz yapraklar masanın üzerinde ufalanarak yüzüme küçük bir gülümseme getirdi. Bu bana hayatımdaki en önemli iki şeyi hatırlattı: Desmond ve babam. Kitabı dizlerimin üzerine koyarken Desmond'a "Hayır," diye cevap verdim.

"Hmm. Yanılmamışım. Bensiz bir dakika bile yaşayamazsın.

ya da." Desmond'un sesi memnuniyet doluydu. Dikkati başka yöne kaymıştı.

kilitli kitaba. "Nedir o?"

"Bu babamın hayatının işi ve ilk Oyunlar sırasında bağlantıyı kaybetmemin nedeni. Şimdiye kadar şifreyi bilmiyordum." Parmaklarım yavaşça

doğru numaralarda durarak topu çevirdi.

Kilit hafif bir klik sesiyle açıldı ve kitabın kapağı hafifçe yer değiştirdi. İlk sayfayı açtım, zarif el yazısına gözlerimi kısarak baktım.

Üç bireyin tek bir amaç uğruna iç içe geçen hayatları: ejderhalar. Gizli araştırmalar, açıklamalar ve kaynaklar, güçlü ve gizemli yaratıkların yaşamlarını ve ölümlerini ortaya koyuyor. Eldmoor Projesi dostluk tarafından oluşturuldu ve halktan gizli tutuldu. Kökenlerin izini süren bin yıllık bir tarih, beş yüz otuz dokuz aylık bir araştırma ve bilinmeyen bir gelecek.

Üç kişiden biri bilim insanı Evan Merkins.

Sessizliği bozan bir alarm sesi duyuldu. Oda kıpkırmızı oldu ve bakışlarımı Desmond'un ciddi yüzüne diktim.

"Giyin," dedi yataktan kayarak ve gömleğini çekerek. "Bu iyiye işaret değil."

Desmond'un da aynı odada olduğunu görmezden gelerek yataktan fırladım ve dolaptan Oyun antrenman üniformamı çıkardım.

Lazarus'un sesi hoparlörlerden geldi, "Tüm Oyun katılımcıları ana toplantı odasına davetlidir."

"Sence Lazarus sonunda muhafızlarının cesetlerini bulmuş mudur?" Kırmızı ve siyah ceketimin fermuarını kapatarak sordum.

"Evet ve harekete geçiyor." Desmond yatak odasının çıkışına doğru ilerledi.

Kitabı yataktan aldım, pantolonumun içine soktum, gömleğim ve ceketimle gizledim. Desmond'la birlikte kısa sürede gece kadar karanlık olan kırmızı koridorlara doğru ilerledik. Bu tür sirenler bu katta ikamet eden sakinler için can sıkıcı olmalıydı. Desmond ofisinde durdu ve üniformasını giydi. Gözlerimi ondan alamıyordum. Her ayrıntı vücudunu daha da çekici hale getiriyor, göğüs kaslarını ve eğitilmiş bacaklarını vurguluyordu. Ağır botları bile daha tehlikeli görünüyordu.

"Konsantre ol, Clara." Desmond yüzündeki memnuniyeti gizlemeye çalışsa da ciddi bakışları üzerimde sabitlendi.

Biz oturduğumuzda Oyun katılımcılarının çoğu çoktan oturmuştu. geldi. Bu kez ben Desmond'un yanındaki koltuğa, Olin de masanın diğer tarafına oturdu. Olin'le konuşmak aramızın yardımcı oldu ve annemin ölümünden sonra yaşadığım acı ve ıstırabı anladı. Bu yüzden mesafesini koruyarak bana nefes almam için zaman tanıdı. ve iyileş.

Gözlerimiz buluştuğunda yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. Koridordaki yüksek ayak seslerinden üç kişiyi tanıyabildim. Dikkatim kemerli kapıdan giren üç adama yöneldi. Roger, Xavier ve Zion. Onlar Yanında daha önce görmediğim, uzun kömür karası saçlı, koyu tenli ve yeşil gözlü bir adam vardı. Muhtemelen benden beş yaş büyüktü.

"İlk ekip benimle geliyor," dedi Zion söze girmeden, az önce girdiği kapıyı işaret ederek.

Tanıdığım ve bazılarını ilk kez gördüğüm insanlar sandalyelerinden kalktı. Gönüllü listeleri muhtemelen o sırada dikkat etmediğim gruplarla işaretlenmişti. Olin ve Bianor sandalyelerinden ve ben onları takip ettim. Arkamda birkaç kişi daha görünmeyen yüzler öne çıktı. Kendisinden ne bekleyeceğimi bildiğim Erasmus ve ardından bir adam ve üç kız. Biz Zion'u takip ederken Koridordaki tek ses yerde yankılanan botlarımızdı. Tanıdık duvarlar hızla yabancı hale geldi. Yol gittikçe yükseliyordu ve aklımda binlerce soru dönüp duruyordu.

"Bu Oyunların başlangıcı mı?" Erasmus Olin'in yanına geçerek sordu.

"Eğitimin yarın başlaması gerekiyordu," diye cevap verdi Desmond soğuk bir sesle. "Ayrıca bu yol eğitim odalarına çıkmıyor."

Erasmus ağır ağır topallıyordu ve ilk önce onun öleceğini aklımdan çıkaramıyordum. Böyle bir duruma katılmak intihardı ama başka seçeneği yoktu. Yanıp sönen loş ışıklar içimdeki endişeyi artırdı. ama ben onu .

Ön taraftaki kapı gıcırdayarak açıldı ve ötesindeki gece bizi karşıladı. Birkaç dakika sonra Koç Zion'un önünde sıraya girmiş, talimatları bekliyorduk. Havada bunaltıcı bir sessizlik vardı ve Desmonda bakmaktan kendimi alamadım. İfadesi sakindi, sanki her zamanki gibi bir iş yapıyormuş gibiydi, yüzündeki kendinden emin çizgiler gökyüzünde parlayan ay tarafından vurgulanmıştır.

"Eldmoor'un kurucusu Lazarus'un talimatları uyarınca, sadece eğitim saatleri yüzeye çıkarılmakla kalmayacak, aynı zamanda Oyunlardan önceki beş gün boyunca yüzeyde yaşayacaksınız. Burası sizin yeni eviniz. Yerleşebilirsiniz." Zion manzarayı görmek için yana doğru döndü, keskin gözleri katılımcılardan hiç ayrılmadı. "Sorusu olan var mı?"

"Son saatlerde kurallar neden değiştiriliyor?" Desmond sessizliğin içinde sordu.

"Şehrin kurucusu kanunları ve kuralları koyar. İnsanlık sadece onun sayesinde hayatta, itaatkâr ve kontrol altında kalabilmiştir. Yükseliş Oyunları şehrin bir parçasıdır ve herkes Son saniyede bir yön değişikliği beklemeyi biliyor." Zion'un karanlık bakışları Desmond'ın hiç ayrılmadı. "Sabaha kadar dinlenmek için vaktin var, sonra ilk eğitim seansına gideceğiz."

"İtaatkâr bir daha," diye mırıldandı Desmond.

"Yüzeyde eğitim yapmak zorunda olmamızın sebebi nedir?" Erasmus sordu. "Bu çok tehlikeli. Ölüm beklediğimizden daha erken gelebilir."

"İlk birkaç eğitim seansından sağ çıkarsan sevinirim, ufaklık." Zion bir avcı gibi Erasmus'a baktı, sonra da geri . "Birisi kuralları çiğnedi ve bu işe karışan herkes cezalandırıldı."

"Bunu kimin yaptığını bulursam, kanı ellerime bulaşacak," diye homurdandı saçları gece kadar siyah olan bir kadın.

"Antrenman sırasında birbirimizi öldürmek yasak değil. Oyunları daha kolay hale getirecektir." Zion sıırttı. "Şimdi dinlenme zamanı." Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

İleride, ahşap basamakları ve camları bozulmamış pencereleriyle içinde yaşamaya uygun görünen dört evden oluşan küçük bir grup duruyordu. Sağ tarafta geniş bir çayırılık uzanıyordu ve uzakta bir orman görünüyordu.

Bu arada, sol tarafta, sarp kayalıklar ve bir dağın etekleri

Hiçbir yerde. Babamla ilk kez tanıştığım yerden çok uzakta değildik, ya da belki de Teirac demeliydim.

Desmond'ın eli hemen benimkini buldu ve en yakın eve doğru yürürken hafif gece esintisi saçlarımı okşadı.

"Clara," Olin'in sesi arkamdan geldi.

Bakışlarım bir binanın girişinde duran Olin'e kaydı. Sanki bir şey bekliyormuş gibi. Hiç şüphesiz onunla yaşamamı istiyordu. Zaten sonsuza kadar ayrı kalacaktık.

İleri doğru bir adım attım ama ağır bir el omzuma indi. Desmond'a, "gelıyorum," dedim ve o da beni .

Olin'e yaklaştım, gözlerindeki yoğun endişeyi gördüm. Erasmus sanki durumu izliyormuş gibi yakınımda duruyordu. Desmond'ın bakışları sırtımdaydı.

"Clara, bu kötü bir fikir. En son ayrıldığımızda ne olduğunu hatırlıyor musun?" Olin'in alını kırıştı ve yaklaştı.

"Bana hiçbir şey olmayacak Olin," diye güvence verdim ona. "Desmond kimsenin bana dokunmasına izin vermez."

"Emin misin?"

"Ben daha çok senin için endişeleniyorum. İlk oyunlar Sana karşı nazik." Olin'in kocaman elini iki elimin arasına alırken bir iç geçirdim.

"Yeni grupta güvendiğin biri var mı?" Olin'in bakışları omzumun üzerinden yakınlarda duran birkaç kadın ve erkeğe kaydı.

"Erasmus. Güvenilir biri değil ama en kötü ihtimalle avantajlı olan sen olursun." Gülümsedim.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Olin bana kısa bir süre sarıldı. "Desmond'ın yüzündeki ifade hoşuma gitmiyor."

"Desmond bana karşı çok korumacı. etrafındaki her şey. Görüldüğü gibi biri değil ve bunu antrenman sırasında göreceğinizi düşünüyorum."

", Tek Bacak." Olin'in bakışları Erasmus'a kaydı. "Benimle yaşayacaksın."

"Biraz saygılı ol, Kıvırcık," tısladı Erasmus.

"Eğer uslu durursan, hayatta kalabilirsin. Ben senin tek şansınım." Olin merdivenlerden kulübenin kapısına doğru yürüdü. "Her ne kadar

Clara'ya yaptıklarından sonra yaşamasına izin verilmemeli."

Erasmus merdivenlere doğru topallayarak yürürken gözlerini devirdi. "Umarım bu senin aptal intikam planın değildir," diye ekledi bana bakarak.

"Yarın canlı çıkabilirsen, bunu bir başarı olarak kabul edebilirsin." Göz kırptım ve topuklarımın üzerinde döndüm. "Sonra görüşürüz, Olin."

Desmond başını çevirmedi, ben basamakları çıkıp yanındaki küçük terasa doğru yürürken ciddi maskesini çıkarmadı.

"Neden bu kadar üşüyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Üşümek mi?" Desmond'un dudaklarının kenarı kalktı.

"Bakışlarınla etrafındaki herkesi korkutuyorsun."

"Bu ölüm oyunları. Benden herkese yardım eden ve gülücükler dağıtan bir golden retriever olmamı beklemeyin."

Başımı salladım ve kapıdan içeri adım attım. Küçük bir kanepe, bir masa, bir şömine ve eski bir halıdan oluşan küçük oturma odasının ışığı yanıp sönüyordu. Kısa bir koridor çift kişilik yataklı ve eski model duşlu bir yatak odasına açılıyordu. Bir zamanlar

Tüm bunları ayarlamak zaman aldı; Lazarus belli ki bizi doğal nedenlerle ölüme mahkûm etmek için bir süredir bunu planlıyordu.

Kırmızı üniformamın altından bir kitap çıkardım ve yatağın yanına çömeldim. Her bir döşeme tahtasını parmak uçlarımla kavradım ve en uygun olanını aradım.

"Ne yapıyorsun?" Desmond arkamdan sordu. Arkama dönüp baktığımda onu yatak odasının kapısına yaslanmış olarak gördüm.

"Kitabı bu şekilde bırakamam."

Altımdaki döşeme tahtasından bir tık sesi geldi. Yerinden çıkana kadar dikkatlice çektim. Kimsenin emin olmak için kitabı zeminin altına ve uzağa kaydırdım. Sonra ben tahtayı yerine koydum ve bir esnemeyi bastırarak ayağa kalktım.

"Görüldüğünden daha zekisin," dedi Desmond, sesindeki gurur açıktı.

"Lazarus'un habercilerinin ailemden geriye kalanları almasına izin vermeyeceğim." Yatağa uzandım, bu beklediğimden daha zor oldu. Eldmoor'un en alt katındaki odayı anımsatıyordu. İnce bir battaniyeyi çeneme kadar çektim ve hâlâ bir hayalet gibi gizlenen Desmond'a baktım. "Uyumayacak mısın?"

"Etrafta katiller dolaşırken mi? Hayır, teşekkürler."

"Ama üşüyorum." Sesimin hafifçe titremesine izin verdim.

Evet, hava sıcaklığı alışık olduğumdan daha soğuktu ama idare edilebilirdi. Gerçek şu ki, Desmond'ın dinlenmeye ihtiyacı vardı ve onu yatağıma yatırmak için her şeyi yapardım.

Desmond kaşlarını çattı. "Savunmanızın beni etkileyeceğini düşünüyor musunuz?"

"Donarak ölmeme izin mi vereceksin?" Gülümsememi gizlemek için yorganı burnuma kadar çektim.

"Düşündüğünden daha ateşlisin." Desmond hafif bir hareketle üniformasının düğmelerini çözdü ve sadece siyah gömleğini bıraktı. Sonra yorganın altına girdi, arkamdan sarıldı ve beni kendine doğru çekti. Saçlarıma değen nefesi tenimde tüylerimi diken diken etti, ve ben onun içinde eridim. Nazıkçe omzumu öptü. "Dinlenmen gerek. Uyu, Blaze."

Göz kapaklarım ağırlaştı ve karanlık etrafımı sarmış olsa da kendimi güvende hissettim. Desmond bu kadar yakınımdayken, ailemin ölümünün kalbimde açtığı delik yavaş yavaş iyileşiyordu.

Uyku beni aldı ama huzurlu değildi.

Askerlerin yüzlerini gördüm, ölü ve kanlı. Ağlayan aileleri, geçmişteki anıları, mutlu anıları. Sanki biliyordum Sanki bana musallat olmuşlar gibi - onların hayaletleri, ölümleri, acıları. Bunu onlara ben yaptım. Onları öldürdüm ve bu kolay oldu. Acı içimde bir tümör gibi büyüdü.

Zion'un uzaktan gelen sert sesi kâbuslarla aramdaki kopardı. "Kalkma zamanı!"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YEDİNCİ BÖLÜM

CLARA

Yataktan kalktım ve üniformamı giydim. On dakikadır uyumamış gibi hissediyordum.

Desmond yatağın kenarına oturdu ve yavaşça kırmızı eğitim üniformasını giydi. "Çok az uyudum. Umarım dinlenmişsinizdir, Blaze."

"Daha iyi olabilirdi," diye itiraf ettim.

Desmond'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Göğüs. İlk kez yan yana uyandığımız için miydi? Bu kadar rahat kullandığı lakap? Kulağa çok çekici gelen uykulu ses tonu?

Desmond yatağın etrafına geldi ve kollarını

Beni alnımdan usulca öptü. Sonra beni kucağından bıraktı ama alnını alnıma koydu. "Bugün kendini incitmemeye çalış."

"Nasıl ?" Alay ettim. "Bana göz kulak oluyorsun."

Desmond'ın dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. "Bunu kendin yapabilecek kapasitedesin. Haydi, zamanı geldi."

Küçük evimizden çıktığımızda güneş ufukta bir yerlerde yükseliyordu. Bir grup katılımcı küçük avluda sıraya girmişti bile. Dikkatim hemen Olin ve

Erasmus, okunamayan ifadelerle yan yana duruyordu.

Sıraya girdiğimde, muhtemelen ihtiyacımız olacak ekipmanı içeren, yakınlarda istiflenmiş büyük sırt çantalarını fark ettim. Oyunlardaki sırt çantalarını andırıyorlardı.

"Her çantada ilk antrenman seansınız için ihtiyaç duyacağınız her şey var. Haritalar, yiyecek ve diğer çeşitli ," diye açıkladı Zion. "Bugünkü antrenmanınızın amacı haritadaki noktaya ulaşmak.

seçtiğiniz çift ile. Hedefinize ulaştığınızda, eğitiminizin ikinci bölümü başlayacak. Akşam karanlığına kadar hedefe ulaşamayan her grup cezalandırılacaktır. Şimdi gidin."

Desmond iki sırt çantası aldı, Olin ve Erasmus bize yaklaşırken birini bana uzattı.

"Birlikte gidelim mi?" Olin sordu.

Desmond soğuk bir tavırla, "Clara benimle gelecek," diye cevap verdi.

"Onun adına konuşma." Olin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onun kendi fikirleri var."

"Clara?" Desmond'ın sesi daha sakinleşti, menekşe rengi gözleri yüzümde geziniyordu.

Tereddüt ettim. "Olin..."

Olin baktı, acısı yüzünden okunuyordu. "Bundan emin misin? Yaşadığımız onca şeyden sonra?"

"Kızmana gerek yok. Hadi dörtlü olarak gidelim." Erasmus bu garip durumu yatıştırmak için ellerini havaya kaldırdı.

"Zion iki kişi olarak seyahat etmemiz gerektiğini açıkça belirtti," dedi Desmond. Erasmus güldü. "Ve sen de emirlere uyan birisin, öyle mi?" Yalvarırcasına Desmond'a baktım. "Beni seçim yapmak zorunda bırakma."

Olin haklıydı. O beni çocukluğumdan beri tanıyan en iyi arkadaşımdı. Başka kimsem yokken, gözyaşları içindeyken, acı çekerken, zorbalığın bende bıraktığı yaraları iyileştirirken yanımda olmuştu.

ruhumu. Sıyrılan dizlerimle, moraran ellerimle ve içimde büyüyen acıyla o ilgilenmişti. Olin, sesimi en başından beri yanımdaydı.

Kalbim Desmond'ı seçmek istiyordu ama aklım Olin'i seçmek istiyordu.

Desmond'un bu eğitim maratonunun birbirimizi daha iyi tanıyacağımız tatlı anlarla dolu olma potansiyelini biliyordum. Yine de Olin'i yalnız bırakma riskini göze alamazdım. Geçen sefer hayatı pamuk bağıydı. Şimdi durum daha da karmaşıktı.

"Peki," dedi Desmond. "Olin'le git, ama bu seni yalnız bırakacağım anlamına gelmez."

"Harika bir ekip çalışması." Erasmus genişçe gülümsedi, belli ki bir günü daha atlattığı için mutluydu.

Teker teker haritalarımızı çıkardık. Gideceğimiz yer işaretlenmişti; Windward Adaları'na yakın bir sahildeydi. İyi bir yerdi. uzakta, ama gece olmadan oraya ulaşmamız sorun olmaz.

Olin ve ben önde, Erasmus ve Desmond arkada yürümeye başladık.

"Gecen nasıl geçti?" Olin sordu.

"Fazla dinlenemedim," diye yakındım.

Olin'in kaşları kalktı ve fısıltıyla, "Sen ve Desmond...?" diye sordu.

"Olin." Yüksek sesle güldüm. "Yataklar çok rahatsızdı."

Arkadaşım bana baktı. "Yataklar Eldmoor'un en alt katıyla aynı, bu yüzden olmadığını biliyorum."

"Arkadaşın nasıl?" Konuyu değiştirerek sordum. "Bir sivrisinek kadar sinir bozucu."

"Hâlâ hayatta olması bile çok şey anlatıyor."

Olin'in ifadesi ciddileşti. "Ben bir katil değilim, Clara." "Hayatta kalman söz konusu olsaydı olurdu."

"On yıl önce ailesi öldürülen ve kolsuz bacaksız bırakılan Zion mu?" Erasmus sözümüzü keserek sordu.

Olin başını salladı. "Neden bu şehirdeki herkesin ölü tanıdıkları ya da aile üyeleri olmak zorunda?"

Bakışlarım Erasmus'un geçip grubumuzun arkasındaki Desmond'un taktığı ciddiyet maskesine kaydı. Sessiz olmaya çalışıyordu, ama gözlerindeki acıyı ettim. Acaba bu Lazarus'un ofisinde gördüğüm videolarla bağlantılı olabilir miydi? Zion'un ailesinin ölümünden Desmond sorumlu olabilir miydi? Ama bunun anlamı

Desmond o zamanlar sadece on dokuz yaşındaydı.

"Zion'u biliyor musun?" Erasmus'a sordum. "Bunu daha önce söyleyemez miydin?"

"Her ölümün dedikodusu ve söylentisi vardır, özellikle de en acımasız ve açıklamasız olanlarının. İnsanlar kim bilir ne için ortadan kaybolduğunda, kuralları çiğnediğinde ve tüm bunlar. Ancak etrafta kan gölleri, kırık odalar ve diğer iğrenç ayrıntılar durum değişir."

"Böyle ayrıntılarla ilgilenen bir psikopat gibi konuşuyorsun." "Öyle olmadığını kim söyledi? Her gün gizli görevde Kurbanlarına işkence eden, uzuvlarını kesen, sonra saatlerce oturup kan kaybından ölmelerini izleyen öfkeli bir katilin davaları..." Erasmus kıkırdadı.

"Yeter." Desmond'ın alçak sesi araya girdi. "Eldmoor'da ne olduğunu öğrenmek için dedektifçilik oynamaya değil, antrenman yapmaya gidiyoruz. Yapmalısın

Hayatta kalmaya odaklan, Erasmus. Durumunuz şansınızı artırmıyor."

"Hep midir?" Olin bana sessizce sordu. Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Bakışları ve buz gibi ses tonuyla diğerlerinin içine korku salan biri." Olin dikkatini tekrar ön tarafa verdi. "Bunun sadece Lazarus ve oğlunun planı olmadığını nereden biliyorsun? Hepimizden kurtulmak için mi?"

"Desmond senin canını almaya çalışan Augustin'i öldürdü. Bana hiç saygısı olmayan Erasmus'un bacağını kesti. Bana saygı duymayan Beni birçok kez öldürme şansı oldu ama öldürmedi. Şimdi ondan şüphe etmek aptallık olur," dedim. "Ayrıca, Desmond bana aşık. İster babasına, ister sana, isterse beni öldürmek isteyen ejderhalara karşı olsun, benim yanımda duracaktır."

"Umarım kalbine layık biridir," diye mırıldandı Olin. En iyi arkadaşımın yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi, hatta belki biraz da hayal kırıklığı.

Gün boyunca seyahat ettik, hızlı yemekler için durduk ve güneş batmaya başladığında varış noktamıza ulaştık. Açıklıkta yanan bir şenlik ateşi, diğerlerinin tanıdık yüzleriyle çevriliydi.

Katılımcılar.

"Hava kararmadan önce şenlik ateşi mi?" Desmond'a sordum.

"Bu eğitimin bir sonraki bölümü." Desmond'ın dudakları tek bir çizgi haline geldi. "Lazarus bizi buraya ölmemiz için gönderdi."

"Eğitimin ilk günü ejderhalarla savaşmayı mı içeriyor?" Erasmus arkamızdan mırıldandı.

Son katılımcılar da kısa süre içinde küçük çemberimize katıldı. Rüzgâr hızlanmıştı, ılık ama kuvvetliydi. Denize bakan bir uçurumun kenarında durduk. Uzakta birkaç küçük ada gördüm.

Talimatları beklerken sadece çıtırdayan şenlik ateşi ve orman sesleri yankılanıyordu.

",," dedi Zion. "Hepiniz eğitimin ikinci aşamasına . Bu gece wyvern ile savaşacaksınız, diğer adıyla küçük ejderhalar. Kamp ateşinin alevleri iki türü kendine çekecektir: alacakaranlık, orada görünen dağlardan" -Zion'un eli okyanusun ötesinde uzakta beliren dağlara doğru kaydı- "ya da beyaz

ters yönden. Çoğunuz onlarla orada karşılaştınız."

"Eğitimin amacı ne?" diye sordu siyah saçlı kadın. "Hayatta kalmak için Danika. Eğitimin amacı ejderhadan kurtulmaktır. saldırı." Zion gülümsedi. "Bilmeyenler için söyleyeyim, bir wyvern'in geri çekilmesini sağlamanın tek yolu onu yaralamaktır."

Zion yaklaşan karanlığın içine doğru yürüdü. Elinin belli belirsiz bir yanımızda devasa beyaz bir alev parladı. Bizi geri çekilme ihtimalinden ayıran çizgi. Diğer kenar ise doğrudan suya açılan bir uçurumdu.

"Harika," diye duyurdu Erasmus. "Sınırlı bir alan. Hepimiz atıştırmalık olacağız." "Sen bizim yemimiz olabilirsin," diye araya girdi Danika, elini Erasmus'un omzunda. Uzun siyah saçları tek bir kuyruk halinde örülmüştü ve boynundaki uzun bir yara izini ortaya çıkarıyordu. Benden belki birkaç yaş büyüktü, yüzünde ciddi yara izleri ve koyu kahverengi gözleri vardı. Bu, apartman kanadındaki ilk günümde tanıştığım kadındı, ama şimdi tamamen farklı görünüyordu - daha soğuk, daha karanlık ve daha tehlikeli.

"Çek ellerini üzerimden." Erasmus Danika'nın elini itti.

Uzaktan bir kükreme duyuldu, ardından iki yanımızda güçlü bir kanat çırpma sesi duyuldu. Kılıcımın kabzasını kavradım, parmaklarım yanan bıçağı çağırdı.

"Görüş alanımda kal," diye kulağıma fısıldamak için eğildi Desmond.

Küçük ejderhalardan ilki gökyüzünden fırladı ve biraz uzaktaki gruba doğru yöneldi. Yer, ejderhalardan biri wyverns, kanatlarının tam ortasına isabet eden bir alacakaranlık şimşegi tarafından vuruldu. Katılımcılar, tek bir saldırıda yaralanmalarına izin vermeyerek kenarlara dağıldı.

Güçlü bir rüzgâr bakışlarımı doğruca Erasmus'a doğru uçan bir ejderhaya yöneltti.

"et!" Çığlık attım.

Tek bir kombinasyonla, kılıcımdan çıkan ateşli beyaz bir topu Erasmus'un yüzünün yanından geçirip ejderhanın güçlü göğsüne isabet ettirdim. Wyvern tereddüt bile etmedi; bana doğru döndü, gözleri vahşi bir öfkeyle doluydu. Onun Kıpırmızı pulları onun beyaz alev-Teirac'a ait olduğunu gösteriyordu.

Geri çekildim ve kılıcımı yere vurdum, ama wyvern saldırımdan kaçınmak için havaya sıçradı. Siyah iplikler Wyvern'in bacaklarını sararak onu yere sabitledi ve sarımsı bir küre kısa süre sonra ejderhanın kafasına çarparak sendelemesine neden oldu. Desmond ve Erasmus'a minnettar bir bakış attım.

Arkamdan bir çığlık duydum ve döndüm. Bir kadın kıstırılmıştı. Ona doğru koşarken kılıcımı savurdum ve ejderhanın kuyruğuna sapladım ama artık çok geçti. Kadının vücudu hareket etmeyi bırakmıştı.

Güçlü bir hareketle wyvern beni yere serdi. Yuvarlandım ve ayaklarımın üzerine döndüm, bakışlarım Olin'i arıyordu.

Erasmus'un yardımıyla bir wyvern'e karşı mükemmel bir şekilde. En yakın ejderhaya doğru koşarken wyvernleri saymaya çalıştım-bir, iki, beş, dokuz... çok fazla. Hepimizin hayatta kalmasının imkânı yoktu. Bunu sona erdirmenin bir yolu olmalıydı.

Desmond bir wyvern'i kafese hapsedmek için gölgelerini kullandı, zarar görmesini engelledi. Ondan birkaç metre ötede, başka bir wyvern Danika'nın sırtına doğru adım attı, pençelerini ölümcül bir darbe için kaldırdı

Kaydır. Kılıcımınla bir ateş topu fırlattım ve ejderhayı yandan vurdum.

"Buraya," diye bağırdım, yanan kılıcımı sallayarak. "Bir eşite karşı savaş!"

"Yardıma ihtiyacım yok," diye homurdandı Danika. Gölgeyi kullanarak olağanüstü bir şekilde dövüşüyordu, yani etrafta sadece Desmond değil, gölgeler tarafından seçilenlerden daha fazlası vardı.

Geri adım atarak wyvern'in saldırısını engelledim ve kılıcımı yere sapladım. Wyvern'in bacakları yanmaya başladı ve acı dolu bir kükreyle gökyüzüne fırladı.

"Clara!" Olin bağırdı.

Döndüm. İki wyvern etrafını sarmıştı. İkisini de görüş alanında tutmaya çalıştı ama yüzündeki şüpheyi görebiliyordum.

Buradan yüzünü. Ona zamanında ulaşmamın imkânı yoktu. Wyvern'lerden birine doğru bir ateş topu fırlattım ama o bana , hâlâ Olin'e odaklanmıştı.

"Desmond, Olin'e yardım et!" Çığlık attım.

Beni duyup duymadığını görmek için beklemedim, açık kahverengi saçlı bir adama doğru koştum. saldırıan wyvern. Mesafe kısalıp bakışlarımız buluştuğunda kılıcımı yere sapladım. Adam ters yöne koştu ve beyaz ateş dillerim küçük ejderhanın bacaklarını birbiri ardına kucakladı. Çenesinden güçlü bir kükreme duyuldu.

Büyük bir rüzgâr beni ileri doğru itti ve az önce yaraladığım ejderhanın hemen yanına indim. Altımdaki toprak saldırımdan dolayı hâlâ sıcaktı. Ayağa fırladım ve yaralı wyvern'in pençelerinden zar zor kaçarak yana doğru daldım.

Sırtımda beyaz bir acı patladı. Çığlık attım ve tekrar yere düştüm. Görüşüm bir anlığına karardı ve bakışlarım kamp ateşine doğru kaydı. Ayağa kalkmak için çabaladım ama bedenim ağır kaldı.

İki ejderha bana doğru koştu. Birine bir ateş topu fırlattım, ardından son gücümü kullanarak kılıcımı yere vurdum.

Bedenim ağırlaştı, savaş alanı yanan toprak, kan ve cesetlerle doluydu.

"Desmond," dedim zayıfça. "Ateşi söndür."

Bakışlarımı etrafta gezdirdim. O kadar çok insanın yardıma ihtiyacı vardı ki nereye gideceğimi bilemedim.

Çok geç olana kadar wyvern'in bana doğru daldığını görmedim.

Kalkanımı açtım ama çarpma beni uçurumun kenarına doğru savurdu. Ne olduğunu anlayamadan düşmeye başladım. Rüzgâr kulaklarımda ısıklık çaldı ve göğsümü bir çaresizlik duygusu doldurdu.

Her şey bir filmdeki gibi ağır çekimde gerçekleşti. Uzaklarda bir yerlerde çığlıklar, kükremeler ve Dövüşmek. Uçurumun yüzü kılıcımı kullanamayacağım kadar uzaktı ve aşağıda sadece okyanus vardı.

Ölüm korkusuyla trans halinden çıktım ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Teirac! Beni duyup duymayacağını bilmeden içimden çığlık attım.

Baba! Baba!

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CLARA

Bir gölge bulutları kararttı ve sonra kocaman kırmızı bir ejderha doğruca bana doğru daldı. Yanımdan geçip altıma girdiğinde gözlerimiz buluştu. Havada döndüm ve onun devasa gövdesine tutunmaya çalıştım. Sert pullar kollarımın ve bacaklarımın derisine battı ama düşüş durdu ve zafer göğsümü doldurdu. Elimde olmadan rüzgâra doğru güldüm.

Sağ ol baba. Öleceğimi sandım.

"Bir dahaki sefere, ölümcül numaralar yapmadan önce beni uyar." Teirac yavaşça suyun yüzeyine doğru uçtu, kayaların kenarına kadar alçaldı. "Seni geri götüreceğim."

Hayır, katılımcıların sizi görmesi çok tehlikeli. Yaralanmanı istemiyorum.

Bu dev ejderhanın sırtında oturmak, nefesini ve altımda hareket eden kaslarını hissetmek bana kendimi inanılmaz derecede küçük hissettirdi. Belki de gelecekte ejderhalar ve insanlar bir zamanlar olduğu gibi barış içinde yaşama şansına sahip olacaklardı.

Bakışlarım suyun yüzeyi boyunca uzaktaki adalara doğru ilerledi. *Wyvern'ü savaş alanından çıkarabilir misin? Onlar Seni dinlemek mi?*

"Clara!" Desmond'ın sesi acı doluydu.

"Cevap verme. Senin iyi olduğunu biliyor." Babamın sesi kafamın içinde yankılandı. "Aranızdaki bağa bakılırsa, ölürsen bunu hissedecektir."

Hissetmek mi? Bu ne anlama geliyor? Kafamda birbiri ardına sorular dönüp duruyordu. Bu yüzden mi bazen benimmiş gibi görünmeyen bir öfkeyle dolup taşıyorum? Bunlar Desmond'ın duyguları mı?

Teirac kıyıya indi. Kıpırdamadım, hâlâ babamdan bir cevap bekliyordum ama Teirac yana doğru eğilerek kanadından aşağı kaymama ve yere düşmeme neden . Ayaklarımın üzerine yuvarlandım, Üniformamdaki ıslak toprağı siliyordum.

"Her ejderha çiftinin bir bağı vardır. Büyülerini işaretledikleri insanlara aktarırlar ve böylece duyguları, çekimleri, düşünceleri ve

duygular bir olur." Teirac havalandırken kanatlarını çırpı. "Ne yazık ki Xaran, Desmond'ı seçen altı kişiden biri."

Gecenin içinde kaybolana kadar ejderhayı izledim. Soğuk bir hüznün dalgası üzerime çöktü ve bedenimi titretti. Yorgunluğumu ve ağrıyan kaslarımı görmezden gelerek ilerledim, ta ki sonunda Güneş doğmaya başladığında uzaktaki kamp kulübelerini görebiliyordum. Gözlerimin ilk karşılaştığı kişi Olin'di.

"Clara!" Olin bana doğru koştu ve beni güçlü kollarıyla sardı. Silahlar. "Seni düşünmüştüm..." Geri çekildi, bakışları endişeyle bedenimin üzerinde geziniyordu.

"Ben iyiyim, Olin. Sakin ol." Kaburgalarımındaki yarayı itip kakarken yüzümü buruşturdum.

"Nasıl hayatta kaldın?" Olin sordu.

Odağım biraz uzakta duran Desmond'a kaydı. Yüz ifadesi acıyla çarpılmıştı ve gölgeler vücudunu koruyucu bir şekilde sarmıştı.

"Başarılı oldu mu?" Desmond'la buluşmak için Olin'in yanından geçerken sordum.

Güçlü kolları belime dolandı ve beni çekti. O Yüzünü boynuma gömdü ve gerçek olduğumdan, gerçekten yaşadığımdan emin olmak istercesine derin bir nefes aldı.

"Nasıl?" diye sordu saçlarıma doğru.

"Teirac," diye fısıldadım sadece onun duyması için. Sonra geri çekildim ve daha yüksek sesle "Ne oldu?" dedim.

"Ateşi söndürdüm ve wyvern geri çekildi." Desmond'ın sesi Ondan hâlâ hissettiğim çaresizliğe rağmen her zamanki sakinliğine geri dönmüştü. "Planın işe yaradı."

Olin arkamdan, "Başarıya rağmen Oyun katılımcılarımızdan ikisini kaybettik," dedi.

"Altı kişi kaldık," diye ekledi Erasmus bize katılarak. "Desmond, Olin, ben, sen, Danika ve Felix."

"Bu bir hayat kaybı," dedim sesim .

Danika yanımdan geçerken, "Lanet olası planlı bir , " diye mırıldandı.

"İlk günü atlattık," dedi Erasmus hafif bir gülümsemeyle. "Biraz pozitiflik."

Sıraya dizildik ve yüz ifadesi okunamayan Zion'a baktık. İnsanları nasıl bu kadar sakin öldürebiliyordu? Yukarıda oturanlardan emir alıyor ve kendi en iyi yargısını takip etmiyordu.

Zion'un arkasında ayak sesleri duyuldu ve Milo ile Chad büyük kutular taşıyarak göründüler.

"Bugün dinlenin. Bu gece eğitimin bir sonraki aşamasına başlayacağız." Zion, büyük kutularını yere bırakan Milo ve Chad'e başıyla işaret etti. "İşte ödülünüz: bir kutlama yemeği ve güç toplamak."

"Peki ya ölen katılımcılar?" Açık kahverengi saçlı bir adam olan Felix sordu.

Zion, "Bir sonraki eğitim seansı başlamadan önce yerlerine başka katılımcılar gelecek," diye cevap verdi.

"Aileleri vardı," dedi Olin, sesi boğuklaşarak. "Zayıflardı."

"Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun?" Desmond hırladı.

Zion ona doğru bir adım attı. "Söyleyecek bir şeyin var mı Desmond?"

"İlk görevimiz kamp ateşindeki wyvern'le savaşmaktı ve senin alevlerin durumu daha da tehlikeli hale getirdi." Desmond kollarını kavuşturmuş, kendinden emin bir ses tonuyla konuşurken bakışları bir an Milo'ya kaydı. "Emirlere uymadın."

"Koçunla ters düşmeye cüret mi ediyorsun?" Zion bir adım daha yaklaştı, havadaki elektrik gerilimini hissedinceye kadar mesafeyi kapattı. "Nasıl olur da

Burada yüzeyde yaşarken aldığım emirleri biliyor musun?"

Desmond Zion'un çenesine sertçe vurdu. Koçun başı yana doğru sallandı. "Babamın nasıl düşündüğünü biliyorum, bu yüzden pis ellerinizi onları ölümcül hale getirerek işlere sokmayın. Babam böyle bir şey yapmazdı.

parasını öldürmenden memnun."

Zion yere kan tükürdü, sonra başını geriye attı ve güldü. Eli kılıcına gitti.

Alevler Desmond'ın bacaklarını sarmıştı. Yüzü acıyla buruştu. Ortaya çıktıkları kadar hızlı bir şekilde ateş söndü ve havada hoş olmayan bir yanık kumaş ve et kokusu bıraktı.

Bariz acısına rağmen Desmond'ın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Zavallı."

Zion başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Milo ve Chad kutuların açılmasına ve katılımcılara öğle yemeği hazırlamak için ateş yakılmasına yardım etti. Ben yerde oturup yaramı sarıyor ve adamların çalışmasını izliyordum.

Çok geçmeden Chad yanıma oturdu, bakışları yüzümde geziniyordu. "Zor bir gece geçirmişsin gibi görünüyor."

"Öyle de denebilir. Eldmoor'da durum nasıl?"

"Eldmoor huzursuz. Annenizin öldürülmesinden bu yana pek çok insan kurallara karşı çıkmaya, iş günlerini atlamaya, geceleri etrafta dolaşmaya, muhafızları itmeye, bağırmaya başladı. Görünüşe göre annen en alt katta özel ve önemli biriydi."

"Hayır," diye cevap verdim sessizce. "O da benim gibi nefret edilen biriydi."

"Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum Clara, ama zaferlerin, kayıpların ve seçimlerin insanları değiştiriyor, onları hayal bile edemeyeceğin şekillerde etkiliyor. Umarım bitiş çizgisine giden yol çok zor ." Chad'in yeşil gözleri karardı. "Desmond'ın yanında olduğunu unutma, tamam mı? hissettiğini bilsem de yalnız değilsin." Chad elini omzuma koydu.

Desmond ve diğerlerine dönüyor.

Kızarmış et kokusu havaya yayılırken güneş gökyüzünde zirveye ulaşmıştı. Herkes gruplar halinde oturmuş, konuşuyor ve çubukların etrafında çıtırdayan alevleri izliyordu. Hafif bir esinti bizi serin tutuyordu ve bir yanımda Desmond, diğer yanımda Olin otururken sessiz anların tadını çıkarıyordum.

Yemek kısa sürede bitti ve gergin bir sessizlik çöktü. Kendimi kaybetmişim.

Wyvern'in altında kalan kadını aklımdan silemediğimi düşündüm.

Hâlâ yüzünü, bakışlarını görebiliyordum.

Yardım için yalvarıyordu, sonra da cansız gözleri.

Olin omzumu dürttü ve beni o tatsız ortamdan çekip çıkardı.

Hafıza. Gözlerimiz buluştuğunda başımı hafifçe sallayarak her şeyin yolunda olduğunu onayladım.

Babamın sesi kafamın içinde yankılandı. "Kitabı okudun mu?"

Birdenbire sıçradım. Desmond'ın dikkati bana döndü ve her şeyin yolunda olduğunu göstermek için küçük bir gülümsemeye zorladım.

Hayır, sadece bir kısmını okudum çünkü eğitim erken başladı. Boş yemek tabağını çemberden uzaklaştırdım ve sandalyeye oturdum.

herkesten uzakta. *Bilmem gereken acil bir şey var mı?*

"Wyvern'le olan dövüş," dedi. "Eğitmenin yaralandıklarında geri çekildiklerini söyleyerek aptallık etti. Bu lanet bir yalan. Sadece iki durumda geri çekilirler - benim emrimle ve büyüden korktuklarında."

Göz kırpım. *Ama herkes bir kılıç kullanır ve*

o.

"Bu da başka bir yalan. Her insan ruhu bir kap gibidir.

Büyü. Kılıcınızdaki büyü'nün ne kadar güçlü olduğu, ruhunuzun ne kadar güçlü olduğuna bağlıdır. Sadece en güçlüler wyvern'i korkutabilir. Of Elbette genellikle saldırıya uğrarlar çünkü önce en güçlü olanın yok edilmesi gerekir." Babam durakladı. "Daha zayıf olanlar sadece iki nokta tarafından durdurulabilir; kaburgalar ve kuyruk omurları. Her iki yöntem de kendi yolunda faydalıdır."

Tüm bu yıllar yanlış bilgilendirme, kötü eğitim ve insanları ölüme göndermekle doluydu. Lazarus herkesi

oyun taşları gibi etrafta dolaşıyor, ona uygun hamleleri yapıyordu. Bu oyunların amacını hâlâ anlamamıştım. Neden başka bir şey değil?

"Katılımcılar," diye seslendi Zion'un havayı dolduran sert sesi. "girin."

Dinlenme zamanı bitmiş gibi görünüyordu, ancak hala yorgun ve ağrılıydım. Katılımcılar teker teker dağıldı. Milo ve Chad ortalıkta görünmüyordu; belki de Eldmoor'a dönmüşlerdi.

Zion, "Yeni katılımcılar, sıraya girin," diye emretti.

Zion'un arkasından iki kişi belirdi, biri gülümsememi parlatırken diğeri yok etti. Bianor ve

Morgana oluşumumuza katıldı. Aklımda milyonlarca soru vardı ama sakın kalmalı ve odaklanmalıydım.

"Eğitimin bir sonraki aşaması bire bir dövüş," diyor Zion duyuruldu. "Rakiplerden biri üç kez yere düştüğünde yenilgi ilan edilir."

"Katılımcıların eşleştirilmesinden kim sorumlu olacak?" Danika sordu.

"Ben," diye yanıtladı Zion sertçe. "Ama o zamana kadar yakındaki ormana gideceğiz. Beni takip edin." Zion döndü ve emrine uyup uymadığımızı görmek için arkasına bakmadan ağaçlara doğru yürüdü.

Hepimiz onun peşinden yürüdük.

Yol kısaydı ve kısa süre sonra yine sırada durmuş talimatları bekliyorduk. Bu kez Desmond yanımda duruyordu, parmakları nazikçe tenimi okşuyordu.

"İlk katılımcı çift Felix ve Danika; ikinci çift Bianor ve Erasmus; üçüncü çift Desmond ve Olin; dördüncü çift ise Morgana ve Clara olacak." Zion her bir katılımcıya soğuk bir şekilde baktıktan sonra kenara çekildi ve küçük bir açıklığa doğru işaret etti. "Başlama vakti geldi."

Dövüşler ilerledikçe sinirden titremeye başladım ve Beklentisi. Sıram yaklaştıkça Morgana'yla dövüşeceğimi fark ettim. Muhtemelen Desmond tarafından eğitilmişti. sonuçta bir çiftti.

İlk dövüşü gölge büyüyle Danika kazandı ve Erasmus'un bacağı engel olduğu için ikinci kazanan Bianor oldu. Üçüncü turda Desmond, Olin'i çok fazla incitmemeye çalışarak kazandı, muhtemelen endişemi fark etti.

"Clara ve Morgana," diye seslendi Zion sonunda.

İçim titrese de bir adım öne çıktım.

Ben daha açıklığa adım atamadan Desmond beni karşıladı, dövüşünü yeni bitirmişti. Gözlerimiz buluştu ve eli elimi kavradı. Dirseğiyle beni durdurdu. "Kendini kışkırtmaya izin verme," diye mırıldandı.

Bir kez başımı salladım ve Morgana'nın kılıcı sarı sarı parlayarak durduğu uzun çimlere doğru yürüdüm. Kılıcımı çağırdım alev ve kendimi hazırladım.

Zion daha tek kelime edemeden sarımsı bir top bana doğru uçmaya başlamıştı bile. Saldırıdan kaçtım ve kılıcımı yere vurdum. Alevlerim en yakın ağacın arkasına dalan Morgana'ya doğru fırladı. Ben de ona doğru koştum.

mesafe intihar olurdu. Kılıçlarımızın çarpışması bir büyü gücü patlaması yarattı.

Morgana'nın dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. "Beni yenebileceğini mi sanıyorsun?"

Kılıcımınla onu iterek geri çekilmeye zorladım. Sonra diğer elimi sallayarak ona doğru uçan bir ateş topu gönderdim. Kalkanını çağırdı ve ateş yok olup gitti. Ben saldırdım,

Son anda eğildim ve kılıcımınla bacaklarına vurdum. Morgana kaçmak için sıçradı ve ben kaçamadan boynuma iyi yerleştirilmiş bir tekme attı.

Yere çakıldım, dünya dönerken gözümü kırıştırdım.

"Desmond tarafından eğitildim." Morgana hızla bana doğru yürüdü. "Sen sadece onun ikinci sınıf oyuncağısın."

Sarsılarak geri çekildim, kulaklarım çarpmanın etkisiyle hâlâ çınılıyordu. Sözlerine, kışkırtmalarına boyun eğmemeye çalıştım ama içimde öfke kabardı. Yerden kalktım ve kılıcımı doğrudan kafasına doğru savurdum.

Kılıcını yana doğru savurarak beni engelledi ve kılıcım onunkinin arasından kaydı. Kılıcın pozisyonundan yararlanarak belime nişan aldı. Engelledim, ama yanlışlıkla, ve kılıcı tam belime kaydı.

derin bir iz bıraktı. Dağınık dikkatimi toplamaya çalışarak geri çekildim.

"Nasıl koktuğunu biliyorum," diye Morgana, "dokunuşunun ne kadar tutkulu olduğunu, şehvetli öpücüklerinin vücudumda dolaşmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Gıcırdayan dişlerimin arasından, "Kapa çeneni ve dövüş," diye hırladım.

Morgana bir sonraki hamlemi engelleyerek kılıcımın kaymasına ve saldırısının bana doğru ilerlemesine neden oldu. Geri adım attım, kılıcı neredeyse kayıyordu. Aşağıdan bir hamle yaptım ama Morgana geri çekildi. Sadece yarım adım attı ve saldırısı dirseğime yöneldi. Bu başka bir yara olabilir.

Darbeden kaçınmak için diz çöktüm, bakışlarımız kılıcımınla buluştu.

yere çarptı. Ateş anında Morgana'nın

ve çığlık attı. Bir kalkan çağırdı ama artık çok geçti.

Bir sonraki ateş topum ona doğru ilerledi, etkisi onu birkaç metre uzağa savuracak kadar güçlüydü.

Aradaki mesafeyi kapattım, geri çekilmek için çabalamasını izledim ama yine de etmedim. ", " diye mırıldandım. "Vazgeç."

Yara bere içinde görünüyordu ve yüzü yanmıştı. Ama gözlerimin içine küçümseyerek baktı. "Hayal kurmaya devam et," diye hırladı ve bacağımı yakaladı.

Hızlı bir hareketle elinin üzerine bastım. Bir şey çatırdadı ve tekrar çığlık attı. "Belki de ben ikinci sınıf bir oyuncağım Morgana," dedim sakince. "Belki de haklısın. "Belki de haklısın.

Değersiz mi? Bana nasıl baktığını görmek için mi? Bana dokunuşunu? Başkalarının yanında bile duygularını göstermekten nasıl korkmadığını? Senin sadece gizli bir ilişkiydi."

Morgana kılıcını çekmek için boştaki elini kullandı. "Kapa çeneni."

Ayağımı elinden çektim ve boynuna tekme attım.

Vücudu kasıldı ve yere düştü. Sadece baygın olduğundan emin olmak için bir süre daha izledim. Göğsü yavaşça ve eşit bir şekilde hareket etti.

"Yenilgiyi kabul edemeyecek kadar inatçıyım," dedim iç çekerek. Sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve toplanan katılımcılara doğru yürüdüm.

Morgana'nın kılıç darbesinden uyluğuma ılık kan damlıyordu, göğsüm deli gibi kabarıyordu ve büyü gücümün çoğunu almıştı ama kazanmıştım. Olin bana gururla baktı, Desmond'ın gözlerinde gizli bir şey vardı ve Danika bana yeni keşfedilen saygı.

Zion yolumu kesti. "Görev teslim olmaktı, bayılılmak değil."

"Morgana sadece iki sonucu kabul ederdi; bilinçsizlik ya da ölüm," diye cevap verdim.

Zion'un gözleri karardı. "Koçun talimatlarına uymamak cezalandırılabilir."

"Yazılı olmayan kurallar," diye karşılık verdim. "Bu, Oyun katılımcılarına istediğinizi yapabileceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Evet. İtiraz etmeye cesaretin var mı?" Zion bir adım öne çıkarak özel alanımı işgal etti.

Desmond'ın eli Zion'un omzuna indi ve onu benden uzaklaştırdı.

Koçun hoşnutsuz bakışları Desmond'ın üzerinde oyalandı ve sonra dudaklarında memnuniyet dolu bir gülümseme belirdi. Bir adım geri çekildi, artık benimle Desmond arasına girmiyordu. "Desmond, Clara'nın cezasından sen sorumlu olacaksın."

"Senin aptal isteklerini yerine getirmeyeceğim," diye tükürdü Desmond.

"Bu bir emirdir," dedi Zion sert ve soğuk bir ses tonuyla. "İtaat edilmemesi Oyunlardan atılmayla sonuçlanabilir."

Desmond'un dudakları tek bir çizgi haline geldi ve sonra bir adım öne çıkıp yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana döndü

Yüzünü. Uyacak mıydı?

Morgana'nın ayak sesleri dikkatimi dağıttı ve o anki duruma duygusuz yüzlerle bakan katılımcıların arasında yerini aldı.

Desmond'ın bakışları Zion'un üzerinde durdu. "Yaralanmanın boyutu nedir?" "Kan." Zion'un dikkati bana döndü. "Birkaç adım geri çekil. Kendinizi savunmaya hakkınız yok. Bu ceza, düello değil."

Emirlere itaat eden biri olmasam da bana söyleneni yaptım. Bir el hareketiyle etrafımdaki her şeyi yakabilirdim ama şimdi ne yeri ne de zamanıydı. Öfkemi bastırmak zorundaydım.

Sertçe yutkunarak en yakındaki ağaca yaslandım.

Zion sert bir eli Desmond'ın omzuna koydu. "Başla." Desmond'ın eli kılıcının üzerine indi. Başka bir el hareketiyle, Keskin siyah çubuklar sanki bir emir bekliyormuş gibi omzunda havada asılı duruyordu.

Desmond'un tanımadığım menekşe rengi gözlerine bakarken düşüncelerim içimde birbirine karıştı. Bana öylesine soğuk, kayıtsız, hatta belki de küçümseyerek bakıyordu ki. Bir maske olmalıydı. I Desmond'hareketlerini, yöntemlerini ve düşüncelerini sorgulamamaya çalışarak sakin kaldı.

Bileği döndü ve tek bir hançer bana doğru uçtu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DOKUZUNCU BÖLÜM

CLARA

Hançer sandığa çarparak saçlarımdan bir tutamı kopardı. Desmond gözlerini benden hiç ayırmadı.

"Yöntemleriyle ünlü, zalim bir eğitmen," diye alay etti Zion. "Daha iyisini yapabileceğini biliyorum Desmond."

Desmond'ın bileği tekrar oynadı. Bir hançer daha bana doğru uçtu ama isabet etmedi. Tenime değemedi yok oldu.

Ağaçların arasında sert, zar zor görülebilen bir şekil hareket etti. Güçlü ayak sesleri yeryüzünü sarstı, ardından kanat çırpışları duyuldu. Sonra Xaran açıklığa doğru fırladı. Desmond'ı arka pençeleriyle yakaladı ve yüksek bir hızla gökyüzüne doğru süzüldü.

"Desmond!" Çığlık attım.

"Ne bekliyorsunuz?" Zion geri çekilen Xaran'a doğru bir ateş topu fırlatarak bağırdı. "Saldırın!"

Katılımcılar Zion'un emrine itaat etmedi. Zarar vermemiş ve saldırgan olmayan bir ejderhaya saldırmak intihar olurdu ve Aptalca.

Zion homurdandı ve kılıcını kınına geri koydu. "Şimdi kamp alanına dönüyoruz."

koştuk. Xaran neden dağlarından bu kadar uzakta, bu yerdeydi? Desmond yaşıyor muydu? Öyle olmalıydı. Xaran onu işaretlemişti. Onu.

"Hey, her şey yoluna girecek," dedi Olin yürürken.

Dalgınca başımı salladım, düşüncelerim dönüyordu. Xaran'ın kalkanı mıydı

hançerin bana zarar vermesini engelleyen şey neydi? Babam ölürsem Desmond'ın bunu hissedeceğini, dolayısıyla benim de hissetmem gerektiğini söylemişti. Kendimde herhangi bir değişiklik hissetmemiştim, gerçi bunun ne olabileceğini hayal bile edemiyordum. gibi hissediyorum.

Morgana diğer tarafıma geçti. "Çok inatçısın, Clara." "Şimdi olmaz, Morgana."

"Hayatta kalanlar her zaman en güçlüler değildir."

Öfkeli bakışlarım kızıl saçlıya kaydı. "Morgana, arkadaşlığımıza saygı duyuyorum ama eğer konuşmayı kesmezsen..."

Kampa vardığımızda Zion, "Dinlenme zamanı," diye emretti. "Üçüncü tur eğitim yarın başlıyor."

"Delirdin mi sen? Desmond'ı aramalıyız. Hâlâ hayatta olabilir." Diğer katılımcılar konuşmaya başlarken ben şaşkınlıkla baktım. Dağılın. "duyguları ya da yok mu?"

"Kabul et, çaylak. O çoktan öldü," diye cevap verdi Felix sakince. "O bir wyvern değildi; Xaran'dı."

"Hepiniz korkaksınız," diye homurdanarak topuklarımın üzerinde döndüm ve kulübeye doğru yürüdüm.

Bianor'un sesi arkamdan geldi. "Clara."

Durdum, vücudum öfkeyle titriyordu. Bir katılımcının cesedini görmeden pes edip öldüğünü ilan edecek kişi ben olmayacaktım.

"Gidip Desmond'ı arayalım."

"Bianor, benim için bir şey yapmanı istiyorum. Burada kalmalı ve bana güvenmelisin." Elimi Bianor'un omzuna koydum ve kamp alanından uzaklaştım.

"Desmond'ı tek başına bulamayacaksın."

"Yalnız olmayacağım. Bir sonraki antrenman turundan önce dönmezsem yerime bakman gerekecek."

Bianor'un kaşları kalktı. "Seninle kim geliyor?"

Ejderhanın adını söyleyemiyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki? Gece herkes uyurken gizlice çıkabilirdim ama bu çok uzun sürerdi. Ejderhayı bulma şansım olması için hemen gitmeliydim. Desmond. Ayrıca, kimsenin beni özlememesi için daha iyi bir şans vardı.

Bianor'un sorusuna nasıl cevap vereceğime karar veremeden buzgibi bir dalga vücudumu sardı. Dizlerim büküldü ve bir çılgınlıkla yere düştüm. Kalbim sanki göğsümden kaçmaya çalışıyormuş gibi çarpıyordu.

Bianor dizlerinin üzerine çöktü. "Clara!"

"Ben iyiyim," diye homurdanarak ayağa kalktım. "kadar oyala. Ben geri geleceğim."

Yürüyüşüm hızla koşuya dönüştü. Soğuk dalgalar çöktü. Tek bir cümle kafamın içinde tekrar tekrar yankılandı.

O öldü.

Onları kabul edemedim.

Baba, ? Zihinsel olarak ılık attım. Teirac? Yardıma ihtiyacım var!

Bir gölge ayın üzerini örttü ve bakışlarım gökyüzüne çevrildi.

Teirac önüme indi ve kanatlarını indirdi. Tek kelime etmeden kanadına tırmandım ve sırtına kaydım. Birkaç güçlü kanat çırpışıyla havaya yükseldi. Rüzgâr kulaklarımda ısıık çaldı ve gözlerim Etrafına bakındı, gökyüzünde ya da aşağıda Desmond ya da Xaran'dan bir iz aradı.

Babamın endişeli sesi kafamın içinde. "Ne ?"

Dikkatim ormanlar, çayırlar ve dağlar. Hiçbir şey göremiyordum, devrilmiş bir ağacın ya da inen bir ejderhanın en ufak bir izini bile. *Desmond, Xaran, bilmiyorum...* Pullarını daha sıkı kavradım, kollarım yorgunluk ve acıyla kayıyordu. *I öldüğünü düşünüyorum. Hissedebileceğimi söylemiştin... Soğuk dayanılmaz.*

"Desmond ölmüş olsaydı, burada oturuyor olmazdın. O sadece yaralı. Sakin ol, tatlım. Nerede olduklarını biliyorum."

Nereden biliyorsunuz? Xaran'la aranda daha önce bahsettiğin bağlantı bu mu?

Teirac daha alçaktan uçtu, pençeleri aşağıdaki okyanusun dalgalarına değiyordu. "Evet, bu binlerce kilometre öteden hissedebildiğim bir bağlantı. Xaran dünyanın neresinde uçarsa uçuşun onu hissedebiliyorum."

Manzara inanılmaz güzeldi, yıldızlar parlıyordu ama bu bile içimde büyüyen endişeyi bastıramadı.

Xaran sessizce Teirac'ın yanında belirdi ve uçmaya başladı. Bakışlarım ejderhanın sırtına tünemiş, geniş geniş gülümseyen Desmond'a kaydı. Gözlerime inanmakta güçlük çekiyordum.

"İyi misin?" Rüzgâr ve dalgaların arasından sesimi duyurabilmek için bağırdım. "Sadece bir ." Desmond yeleğini kaldırarak kocaman yarasını gösterdi.

Kaburgalarında çürükler var.

Ejderhalar bizi yere indirmeden önce neredeyse bir saat boyunca bu şekilde yan yana uçtuk. Desmond'ın kolları vücudumu sararak beni çekti. Başımı onunkine yasladım. göğsünü, kalbini dinliyordu. Hayattaydı; ona hiçbir şey olmamıştı.

Yan taraftan ani bir homurtu geldi. Teirac ve Xaran kanatlarını açmış, birbirlerine bakıyorlardı. Yer sarsılmaya başladı.

Ejderhalar şakacı bir şekilde g re iyor, yerde yuvarlanıyorlardı. Başımı Desmond'ın omzuna yasladım ve Teirac ile Xaran'ın birbirlerine eski dostlar gibi davranmalarını izlerken eli belimin kıvrımına d  t . Arkadaşlar. Gülümsedim. Ejderhaların etkileşime girdiğini ve anla t  nı görmek etkileyiciydi.

"Xaran sana zarar vermeme izin vermezdi. Bu yüzden beni uyarmadan götürdü," diye mırıldandı Desmond kulağıma.

"Neden Zion'a itaat ettin?" diye sordum.

"Bir emre itaat etmemek Oyunlardan atılmam anlamına gelebilirdi. İtaatsizlik edemezdik. Bu, ayrılaca ımız ve sensiz günlere, haftalara katlanmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Ben Eldmoor'da kilit altındayken senin burada olacağını bilmek..." Desmond ba ını salladı.

Sözleri kalbimin çarpmasına neden oldu. Belki de adrenalindi, Endi e ya da yorgunluk, ama kendimi Desmond'a hiç olmad  m kadar yakın hissediyordum. Başımı omzundan kaldırdım ve bakı larımızı birle tirdim. "Seni seviyorum, Desmond."

Desmond'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu şimdiye kadar söylediğin en güzel şey."

Dudaklarımız tutkulu bir öpücük için birleşti. Elim boynundan a a ı kayarak onu daha yakına çekti ve bacaklarımı kaldırarak onun boynuna doladım.

bel. Eli k ımın üzerinde durmuş, hafifçe yo uruyordu. Rüzgâr hızlandıkça zihnim hızlanıyor, içimdeki çekimin g  lendi ini hissediyordum.

Gökyüzünden serin damlalar d  meye ba ladı ve  p   memizi böldü. Desmond beni hâlâ kollarının arasında tutuyordu ve menek e rengi gözlerine bakarken gülümsedim.

"G l   n hayatımda gördüğüm en güzel şey," diye fısıldadı Desmond.

Beni vücuduna sıkıca sararak daireler çizdi. Bacaklarımı beline daha sıkı doladım, kahkahalarım gecenin içinde yankılanıyordu.

Uzun zamandır hissetmedi im ne e ve gerçek mutluluk g   m  doldurdu.

"Vakit geldi, Blaze." Desmond ellerimizi birbirine ba layarak beni yere indirdi. "Zion'un sinirlerini bozma zamanı."

Sırıttım.

"Bir dahaki sefere kadar, Xaran." Desmond veda etmek için elini kaldırdı ve hâlâ birbirleriyle eğlenmekte olan ejderhaları selamladı.

Birkaç dakika sonra, ormanda yürürken, "Bağ. Biz uzaklaşırken, sen de hissediyor musun?"

"Xaran ejderhaların kırmızı bir iplik gibi birbirine bağlı olduğunu ve her birinin hayata adanmış bir çifti olduğunu söyledi."

"Yani Honsu'nun bir tarafı yok mu?"

"Honsu'nun diğer yarısı var. İnsanlar kaç tane ejderha olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değil. Xaran'a göre iki gece ejderhası ve bir gündüz ejderhası var. Bu da güçlerini, büyülerini ve hatta neye benzediklerini bilmediğimiz üç ejderha olduğu anlamına geliyor."

"Kulağa sorunlu geliyor." İçimi çektim. "Gündüz ve gece ejderhaları mı? Nasıl farklılar?"

"Honsu ve Teirac gündüz ejderhalarına aitken, Xaran geceye aittir. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama Xaran'ın bana verdiği tek şey bu. Belki babanın kitabında daha fazla bilgi bulabiliriz." Desmond elimi daha sıkı sıktı. "Oyunlar sırasında tanımadığımız bir ejderhayla karşılaşmayı kesinlikle istemem."

Kulübelerin pencereleri nihayet uzaktan parlıyordu ve biz de geçici evimize adım attık. Kanepeye rahatça yerleştim, bacaklarım yorgunluktan titriyordu. Cehennem gibi bir gün olmuştu.

Desmond birkaç dakikalığına ortadan kayboldu ve elinde bir sırt çantasından bir ilk yardım çantası çıkardı. Bana baktı. "Pantolonunu çıkar."

Kaşlarımı kaldırdım. "Çok açık."

"Bacağıın yaralanmış, Clara." Desmond kaşlarını çattı, gözleri karardı. "Ne kadar yaramaz bir kızsın sen."

"Ecza dolabını nasıl kullanacağımı biliyorum, Desmond."

Desmond sabırla beklerken ben pantolonumu çıkardım ve oturma pozisyonuma döndüm. Yanıma oturdu ve bacağımı kucağına çekti. Dizimin üstündeki parlak kırmızı kesik bacağımın ortasına kadar uzanıyordu.

Uyluk. Yaranın üzerine dezenfektan döktü. Titredim ama soğuk sıvıdan değil. Desmond'parmakları hafifçe tenime dokunurken menekşe rengi gözleri sıyrık ve çürükleri endişeyle inceledi. Beyaz bir bandajı bacağımın etrafına nazikçe sardıktan sonra, bacağıma bir öpücük kondurdu.

Uyluk.

"Seni bu halde göremem," diye mırıldandı. "Çok kırılgansın."

Koltuktan kalktım ve ona baktım. "Senin sıran."

"Sadece bir çizik."

"Şimdi," dedim sertçe.

"Güç sahibi olduğumu mu ? Yetkili olduğumu mu?" Desmond ayağa kalktı. Eli çenemi kavradı ve kaldırdı.

"Yüzde yüz." Desmond'ın bakışlarını kırmadan ceketinin düğmelerini çözdüm, yüzümde memnuniyet dolu bir gülümseme belirdi.

Desmond teslim olmuş gibi kollarını indirdi. "Zayıf noktam olduğun için ."

Basit bir hareketle ceketinden kurtuldu, gömleğini çıkardı ve karşımda çırılçıplak durdu. Parmak uçlarım göğsünün sıcak tenine değdi, kaburgalarındaki mor ve yeşilimsi çürüklere doğru ilerledi. geçtim ve bakışlarım sırtına kazınmış siyah dövmeyle takıldı. Beyaz yara izleri işareti gözümünden kaçmadı; sırtı bunlarla doluydu. Parmak uçlarımla ilkin dokundum ve Desmond irkildim. Ne olduğunu biliyordum -videolarda görmüştüm- ama hikâyenin tamamını bilmem gerekiyordu.

"Ne oldu?" Sessizce sordum.

"Geçmiş."

İçimi çektim. "Desmond..."

"Kendimi ya da Milo'yu korumak arasında seçim yapmam gereken bir zaman vardı. Onun hayatını biraz daha iyi hale getirmek için ağabeyimi seçtim." Desmond gömleğini çekti ve kanepeye oturdu.

"Babanın yaptığı doğru değil. Sen bunu hak etmedin."

Desmond'un yanına oturdum ve o da başını omzuma koydu.

"Bu dünya adil bir yer değil, Clara. Asla bir kahraman olamayacağımı anlamadan önce bir kahraman olmaya çalışmakla aptallık ettim."

"Yara izlerine ne sebep oldu? Lazarus seni döverek kötü ruh halinden kurtulmaya mı çalışıyordu?"

"Başlangıçta Lazarus'un benden ve Milo'dan başka kimsesi yoktu.

Yoktu.

İtip kakacağı figürleri desteklemek, kirli işlerini yapacak insanlar yok ve emirlerini yerine getirdim. O Milo'yu seçmek istedi ama ben buna izin veremezdim. Ne derse yapacağıma yemin ettim, böylece bu yük kardeşime müdahale etme." Desmond'un sesi bir sestten daha yüksek değildi.

Fısıltı. "Ve tüm emirleri yerine getirdiğimde, öldürdüğümde, yalan söyledüğimde, başkalarına işkence ettiğimde ve acımasız olduğumda bile... Ben hala

Cezalandırıldım. Yara izleri hayatımın bir dönemini hatırlatıyor ve bir daha asla kimseyi kendimin önüne koymayacağımı hatırlatıyor."

"Sadece bitiremez miydin?"

"Hayır. Reddedilme korkusu, hapsedilme korkusu

Öldürmek zorunda kaldığım insanların yanında sürgün edilmek hiçbir şeydi. Zamanla, çığlık atan ve onları öldürmemem için bana yalvaran, merhamet isteyen, para, seks, kendi mallarını teklif eden insanlarla arama mesafe koymayı başardım.

kızları ve onların en değerli şeyleri. Korku beni yönetiyordu. Bana verdiği acı bile içimdeki boşlukla kıyaslanamazdı, yalnız bırakılabileceğimi bilmek."

"Asla yalnız olmayacaksın. Yanındayım Desmond."

"Bu geçmişte kaldı, Clara. Artık beni korkutmuyor." Desmond koltuktan kalktı ve yatak odasına doğru yürüdü. "Dinlenmemiz gerek."

Ben de takip ettim ve yatağa yerleştik. Uyku kısa sürede beni ele geçirdi.

"Seni lanet olası kaltak!" diye bağırdı yabancı bir adam bana. Tekmesi doğrudan karnıma geldi. "İnsanlığın yeraltında olmasının suçlusu sensin. Sen ve senin aşağılık baban."

Acı ciğerlerimdeki nefesi çaldı. Darbe üstüne darbe yedim ve ellerimle başımı kapatarak inleyerek orada yattım. Adam beni ceketimden tutup duvara çarptı. Bacaklarım havada asılı kaldı, tutunmak için çırpınıyordum. Koridorun etrafı insanlarla doluydu ama kimse bana yardım etmek için durmadı. Başım dönerken ve gözlerim yaşlarla dolarken bile adamın gözleri öfkeyle doluydu.

"Lütfen," diye bağırdım kısık sesle. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Senin aşağılık soyun yaptı, hain." Adam beni duvardan uzaklaştırdı ve tekrar duvara çarptı. "Bu şehirde nasıl yürüyebiliyorsun? Ölmüş olmalıydın!"

Ağrı başımın arkasına doğru yayıldı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı ve görüşüm karardı.

Ölmek istemiyorum, baba. Baba, beni duyabiliyor musun? Özür dilerim.

Boğuk bir çığlık attım ve yataktan fırladım.

Buranın bir ev olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Bir yatak odasıydım, Eldmoor'un en alt katındaki koridorda değil. Bu sadece bir kâbustu. Vücudum soğuk terle kaplıydı, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Sırtıma sıcak bir el indi ve hızla yanaklarımı temizledim.

"Clara, iyi misin?" Desmond uykulu bir sesle sordu.

"Evet," diye fısıldadım, ama titriyordum. "Sadece bir kabustu."

"Buraya gel." Desmond beni nazikçe göğsüne doğru çekti. Parmakları saçlarıma gömüldü ve sanki bedenimi yıllar öncesinin stresinden kurtarıyormuş gibi kafa derimi okşadı.

Desmond'ın düzenli solukları beni yavaşça sakinleştirdi ve sıcaklığı uykumu getirdi. Bana sıkıca sarıldı, sanki yarın yokmuş gibi, sanki bu gece son geceymiş gibi, sanki tanıştığımız günden beri her gece böyle uyumuşuz gibi. Çok basit, çok mükemmeldi, geceyle, gölgelerle, birbirimizle çevriliydik.

Bir süre sonra uzaktan gelen bir uğultu beni uyandırdı.

Üniformalarımızı giydik ve diğerleriyle birlikte sıraya girmek için dışarı fırladık. Kapıyı açtığımda beklemediğim bir manzarayla karşılaştım. Olin, Erasmus'un önünde savaş pozisyonunda duruyordu.

"Burada neler oluyor?" diye sordum.

Erasmus'un dudağı kanıyordu. Bir gözünde mor ve mavi bir çürük vardı ve kıyafetleri kirliydi. Olin de daha iyi görünmüyordu, göğsünde ve kollarında kesikler vardı.

Erasmus'un bakışları üzerimde oyalandı ama kısa süre sonra kendi bakışlarına döndü.

Rakip. Olin'e doğru koşarken, "Bu pislik bunu hak ediyor," diye tükürdü.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ONUNCU BÖLÜM

CLARA

Kendimi onların ortasına atmaya hazırlanarak ileri atıldım ama görünmez bir kalkana çarptım. Bakışlarım, elinde bir kılıçla yakınlarda duran Zion'a kaydı.

"Bunun etmesine izin mi vereceksin?" Ona bağırdım.

"Aralarında farklılıklar var. Bırakın gerçek erkekler gibi halletsinler."

Kılıcımı çektim ve bir el salladım. Yerde beyaz bir ateş hattı uzandı, Erasmus'u Olin'den ayırdı ve Zion'un durduğu yerden sadece bir metre uzakta durdu.

Koçun sert bakışları üzerime çevrildi ve Olin ile Erasmus Bana doğru yaklaşırken kenara çekildi. "Bana itaatsizlik etmeye nasıl cüret edersin?" diye yüzüme doğru tısladı.

"Saygı duy, Zion," dedi Desmond'un alçak, uğursuz sesi arkamdan.

"Ejderha yemeği geri döndü," diye alaycı bir şekilde tükürdü Zion. Topuklarının üzerinde döndü. "Sıraya girin. Eğitimin bir sonraki aşaması şimdi başlıyor."

Desmond'dan korkmuyordu ama nedense çizgiyi aşmıyordu. Desmond da öyle. Okuldan atılma ya da cezalandırılma riskini göze alamazdı. Birbirlerine söyleyecek çok şeyleri vardı, Sanki ilk kimin kırılacağını görmek istercesine birbirlerinin sinirlerini acımasızca çekiştiriyorlardı.

Herkes sıraya girmiş, talimatları bekliyordu.

Zion, "Bugünkü eğitim o dağa tırmanmayı içerecek," dedi. soğuk bir şekilde. "Kahvaltı sizi tepede bekliyor - tam yedi kutu. Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz. Beni takip edin."

Danika Felix'le, Morgana Erasmus'la ve Bianor da Desmond'ın yanında yürüyordu, Olin ve ben de en arkada duruyorduk. Büyünün nasıl çalıştığını ancak şimdi anladım. Yüzlerce kullanımdan sonra farklı, daha güçlü ve daha kolay kontrol edilebilir hale geldi. Ama bunun aşılınmış hareketlerle hiçbir ilgisi yoktu. Büyü kılıcın üzerinde seyahat ediyordu, duruma göre en çok ihtiyaç duyduğumuz şey haline geliyordu.

"Bu da neydi böyle?" Olin'e sordum.

"O pislğin en iyi arkadaşı hakkında böyle aşağılık sözler söylemesine izin vermeyeceğim," diye mırıldandı Olin, sesi hâlâ öfkeyle titriyordu.

"Ersamus benden mi bahsediyordu?"

"Senin ve Desmond'ın ejderha yemi haline geldiğinizi söyledi." Olin'in ciddi bakışları üzerimde sabitlendi. "Senin öldüğünü."

"Erasmus'u öldürmeye kararlı olmanın tek nedeni bu mu?" Olin omuzlarını silktili. "Ve ondan hoşlanmıyorum."

"Olin," diye azarladım.

Olin beni görmezden geldi, biz yürürken bakışlarını ileriye odakladı. Saldırmak istemesinin daha büyük bir nedeni olmalıydı.

Erasmus; bunun sadece benim hakkımda kötü konuştuğu için olduğuna inanmıyordum. Olin hiçbir zaman şiddete eğilimli olmamıştı.

Kendisi ve başkaları için ayağa kalkma yeteneğine sahip.

Önümüzdeki dağ büyüdüğüce büyüdü ve sonunda hepimiz onun eteklerinde duruyorduk. Hedefimiz dokuz metre yukarıdaydı.

Tırmanışı kolaylaştırmak için halatlar, kuşaklar veya diğer araçlar olmadan düzensiz kaya.

Danika talimatları beklemeden önce gitti, onu Desmond izledi.

Bakışlarımız kilitlenirken gülümseyerek, "Seninle tepede buluşuruz," dedi. Tırmanmaya başladım, parmaklarım delikleri, çıkıntıları arıyordu,

ve dinlenecek yerler. Zaman yavaş ilerliyordu ve avuçlarım terden ıslanmıştı, bu da durumu daha da tehlikeli hale getiriyordu. Desmond hızla Danika'yı geçti, Felix ona yetişti ve ben de onu geçtim. Erasmus arkadan geliyordu; tek bacakla bunu nasıl başardığını anlayamıyordum.

yarısında Felix'in eli kaydı ve düştü. Kendini kurtarmak için kılıcını zamanında çekemedi. Olin uzandı ve kendi güvenliğini riske atarak onun elini tuttu. İkisi de ama kalbim hâlâ göğsümde deli gibi çarpıyordu.

Nihayet tepeye vardığımızda Desmond elini ve beni kenara çekti. Herkes bavulları açmaya başlamak için kutuların yanına gitmişti. ama ben aşağıya, neredeyse tepeye ulaşmış olan Erasmus'a bakıyordum. Eli çıkıntıya ulaştı ve çekmeye çalıştı.

kasları titreyerek ayağa kalktı. Bakışlarımız buluştu ve gözlerindeki yorgunluğu .

"Clara, yardım et," diye soluk soluğa bağırdı.

Çömeldim ama Erasmus'un isteğine karşılık vermedim. İçimdeki öfke, Erasmus ve Cole'un beni öldürdükleri günü hatırladıkça alev alev yanıyordu.

yatak odama girmişlerdi. Yüzümdeki darbelerin acısı, iğrenç dokunuşları, beni his. Sanki ben

hiçbir şey, sömürülecek bir nesne, zayıf, değersiz ve kirletilmiş.

Ayağımı Erasmus'un parmaklarına vurdum.

"Ne yapıyorsun sen?" Erasmus panik içinde diğer eliyle kenarı tutarak sordu. "Düşeceğim."

"Doğal seleksiyon," diye cevap verdim soğuk bir şekilde.

"Clara, özür dilerim." Erasmus'un sesi titremeye başladı. "Yapma... bunu yapma."

Ayağımı Erasmus'un omzuna koydum ve ittim. Tutuşunu yerinden oynatmaya yetti. Bir çığlıkla yere düştü ve gözden kayboldu.

"Morgana," diye bağırdım, sesime panik katarak. "Biri yardım etsin!"

Morgana ve Desmond bana ilk ulaşanlardı. Gözyaşları yuvarlandı Onlara bakarken yanaklarım -tamamen sahte olmayan bir şekilde- aşağı indi. "Yardım etmeye çalıştım ama Erasmus elimi bıraktı."

"Hayır..." Morgana kenara doğru yürüdü ve aşağı baktı. "Erasmus değil."

"Özür dilerim," dedim. Desmond'a sarıldım, titriyordum.

"Bu senin hatan değil, Clara." Morgana'nın gözlerinde yaşlar birikti. "O sadece çok zayıftı."

Aceleyle gruba geri döndü ve herkesten uzakta bir yere oturdu.

Desmond'un bakışları bana sabitlenmişti, ciddi ve soğuktu, sanki bir cevap bekliyordu. "Bu bir kaza değildi," dedi kolunu bana doğru uzatarak.

omzuma dolandı ve beni kenardan uzaklaştırdı.

İstemsizce akan gözyaşlarımı sildim.

Erasmus bunu hak ediyordu ama Morgana hak . Bu iki oyunda en yakın arkadaşlarını kaybetmişti.

Hepimiz kasvetli bir sessizlik içinde kahvaltımızı yaptık.

Biz neredeyse bitirmişken Zion geldi. "Görünüşe göre herkes görevi tamamlamamış. Erasmus nerede?"

Morgana üzüntüyle, "Dağdan düştü," dedi.

"Biri daha çıktı," diye yanıtladı koç. "Kahvaltıdan sonra kamp alanına dönüp yeni üyeyi alacağız ve bugünkü eğitimin ikinci bölümüne doğru yola çıkacağız."

"Sırada kim ölecek?" Danika gülümseyerek sordu.

"Bu şaka yapmak için pek de uygun bir konu değil," diye tersledi Morgana. ". " Felix'in yeşil gözleri Morgana'ya kaydı. "Bu gerçekleşecek. Bu oyunlar nadiren kimseyi sağ bırakır."

Bianor, "Takım olarak çalışırsak kimse ölmez," dedi.

"Bir takım mı?" Felix talep etti. "Ayrılacağımızı unuttun mu?"

"Bu emirlere itaat edecek kadar aptal mısınız?" diye sordum. "Oyunların sadece zenginler için bir eğlence olduğunu görmüyor musunuz?"

"Bu bir gerçek." Danika ayağa kalktı. "Ama eğer biz Sisteme karşı mı? Sonumuz tıpkı Erasmus gibi olacak. Ya da ejderhalar tarafından öldürülenler gibi. Sürgüne gönderilip ejderhaların hedefi olacağız ya da Lazarus'un adamları tarafından öldürüleceğiz. Tek yapabileceğimiz kazanmak ve Eldmoor'a dönmek."

"Eldmoor'a geri dönmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Belki Zengin olacak ve rahat yaşayacaksınız, ama sonra ne olacak? Yine şehrin surlarına hapsolacaksınız. Sömürölürsün. Hayatının geri kalanını böyle mi geçirmek istiyorsun?"

"Bence en güvenli seçenek bu," diye araya girdi Olin. "Bir ejderha ya da wyvern tarafından saldırıya uğrayabileceğin yeryüzünde dolaşmaktan çok daha iyi."

"Evet," diye onayladı Felix. "Toplum çöküyor ve tepedekiler her şeyi kontrol ediyor. Bu zor ama başka ne seçeneğimiz var ki?"

"Eldmoor'un en alt düzeydeki sakinlerinin ayaklandığını, isyan ettiğini ve emirlere karşı geldiğini duydum," dedim. "Bu bir başlangıç. Belki biz de

Bir şeyleri değiştirmek. Oyunlardan sonra galip olarak dönün ama başka bir yol seçin. Adaletten, halktan yana bir yol. sömürüldü. Lazarus'a karşı durmak için."

Felix kaşlarını çatı. "Kafandan vurulmak mı istiyorsun?"

"Uğruna savaşacak bir şeyiniz yok mu?" Ben talep ettim. "Ailen? Kardeşlerin? Kız kardeşlerin? Arkadaşlar mı? Zaferiniz tek taraflı olduğu sürece

Onlar orada köleler, kurallara itaat ediyorlar ve cezalandırılıyorlar, öldürülüyorlar ve işkence görüyorlar. Sevdikleriniz için bunu mu istiyorsunuz?"

"Güzel sözler." Felix başını salladı. "Ama biz ne yapabiliriz ki? Biz sadece sihir hakkında bilgisi olan bir grup katılımcıyız. Gerçek komplolar, cinayetler ve Eldmoor'da meydana gelen olaylar hakkında. Lazarus'un bir el sallamasıyla ailelerimiz ve tanıdıklarımız da dahil olmak üzere hepimiz ölürüz."

"Düzgün bir plana ihtiyacımız var," dedi Desmond, sonunda Sessizlik. "Ve kritik bir durumda hayatlarımızı emanet edebileceğimiz kişilerin cesareti."

"İlk olarak, Oyunlarda ölmek önemli. Sonra birbirimize ne kadar güvenebileceğimizi göreceğiz. Şimdi sadece kelimeler. Bırakalım konuşmayı eylemler yapsın." Danika kendini yerden kaldırdı ve Zion'un uzakta durduğu yere doğru yürüdü.

"Dikkatli olmalısın Clara," diye mırıldandı Olin, kalkmama yardım etmek için elini uzatırken. "Bu tür bir kışkırtma herkesi çatışma. Oyunlara katılanlardan hangisinin Lazarus'a itaat edeceğini bilemezsiniz."

"Hepinizi öldürecek," dedi Morgana tiksintiyle başını sallayarak. "Siz ölüm isteyen bir avuç moronsunuz. Bu toplum onlarca yıldır var ve siz onu kökünden sökmeye mi çalışıyorsunuz? Bu size pahalıya mal olacak, hem de çok pahalıya."

"Sen hangi , kibrit çöpü?" Olin Morgana'ya gülümsedi.

"Seninki ama ben beğenmedim." Morgana da ona isteksiz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Kampa yolu büyük bir yokuş aşağı yürüyüşü ve benim Dikkatler sürekli yan yana yürürken sohbet eden Olin ve Morgana'nın üzerindiydi. karşı bir şeyler hissediyor olsalardı Olin bana söylerdi. Değil mi? Ama şu gerçeği düşünmeden edemiyordum yaklaşıyorlardı. En iyi arkadaşımın yüzündeki geniş gülümsemeyi görmek içimi ısıtıyordu ama...

Desmond elimi tuttu ve hafifçe sıktı. "Aklında ne var?"

"Önemli bir şey değil," diye yanıtladım hemen.

Menekşe gözleri yüzümde gezinirken Desmond'ın dudaklarının köşesi . "Seni bir bakışta okuyabildiğimi biliyorsun, değil mi?"

Evet, zihnimde bir kasırga vardı - bilinmeyen ejderhalardan yaklaşan Oyunlara, öngörülemeyen ve acımasız olan antrenmanlara, üzerime çöken ölümlere omuzlarına, yıldızlar gibi parlayan duygulara. Ama kendimi alay etmeye zorladım, "Sanki özel alanıma giriyormuşsun gibi hissediyorum. bana bakıyor."

Desmond'ın eli kışımın üzerinde kaydı. "Seni seviyorum, bu yüzden özel alanını unutabilirsin."

"Desmond?" Ona bakakaldım. O ana kadar bu sözleri söylememişti.

"Hoşuna mı?" Desmond'un yüzü ciddileşti, ama sesi alay ediyordu.

Sadece kısa süreli, gerçek bir sevinçle gülebildim.

Kampa ulaştığımızda herkes geçici evlerine dağıldı, dinlenmek ve kendilerine zaman ayırmak için sabırsızlanıyorlardı.

"Katılımcılar," diye bağırdı Zion, bizi olduğumuz durdurarak. "girin. Özel bir misafirimiz var."

"Kim olabilir?" Olin kaşlarını kaldırarak bana sordu. "Tahmin etmene gerek yok." Desmond'ın sesi acımasızdı. "En iyisi soru olurdu, burada neye ihtiyacı var?"

Morgana alaycı bir tavırla, "Güzel oğlunu ziyaret etmeye karar verdi," dedi. "Sessizlik!" Zion bağırdı.

Herkes dikkat kesildi. Uzaktan ayak sesleri duyuldu ve varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim kişi kapının bulunduğu küçük delikten dışarı çıktı.

Lazarus Callahan, ailemin ölümünden sorumlu kişi. Servet sahibi bir adam. Bir katil, bir şantajcı ve bir yalancı.

Babam dedi ki. "Ah, kötü bir zaman mı?"

Kesinlikle , ama sesi umutsuzca ihtiyacım olan sakinliği getirdi. *Hangi cehenneme gittin sen? Uzun zamandır sesini duymamıştım.*

"Merhaba katılımcılar," dedi Lazarus tehditkâr sesiyle. "Siz Eldmoor'un kurucusunun neden sizi ziyaret etmeye karar verdiğini merak ediyor olmalısınız. Ne yazık ki burada iyi haberlerle bulunmuyorum. Ben var

Güvenilir kaynaklardan aldığımız bilgilere göre bu yılki katılımcılar arasında hainler var."

Herkes aynı anda konuşmaya başladı ama Lazarus tek bir elini kaldırdı ve sessizlik oldu.

Bir hain mi? Bu ne anlama geliyor olabilir? İyi bir şey olamazdı ama gözlerimi Lazarus'tan ayırmadım.

"Altındaki toprağı yakmak, onu aşağılık küllerden başka bir şeye indirgemek kolay olurdu," diye kükredi babam zihnimde.

Hepimiz bu adamdan nefret ediyorduk ama yine de görünmez zincirlerle zincirlenmiş gibi duruyorduk; hareket etmekten, tek kelime etmekten, hatta aklımızdan geçenleri söylemekten korkuyorduk.

"Herkes . Ejderhaların kölesi haline gelen kişiyi ancak bu şekilde teşhis edebilirim." Lazarus sıranın önünde volta atarak her bir katılımcıyı süzdü.

Desmond'a baktım, çenesi , elleri yumruk olmuştu. Üniforma ikimizin de dövmelelerini gizliyordu. Bunu kim yapmış olabilirdi? Ejderhalar tarafından seçildiğimize ihanet etmek için mi? Milo mu? Chad mi? Olin mi? Çok fazla olasılık yoktu.

Katılımcılar teker teker, sadece iç çamaşırlarıyla kalana kadar soyundular. Gömleğimi ve ayakkabılarımı çıkardım. pantolonumun düğmesi.

"edin. Zaman çok değerli," diye ısrar etti Lazarus Olin'e, Desmond'a ve bana. İstedikini yaptıktan sonra, Lazarus yavaşça aşağı doğru yürüdü. sıraya girdi. Olin'in yanında durdu ve onu tepeden tırnağa süzdü. "Giyin."

Sonra yavaşça bana doğru yürüdü. Donup kaldım, yargısını, yankılanan "Hain!" sözünü bekledim.

Lazarus'un bakışları vücudumda gezindi, dudakları hoşnutsuzlukla gerildi. Sonra devam etti.

Bakışlarımı bacağıma indirdim, ne olduğunu anlamamıştım. oldu. Dizimdeki dövme gitmişti. Lazarus Desmond'a doğru yürürken anladım. İşaretimi gizlemek için sihrini kullanmıştı.

Lazarus'un bakışları oğluna yöneldi. "Arkanı dön."

Desmond sırtını gösterdiğinde diğer katılımcılardan fısıltılar yükseldi - Lazarus'un işlediği suçların kanıtı olan beyaz yara izleri, ve parlayan dövme. Babasıyla yüzleşmek için döndü, ifadesi taştan bir maskeye dönüşmüştü.

Lazarus hızlı bir hareketle Desmond'a vurdu. "Lanet olası hain."

Desmond tek kelime etmedi. Neden kendi dövmesini saklamamıştı?

"Bu katılımcı herhangi bir büyük ejderha ile görülmemelidir. Xaran, Honsu ve Teirac Oyunlar sırasında öldürülmeli. Eğer Desmond Oyunları kazanmak istiyorsa, diğer dört katılımcı da ölmeli. Ancak o zaman Eldmoor'a dönmesine izin verilecek." Bakışları sırayı tararken Lazarus'un yüzündeki öfke açıkça görülüyordu. "Emirlerim açık mı? Onunla çalışarak gerçeği saklamaya çalışan herkes derhal öldürülecek." Gözleri uzun bir süre benim üzerimde kaldı.

Zion bir adım öne çıkarak Lazarus ve diğerlerinin dikkatini çekti. Ne halt ediyordu bu? Lazarus'a Xaran'ın eğitim sırasındaki performansından bahsedecek miydi?

"Lazarus Callahan, tüm saygımla..."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ONBİRİNCİ BÖLÜM

CLARA

Zion gururla, "Talep ettiğiniz ekipmanın hazır olduğunu size bildirmek isterim," dedi.

"Pekâlâ. Katılımcıları yeni ekipmana alıştırın ve akşam karanlığına kadar hazır hale getirin."

Lazarus herkesi şok içinde bırakarak uzaklaştı. Oyunlar başlamadan önce iki gün daha antrenman yapmamız gerekiyordu. Aceleyle antrenman üniformamı giydim, diğer katılımcılar da aynısını yaptı.

Zion, "Ölen katılımcının yerine gelen en yeni katılımcıyla tanışın," diye duyurdu.

Tanıdık bir yüz onun yanına geldi-Cecily. Daha önce o kadar kararlı ve gizemli olan kadını tanımakta güçlük çekiyordum. Kaybolmuş görünüyordu, kollarını kendine , yüzü çürükler ve çiziklerle doluydu.

Zion Cecily'yi sıraya doğru itti. "Diğer bir haber de, Oyunlar bu gece başlıyor. Beni takip edin." Zion topuklarının üzerinde dönerek en uzaktaki kulübeye doğru ilerledi.

Hepimiz itaat ettik. Cecily'nin yanında yürüyene kadar grubun gerisinde kaldım. "Ne oldu sana böyle?"

Cecily sadece başını salladı. Vücut dilinden korkunç bir şey olduğunu anlayabiliyordum ama bu konuda konuşmaya hazır olmadığı belliydi.

Omzuna sempatik bir şaplak atarak Desmond'a yetişene kadar adımlarımı hızlandırdım. "Bunu neden yaptın?" Fısıldadım. "Neden işaretimi sakladın?"

"Cevabı biliyorsun, Clara."

İçimi çektim. "Beni her zaman koruyamazsın,

Desmond." "Nefes aldığım sürece yapacağım şey tam olarak bu." "Sen de kendininkini saklayabilirdin."

"Yapamazdım. Büyü sadece efendisine ya da başka birine yöneltilebilir, ikisine birden değil," diye sakince cevap verdi Desmond.

Biz dışarıda toplanırken Zion en uzak kulübeye girdi ve birkaç çanta çıkardı. Birinin kemerini çözdü ve bir zırh parçası çıkardı. Daha önce gördüğümde çok daha inceydi, siyah ve süslemesizdi.

"Savaş sırasında daha kolay hareket etmenizi sağlayacak geliştirilmiş zırh. Hayati değerlerinizi ve tam olarak ne durumda olduğunuzu takip edecek bir çipi var.

yer." Zion iki büyük parça çıkardı, biri göğüs için

bir tanesi de silahlar için. "Ayrıca kameralı ve gece görüş gözlüklü yeni iletişim ekipmanları da var. Ayrıca yeni bir kılıç da var.

Konum. Avucunuzun içine yerleştirilecek. Tek yapmanız gereken sensöre dokunmak ve kılıcın kabzası elinizde belirecek." Tüm katılımcılara baktı. "Herkes anladı mı?"

"Eğitim süresi neden kısaltıldı?" Danika sordu.

"Herkes Eldmoor'a geri dönmek istiyor. Ne kadar erken başlarsak, o kadar erken dönebilirsiniz. Şimdi toplanın." Zion yere diz çökerek bir harita çıkardı.

Herkes onun etrafında bir daire oluşturmuş, dünya haritasına bakıyordu. Ne yazdığı umurumda değildi; sadece tanıdığım insanların olduğu bir takıma atanmak istiyordum: Desmond, Olin, Morgana, Bianor ve Cecily.

"İlk yakıt ikmali durağı Dreham kasabasıdır ve hızınıza, gece seyahat edip etmediğinize ve diğer koşullara bağlı olarak buraya ulaşmak yaklaşık üç gün sürer. Son durak, bayrağı bulacağınız Dreham'dan bir gün uzaklıktaki Vronto kasabasıdır. Bu

Zamanla, haritalar zırhınızın koluna yerleştirilecek ve daha hızlı seyahat etmenizi ve konumunuzu, yiyeceklerin yerini görmenizi sağlayacak. ve diğer ayrıntıları tek bir düğmeye dokunarak öğrenebilirsiniz." Zion topladı

haritayı gösterdi ve ayağa kalktı. "Kulübelerinize dönebilirsiniz. Hava karardıktan sonra yola çıkacaksınız."

Herkes kulübesine gitti ve ben Cecily'nin ayakta durduğunu fark ettim. belirsizce. Ona yaklaştım. "Dinlenmek için bir yere ihtiyacın varsa, en iyi arkadaşım Olin'in evinde vakit geçirebilirsin. Boş bir yatak odası var."

"Hayır," diye mırıldandı, bana bakmadan. "Ben iyiyim." Ses tonumu yumuşattım. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey, Clara. Benden uzak dur."

Tereddüt ettim, sonra omuz silktim ve kulübeme doğru yürüdüm. "Nasıl isterseniz."

İçeri girdiğimde Desmond ortalıkta . Yatak odasına gittim ve kısa bir duş almak için zamandan yararlandım.

Dışarı çıktığımda Desmond yatağın üzerinde yatıyordu, menekşe rengi gözleri bana sabitlenmişti.

"Nerelerdeydin?" Nemli saçlarımı taramak için yatağın kenarına oturarak sordum.

"Milo ile görüşüyordum, bazı detayları çözmeye çalışıyordum."
Desmond doğrulup arkama geçti ve tarağı ellerimden aldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Seninle geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum." Desmond tarağı yavaşça belime kadar uzanan saçlarımda gezdirirken düğümleri çekmemeye dikkat etti.

Desmond'ın uzun saçlara nasıl baktığını hiç bilmiyordum. Morgananın saçı yoktu ve onun da kız kardeşi yoktu. Ama parmakları saçlarımı okşadıkça vücudum gevşedi.

"Saçların çiçek gibi kokuyor."

Gülümsedim, saçlarımı ikiye örerken hafifçe çekiştirmesinden zevk aldım.

uzun örgüler. İş bittiğinde parmakları çenemden aşağı kayarak yüzümü hafifçe yana çevirdi ve yanağımı öptü.

Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama kolları beni sıkıca sardı.

"Desmond?"

Desmond bana arkamdan sarıldı, belli ki bırakmaya niyeti yoktu. "Hadi konuşalım. Geceleri seni neyin uyutmadığını anlat bana."

Dudaklarım tek bir çizgi halinde sıkıştı. Olin'le tanışmadan önce yalnız olduğum günleri hatırlamak istemiyordum. Kolay bir hedef olmuştum - vücudumda, boynumda ve vücudumun çeşitli yerlerinde darbeler, sıyrıklar ve çürükler vardı.

Yüzünü. Bilinç kaybını hatırlamak .

Suda boğulma ve yaralar dikildikten sonra kalan yara izleri.

Boğazımda bir yumru oluştu. "Bu konuda konuşmak istemiyorum." "Sen hazır olana kadar bekleyeceğim." Desmond beni onun elinden kurtardı.

Kucakla.

Ona bakmadan ayağa kalktım ve üniformamı dolaptan çıkardım. Kapı çalındı ve açtığımda iki büyük çanta buldum. İçlerinde yeni zırhımız vardı ve aniden

durum gerçek oldu. Bilinmeyene doğru yeni bir intihar yolculuğuna çıkmak üzereydim.

Bu son kez olacaktı. Lazarus'u öldürerek her şeyi kendi ellerimle değiştirecektim.

Kanepeye yerleştiiğimde düşüncelerim Yükseliş Oyunları'na kaydı.

Desmond koridorda pusuya yatmış, bana bakıyordu. "Mahremiyete ihtiyacın var mı?"

Sorusunu duymazdan geldim ve onun yerine "Bu Oyunların amacı nedir?" diye sordum.

"Ana hedeflerden biri nüfus kontrolüdür. Genellikle en gençler seçilir çünkü o kadar değerli değillerdir. Bu şehirdeki uzun ömürlü insanlar asi değildir, kuralları bilirler ve işlerinde mükemmeldirler. İkinci neden, zenginlerin para yatırılabilecekleri ve statülerini gösterebilecekleri televizyon gibi bir eğlenceye ihtiyaç duymalarıdır. Üçüncü neden ise muhtemelen ejderhaların hala burada olup olmadığını, insan ırkının yüzeye dönüp dönmeyeceğini görmek içindir."

Sebepleri bu kadar tarafsız bir şekilde sıralamasını duymak midemi bulandırdı.

Lazarus nasıl bu kadar zalim olabilir?

Desmond önümde dizlerinin üzerine çöktü ve çenemi kaldırarak gözleriyle buluşmamı sağladı. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar eğildi, sıcak nefesi tenimi gıdıklıyordu.

"Ben buradayım, Clara. "Buradayım, Clara.

Sana bir şey olursa. Bunu birlikte bitireceğiz ve dünyaya barışı geri getireceğiz. Monarşiyi yok edeceğiz, sadece sen ve ben." Dudaklarını benimkilere dokundurdu.

Üniformasını kavradım, onu kendime doğru çektim ve Vücudumda dolaşan tutkuyla sinirlerim gerildi. Elimi hafifçe kavrayarak beni ayağa kaldırdı ve kanepeden indirdi. Öpüşmemiz derinleşti ve ben aceleyle üniformasının düğmelerini açtım.

"Siktir ," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

Desmond üniformamı çıkararak sütyenimi ve iç amaşırimi ortaya çıkardı ama bu yeterli değildi. Ellerim göğsünde gezindi ve kendi bedenim de buna karşılık olarak ısındı. ihtiyacım vardı, hepsine, burada ve şimdi- üzerimde, altımda, içimde.

Giysilerimiz çok geçmeden yerdeydi. Desmond beni bacaklarımdan tutup kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım, bana karşı olan uyarılmışlığını hissettim. Öpücükleri boynumda geziniyor, elleri Beni yatak odasına doğru götürürken sırtımı okşuyordu. Beni duvara yasladı, geri çekildi ve açgözlülükle bana baktı Gözler.

"Soyun."

Sütyenimi yavaşça çıkardım, ellerim vücudumda iç çamaşırlarıma doğru kaydı.

Desmond izlerken dudağını ısırdı, menekşe rengi gözleri yanıyordu. Sonra ellerimi tutup bedenimden uzaklaştırdı. "Bunu kendim yapacağım."

Boynumdan aşağıya doğru öptü, göğüslerimde durdu, dili meme uçlarımin etrafında daireler çizdi. Zevkle ürperdim, başım duvara yaslandı ve bir elim Desmond'un saçlarına gömüldü. Eli dilinin yerini aldı ve sonra

diz çöktü, elleri ve öpücükleri gittikçe iniyordu.

Parmakları iç çamaşırlarımı çekiştiriyordu. "Vücudunun her santimi bana ait."

"Sadece bana ait olursan," diye cevap verdim.

Desmond'ın önümde diz çöktüğünü görünce gülümsedim.

Parmakları klitorisimin üzerinde nazıkçe geziniyor, ben inleyip kıvrılırken bakışları yüzümden hiç ayrılmıyordu. "Umarım manzaranın tadını çıkarıyorsundur," dedi alçak bir sesle.

"Bu manzara paha biçilemez."

Parmakları girdi. Tekrar ürperdim ve ellerim İstemsizce vücudumda ve göğsümde gezinerek anı özüksedi.

"Kıpırdama," diye mırıldandı. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Desmond elini salladı. Siyah ipler bileklerime dolandı. Nabzım hızlandı ve dudağımı ısırarak bir inilti çıkardım. Desmond'ın Gölgelele de bacaklarıma dolanarak onları sıkıca yerinde tutuyordu.

Nazik bir hareketle Desmond'ın içimdeki parmaklarının yerini dili aldı. İnledim. "Desmond..."

Parmaklarını tekrar içime soktu, bir tane ve sonra bir tane , dili klitorisimin etrafında dönüyordu. Vücudum titriyordu, tutkunun etkisiyle

ve şehvet, ve ben inledim. Onu orada hissetmek, beni çıldırtmak...

Hareket etmek, kurtulmak ve sikini içimde hissetmek istiyordum.

"Desmond, yeter," diye inledim, vücudumun kontrolünü kaybettiğini hissediyordum. "Şşş, Blaze."

İçimdeki dalga gittikçe yükseliyordu. İnlemelerim daha da arttı ve bedenim ciddi bir şekilde sarsılmaya başladı. Sonra dalga tepeye çıktı ve ben aşağıya, aşağıya, düştüm. Sıcak bir şey damladı Desmond'un gölge bağları karşısında gevşedim ve zorlukla nefes aldım.

Desmond yerden kalktı, parmaklarını yaladı ve gülümsedi. "Tadın harikulade."

Tekrar inledim, vücudum anında daha fazlası için hazırды.

Desmond bir el sallamasıyla beni gölge iplerinden kurtardı. Kıcıımı kavradı ve beni üzerine kaldırdı, dudaklarımız birbirine çarptı. Bacaklarımı beline doladım, sikini hissediyordum.

"Seni istiyorum Desmond," diye fısıldadım ağzına karşı.

Desmond bir eliyle bıraktı ve sonra onun sert sikini hissettim. yavaşça içime doğru itiyordu. Kocaman olmuştu. Beni tamamen doldururken iki kolumu da boynuna daha sıkı sardım.

Kalçaları hareket etmeye başladığında Desmond'un elleri sıkıca kıcımın üzerine indi. Her itişinde inliyordum, o dalga çoktan yeniden oluşmaya başlamıştı.

"Ah, Clara," diye inledi Desmond. "Çok sıkısın."

Sınırsız, kontrolsüz, tutkunun bedenlerimizi ele izin verdik, doğal bir ritim içinde birlikte hareket ettik.

"Tüm yapabildiğin bu mu?" Nefes nefese kaldım. Onun inlemelerinin benimkilere karıştığını duymak cennetti. Vücudumun her santimi onun bana daha yakın olmasını istiyordu. Tenimin onunkine değmesi yeterli değildi; daha fazlasını istiyordum.

Desmond'un hızı yavaşladı. Kalçalarımı oynatmaya devam ettim, hızımı kaybetmek istemiyordum, durmak istemiyordum. Sikini içimden çıkardı,

Sızlanmalarımı duymazdan gelerek beni çevirdi ve yatağa yatırdı.

Sonra bacaklarımdan tutup kalçalarımı ve kıcıımı yukarı doğru kaldırdı.

Ellerimin üzerine kalkmaya çalıştığımda, sırtıma sertçe bastırarak dengemi kaybetmeme ve yatak örtüsünün üzerine yüzüstü uzanmama neden oldu.

Hızlı bir hareketle içime girdi ve dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti çıktı. Ellerimi yatağın üzerine koydum ve o da ellerimi tutup arkamdan çekti ve bir gölgenin ipleriyle sardı.

"Uslu bir kız ol," diye fısıldadı kulağıma ve sonra elleri belime indi.

Desmond'un sert ve yavaş hamlesi beni haykırmaya itti. Göz ucuyla onu üstümde görebiliyordum, bakışları çıplak bedenimde geziniyordu. Her zevk dalgasının, her itişin tadını çıkarıyordu.

Kollarımdaki gölgeleri serbest bıraktı ve beni sırt üstü çevirdi. Yavaşça ve alaycı bir şekilde tekrar içime girdi, elleri tenimde geziniyordu. Belini kavradım, onu daha yakına çektim. Onun Öpücükler boynumdan aşağı inerken, vücutlarımız terden kayganlaşırken, ellerim sırtına doğru hareket etti. Tenime kondurduğu her öpücük, içimdeki aletin için için yanan hissi, tırnaklarımı sırtının daha derinlerine batırmaya zorluyordu.

İnlemeleri beni kıvrandırdı, dudaklarımdan sözsüz bir yalvarış kaçtı.

Desmond'ın elleri benimkileri buldu, kaldırdı ve başımın üzerine bastırdı. Daha hızlı ve daha hızlı hareket ettik, bedenlerimiz ritimle hareket ederken parmaklarımız iç içe geçti.

"Yaklaştım," diye nefes aldım, serbest kalmak için çaresizce.

"Benim için boşal Blaze," diye fısıldadı Desmond kulağıma sokulurken.

Bu sözler üzerine vücudumdaki her kas gerildi. Desmond İnledi ve içimde serbest kalırken vücudunun titrediğini hissettim. Sanki vücudum açık bir aleve dönüşmüş gibi içimde muazzam bir ısı dalgası patladı.

Bittiğinde yatağa yığıldım, zor nefes alıyordum.

Desmond uzandı, kollarını bana ve beni göğsüne yasladı.

"Sen hayatımda başıma gelen en güzel şeysin," diye mırıldandı, dudakları başımın tepesine değiyordu.

"Bana kızmayan, bende özel bir şeyler gören tek kişi sensin," mırıldandım.

"Sen özelden de öte bir şeysin Clara," dedi Desmond şiddetle. "Sen beni diz çöktüren kadınsın, bakışlarımdan diğer insanlarla dolu bir odada aradığı kadınsın. Sen kalbimi ellerinde tutan ve onunla istediğini yapma hakkına sahip olan kadınsın."

Kulübenin kapısı yüksek sesle çalındı. Sorgulayan bakışlarım Desmond'a yöneldi, o da omuz silkti. Beni bırakarak ayağa kalktı. Havlusu belime sarılmış halde yatakta uzanıyordum. Bakışlarım kaslı vücudunu taradı ve hafızamın derinliklerine kazıdı.

Desmond ortadan kayboldu ve bir an sonra kahkahasını zorlukla tutarak geri döndü.

"Kapıdaki kimdi?" Ben sordum.

"Clara, bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum." Desmond'ın dudaklarının köşesi memnuniyetle kalktı.

Doğrudum, çarşaflar vücudumun yarısını örtüyordu. "Açıkla."

"Zion'un kulübesi ."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON İKİNCİ BÖLÜM

DESMOND

"Xaran bana bedensel ve duygusal tepkilerinizin serbest bırakıldığını söyledi.

büyü yaparak Zion'un kulübesinin almasına neden oldu." Gülümsemekten kendimi alamadım.

Bakışlarım zarifçe düşen beyaz yatak örtüsüne kaydı, Clara'nın vücut hatlarını çerçeveliyordu. Meme uçları hâlâ dikti, teni parlak ve kızarmıştı. Kumral bukleleri örgüsünden kurtulmuştu ve parlak mavi gözleri mutlulukla parlıyordu.

Ona yaklaştım ve tutku damarlarımda kabarıırken ve cazibe parıldarken dudaklarımı birleştirdim. Kendisi bile farkında olmadan beni özgürce, kolayca kontrol edebiliyordu.

"Gitme vaktimiz geldi," dedim dudaklarına karşı. "Zion toplantıya çağırdı."

"Bu sadece bir teori, değil mi? Ben yapmış olamam." Clara ayağa kalktı ve omzunun üzerinden bana bakarak gardıroba doğru yürüdü.

"Bu tamamen senin hatan değil. Büyü bir noktada yoğunlaşıyor ve birden bozuluyor." Pantolonumu yukarı çekerken güldüm.

"Desmond, bu hiç komik değil. Birisi ölebilirdi." Clara sütyenini bağlarken bana ciddi bir bakış attı.

"Gölgelerde birinin boğulduğunu duyana kadar bekle." Clara kaşlarını çattı. "Neden biz?"

"Çünkü en güçlü büyüye sahip işaretli kişiler ve onunla ne yaptığımızı bilmiyoruz." Elimi Clara'ya doğru uzattım ve bana katılmasını bekledim.

Kulübenin kapısından içeri adımımızı atarken, "Dikkatli olmalıyız," dedi.

"Dünyanın beyaz alevler içinde kalacağını bilsem bile, titreyen bedenini altımda hissetmekten, beni dünyanın hükümdarı gibi hissettiren iniltilerini duymaktan ve seni ağızıma alacağım."

Clara gülümsedi, ama sıraya ulaştığımızda gülümsemesi kayboldu. Katılımcılar. En son biz geldik. Karmakarışık saçlarına rağmen

ve kızarmış yanaklar seviştiğimizi kolayca ele verebilirdi, herkes Zion'un mutsuz ifadesine odaklanmıştı.

"Ateş büyüğü seçildi. İki adım öne çıkın," diye emretti Zion. Clara, Olin, Bianor ve Felix ilerledi.

"Hanginiz kulübemi ateşe vermeye cüret etti?" Hiçbiri tek kelime etmedi.

"Hepiniz sessiz olacak mısınız?" Zion bir adım öne çıktı ve sanki cevabı gözlerinde görmeye çalışıyormuş gibi her bir katılımcının yanında yavaşça durdu. "Yani hepiniz kırılmaz mısınız? Harika, o zaman oyunlarınız şimdi başlıyor.

Herkes zırhını giysin ve ekiplerinize atanmak üzere geri dönsün."

Clara ve ben kulübeye döndük. Göğsü ve sırtı kaplayan ultra hafif siyah zırh, dizlerin hemen altına kadar uzanan ağır botlar, üç parçalı bacak zırhı ve bir kafa bandı giydik.

gece görüş gözlükleri ve diğer yenilikler. Kılıç kabzalarımız zırhın altına girintiliydi ve avuç içlerinde farklı yerlerde düğmeler vardı.

İşimiz bittiğinde bakışlarım Clara'ya gitti.

"Ya aynı takımda değilsen?" diye sordu, diz çöküp zeminin altından bir kitap çıkardı ve zırhının altına sıkıştırdı.

"O zaman seninle bitiş çizgisinde buluşuruz."

Buluşma noktasına ilk dönen biz olduk. Yuvarlak köşeleri alışılmadık bir malzemeden yapılmış siyah, kompakt sırt çantaları yakınlarda duruyordu.

malzeme. Herkes toplanırken Zion kemerinin arkasından tuhaf görünümlü bir silah çıkardı. Tedirgin görünen Bianor'a doğru bir adım attı.

"Elini ver Bianor," diye tersledi Zion. "Bana bunun ne olduğunu söyleyene kadar olmaz."

"Tam olarak nerede olduğunuzu bilmemizi sağlayacak mikroçipler. Derinizin birkaç katmanının altına gömülmüş olacaklar."

"Bu yetenek zırhın içine yerleştirilmiştir. Neden tekrarlamamız gerekiyor?" Felix araya girdi.

Zion'un bakışları Felix'e kaydı. "Zırh hasar görebilir; o zaman Eldmoor senin hayatta olup olmadığını bilme yeteneğini kaybeder."

"Şimdiye kadar Eldmoor ve kurucusu geri dönmeyenler, kaybedenler ya da ölümlerle ilgilenmedi," diye .

Zion, "Hayat değişiyor, yıllar geçiyor ve teknoloji gelişiyor," dedi. "Bu son karar ve seçimdir."

Bunun Lazarus'un, savaş sırasında zırhımın hasar görmesi ihtimaline karşı tam yerimi tespit etmek için yaptığı bir iş olduğundan hiç şüphem yoktu. O vardı

En küçük oğlu olan benim için duyduğu endişe ya da kaygıdan değil, daha çok vücudunda dolaşması gereken korkudan kaynaklanıyordu.

Xaran dedi ki. "Bu listede endişelenmemiz gereken insanlar var mı?"

Katılımcıların bileklerine mikroçip enjekte ederken bakışlarım Zion'un silahının hizasında gezindi. *Sen beni seçmeden önce, ben gl göründüğü için Danika ve büyüsü benimkinin tam tersi olan Felix konusunda tereddüt etmiş olabilir. Birbirlerine benziyorlar.*

Ama Oyunlar sırasında sorun olmayacaklar. Bana yaklaşamazsın Xaran, anlıyor musun? Bu...

"Bu şüpheli görünüyor, Desmond. Bu insanlar benim topraklarıma, dağlarıma ve evime geliyorlar. Eğer ben ve savaşılarıım mesafemizi korur ve sizin işinize devam etmenize izin verirse bu garip ve aptalca görünecektir."

Bu hiçbir şeyi değiştirmese bile hedefin ben olacağım demek Lazarus zaten işareti biliyor. Eldmoor'a döndüğümde ilk hedefi ben olacağım. Bu durumun hiçbir mantığı yok.

"Oyunlar sırasında size sorun çıkaracak kişilerden kurtulmanıza yardımcı olacağım. Babanızın talimatları açıktı. Sadece kazananlar geri dönmeli. Lazarus'a ejderhalardan nefret etmesi için daha fazla fırsat vereceğiz."

Hayır, insanları öldürmek bir seçenek değil. Başka bir yolu olmalı. Bu katılımcılar hem gleri hem de kurnazlıklarıyla olağanüstüdür. Lazarus'a karşı mücadelede ve Ejderha Kristali'nin geri dönüşünde mükemmel bir silah olabilirler ve dünyaya düzen getirebilirler. Eldmoor şehri. Başka bir yol bulacağım, ama o zamana kadar kimseyi öldüremez veya dvşemezsınız.

Planını kabul edemezdim. Kulağa sebepsiz yere öldürmek gibi geliyordu ve ben hayatımda bunu yeterince yaşamıştım. Katılımcılar çok daha iyi bir amaç için kullanılabilirdi.

"Desmond." Zion'un sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Elimi uzattım. Arı sokması gibi küçük bir acıdan sonra işlem tamamlandı.

Zion silahını kılıfına geri koydu ve gruba hitap etmek üzere eski pozisyonuna geri döndü. "İlk ekip Clara olacak, Bianor, Danika ve Felix. İkinci sırada Desmond, Cecily, Morgana ve Olin olacak." Zion başını salladı ve sessizce grup halinde durmalarını emretti.

Clara yer değiştirmeden önce önümde durdu. Mavi gözlerinde endişeyi görebiliyordum ama benim için ya da kısa bir süreliğine ayrılmamız için endişelenmiyordu.

"Olin'e iyi bak. Geriye kalan tek ailem o," diye fısıldadı, bakışları kısa bir süreliğine arkadaşına kaydı.

"O iyi olacak." Yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. "İkimizle de bitiş çizgisinde buluşacaksın."

Clara elimi tuttu, ama sadece bir saniyeliğine. geçerken kazara dokunduk. İki takım, sekiz oyuncu ve Oyunlar başlamak üzereydi.

" geldi. Git," diye emretti Zion.

İki takım da kamptan uzaklaşmaya başladı. Ön tarafa yetiştim ve elimi Bianor'un omzuna koydum. Bakışları yüzüme kilitlendi Benimki ise Clara'ya doğru kayıyordu. Sessiz bir onaylama olarak başını salladı.

ona bakacağını söyledi. Clara kendi başının çaresine bakabilecek durumdaydı -güçlüydü- ama bu yolculukta kaderin karşımıza ne çıkaracağını kimse bilemezdi.

Gruplar barışçıl olmaya ve birbirlerinin yolundan uzak durmaya kararlı bir şekilde ayrıldı. Ormanın içinden geçtik. Dreham kasabası için bir avantajdı ama aynı zamanda herkesin ormanda yolunu bilmemesi nedeniyle bir riskti.

"Kim önderlik edecek?" Morgana yarım saat yürüdükten sonra sordu.

"Lider falan olmayacak," diye cevap verdi Olin sert bir şekilde. "Bu aptal."

"Bu senin kararın değil, çaylak," diye tısladı Cecily.

"Biz bir ekibiz, bu yüzden kimse sorumlu olmayacak," dedim ve herkesi susturdum.

"Karanlık tarafı seçtin. Orada nasılsın?" Morgana'nın sondaj sorusu bana yönelikti. "Nefret edilmek nasıl bir duygu?"

Baban ve senin üstündeki herkes tarafından?"

"Yeni bir şey değil," diye soğuk bir şekilde cevap verdim.

Cecily ve Morgana önde, Olin ise yanımda yürüyordu. Morgana ile aynı takımda olmayı beklemiyordum. Onun iğrenç karakterine sonuna kadar dayanmak için çok fazla güç gerekirdi.

Oyunlar.

"Sen iyi misin?" Olin sessizce sordu. "Evet."

"Clara hakkında konuşmak istiyorum."

Bakışlarım kahverengi saçlı adama kaydı. "Seni rahatsız eden tam olarak nedir?"

"Onun kalbini kıramazsın. Buna dayanamaz." "Merak etme. Böyle bir şey olmayacak."

"Anlamıyorsun." Olin'in ciddi bakışları üzerimde sabitlendi. "Clara'nın bilmediğin ve asla bilemeyeceğin bir yanı var. Sana karşı sıcak duygular beslese bile, yedi yaşında bir kız çocuğu olarak yetişkin erkek ve kadınların ellerinde neler çektiğini sana asla anlatmayacak."

"Onun için orada olacağım," diye cevap verdim sakince. "Yaşadığı geçmişe rağmen onu terk etmeyeceğim."

"Onun yaralarını gördün mü? Ruhundaki yaraları gördün mü? Kabuslarını? Üzgün olduğunda dudaklarından dökülen yabancı erkek isimlerini duydun mu?" Olin her sorudan sonra sanki fiziksel bir acı çekiyormuş, vücudu soğuktan titriyormuş gibi durakladı.

"Ona ne oldu?" Cevaba hazır olup olmadığımdan emin olmasam da soru dudaklarımdan kaçtı.

"Bir hafta - Clara Eldmoor'a geldiğinde kendini insan gibi hissettiği süre bu kadar. Lazarus, insanlar ve ejderhalar arasındaki savaşın suçlusunun kendi soyu olduğunu açıkladıktan sonra her şey değişti. Annesi çalışırken, o yalnız kalıyordu. Odasından ortak yemek salonuna kadar uzanan karanlık tünelin ne kadar uzun olduğunu biliyor musunuz? Etrafta pusuya yatıp parmak sallayan tehlikeli insanları? Öfkelerini küçük bir kızın üzerinde bıçak kullanarak ifade etmekten çekinmeyen insanlar mı? Kızın derisinde çizgiler açarak suçluluğunu hatırlattılar, Yüzünden akan gözyaşlarını, dudaklarından dökülen çığlıkları görmezden gelerek onu travmatize ediyorlardı. Kadınlar onu zorla ortak çamaşırhaneye sürüklüyor ve biri Clara'nın başını bir tas suya daldırıyordu,

ona kadar sayar, sonra ikisi onu dışarı çekerdi. Tekrar yaptılar ve Ona bir hiç olduğunu, değersiz olduğunu ve ölümünün Eldmoor halkına mutluluk getireceğini söylediler. Bayılana ya da su kusmaya başlayana kadar onu boğdular." Olin önündeki ağaçlara baktı, yüzünde sert bir ifade vardı

hatırladıkça acı çekiyor. "Clara her gün hayatta kalmaya çalıştı. Hakaretler ruhunu parçaladı, geceleri çılgılık atmasına, kabuslarda boğulmasına ve yabancı adamlara ona zarar vermeyi bırakmaları için yalvarmasına neden oldu. Ve bu onun yaşadıklarının sadece bir kısmı." Olin iç geçirdi, dikkati bana döndü.

Clara'nın geçmişi, babamın sözlerinin ona yaşattıkları karşısında kalbim göğsümde burkuldu. İnsanların bir çocuğa karşı nefreti, acımasızlığı ve soğukluğu içimi öfkeyle yakıyordu. Korkunç bir geçmişi vardı, muhtemelen hiçbir zaman onun ağzından duyamayacağım hikâyeler, ama yine de mutluydum.

Olin bunu gün ışığına çıkarmıştı. Clara artık farklıydı, kendine güveniyordu. Geçmişinin bu kadar travmatik olduğunu kimse tahmin edemezdi. Bunu öğrenmek onu daha da fazla korumak, etrafında güvenilir insanlar olduğundan emin olmak istememe neden oldu.

"Teşekkür ederim, Olin." Elimi omzuna koydum. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

Olin gülümsemedi. "İşte bu nedenlerden ve daha fazlasından dolayı bunu yapamazsın Desmond. Clara'nın kalbini kıramazsın. Clara'nın kalbini kıramazsın.

beni saymazsak, hayatında kalbini tek kişi.

İlk kez kendini başka bir insanın önünde çıplak bırakıyor." Bakışlarımı tuttu. "Tanıştığımız günden beri Clara'yı koruyor, gözyaşlarını kurutuyor ve yaralarını temizliyorum. Sen Şimdi ondan sorumlusun ve eğer bir hata yaparsan, hayatını cehenneme çeviririm."

Kalbim hızla çarpmasına rağmen sakince, "Sakin ol," dedim. "Ondan faydalanmayacağım ya da onu incitmeyeceğim. Senin yükünü ben üstleneceğim.

Geçmişinde acı çektiği için değil, kalbim ona ait olduğu için."

Saatler hızla geçti ve alacakaranlık kısa sürede ağaçların üzerini örttü. Nehri geçtik, sonunda ormanın kenarına ulaştık ve Olin tereddüt etmeden geniş bir çayıra doğru ilerledi.

Cecily, "Gece yolculuk etmek aptallık," diye mırıldandı.

"Gerekli ekipmanımız var. Yorulana kadar seyahat edeceğiz ve sonra kalacak bir yer ayarlayacağız," diye cevap verdim Olin'i takip ederek.

"Tabii burada tek kalmak istemiyorsan."

"Bir baba gibi liderlik etmeyi seviyor," dedi Morgana özellikle kimseye söylemeden.

"Ve sen de bir anne gibi srtklk yapıyorsun," diye karşılık verdim.

Patika ilerliyordu. Isı sensörlü gece gözlükleri önümde ilerleyen Olin'i gözden kaırmamama yardımcı oluyordu. Morgana ve Cecily geride kalmış, glerinin tükenmekte olduğunu bana bildirmişlerdi.

"Burada kamp kuralım," dedim Olin'in duyabileceği kadar yüksek sesle.

Yarım saat sonra iki çadır kurulmuştı ve herkes soğuk bir akşam yemeği yemişti. Takım arkadaşlarım çadırlarında toplanmış, yatmaya hazırlanıyordu ama ben rahatlayamıyordum. Karanlık gökyüzüne bakarken Clara'yı düşünmeden . O nasıldı?

Sol tarafımda bir yerden yüksek sesli bir hırıltı geldi.

Bir düğmeye basarak gece görüşümü açtım ve bakışlarım çayıra doğru kaydı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CLARA

Uçurumun kenarı boyunca ilerlerken güneş ufukta bir yerlerde batıyordu. Düz bir yol yerine, uygun bir şekilde Buz Okyanusu olarak adlandırılan denize daha yakın bir yol seçmiştik. Dalgalar zihnimi yatıştırdı ama bedenim gergin kalmaya devam etti. Felix ve Danika önde, Bianor yanımda yürüyordu. Gece oldukça sorunsuz geçti, ejderhalar ya da wyvernler ortaya çıkmadı.

Sonraki durak: Beyaz Orman.

"Orada nasılsınız?" Danika bize döndü, kahverengi gözleri dostça bakıyordu.

"Hâlâ hayatta; muhtemelen beklediğinizden daha iyi." Bianor gülümsedi.

Felix yavaşladı ve Bianor'la bana katıldı. "Neden buradasınız? Bunun ilk oyunlarınız olmadığını söyleyebilirim."

"Neden umursuyorsun ki?" Sinirli bir şekilde sordum.

"uzun bir yolculuk var." Felix omuz silkti. "Birbirimize eşlik etmeliyiz."

"Burası arkadaş edinilecek bir yer değil."

Felix kaşlarını çatı. "Bu kadar inatçı olma. Her zaman sessiz mi kalacaksınız? Bu tür davranışlar senin için gerçekten kötü. psikolojik ve duygusal durum."

"Benim için endişelenmek yerine kendin için endişelenmelisin." Gözlerimi devirdim.

"Tamam. Ben başlıyorum. Üçüncü oyunumda gönüllüyüm. Eldmoor'un ikinci katında yaşıyorum. Daha önce en alt katta yaşıyordum ve rastgele seçildim. Hiç akrabam yok ve kaybedecek bir şeyim de yok. Oyunları gerçek dünyayı, bir zamanlar sadece ejderhalara değil insanlara da ait olan bir dünyayı hatırlamak için bir fırsat olarak kullanıyorum. Bir süre zenginler için bir restoranda garson olarak çalıştım ama çok sıkıcıydı, Her zaman kurallara ve yasalara tabi olmak monoton ve aptalca." Felix hüznle içini çekti. "Ben de büyüü özlüyorum. Katılmayanlar

kılıçları ellerinden alınır. Bunu biliyor muydunuz?"

"Yalan," dedi Bianor kesin bir ifadeyle. "Sadece geçmişin nostaljisi için ölebileceğin yüzeye gitmekten bu kadar mutlu olamazsın."

"Biliyorsun, hepimiz intikam, öfke ve diğer olumsuz duygularla dolu değiliz. Kafanda bu düşüncelerin olması senin için zor bir hayat olmalı." Felix'in bakışları benden Bianor'a kaydı. "Peki sen? Senin adın Bianor, değil mi? Seni bu kadar öfkeli hissettiren ne?"

Bianor Felix'in sorularını duymazdan geldi. "Eldmoor toplumunun ne kadar zincirlenmiş ve bölünmüş olduğunu görmeyi reddediyor musun?"

", ama ne olmuş yani? Lazarus insanlığı yok etti, kendini taklit etmeye zorladı, nüfusu azalttı ama en azından hayattayız.

Savaşın başında yüzeyde kalmış olsaydınız ne olacağını hiç düşündünüz mü? Ejderhalar

her şeyi yakıyor, yıkıyor ve öldürüyor muydunuz? Şimdi ölmüş olurdunuz. En azından biraz pozitif olun, ejderhalardan kurtulduğunuz için biraz şükredin. Yiyecek bir şeyiniz, giyecek bir şeyiniz var, ve başının üstünde bir çatı. Bunun hayatınızı daha parlak bir yer haline getireceğini düşünüyorum."

"Nefret yaşam koşullarıyla ilgili değil, Felix. Meseleyi anlamıyorsun." Bianor gözlerini önden ayırmadı. "Bizler Lazarus tarafından tutulan mahkûmlarız. Eldmoor'u öylece terk etme seçeneğimiz var mı? Hayır. Çitlerle çevrili özel alanlarımız, katı uyku saatlerimiz ve muhafızlarımız var. Eldmoor'dan sürgün edilmenin tek yolu kuralları çiğnemektir. Peki Oyunlar sırasında sürgün edilen tek bir kişiyi canlı gördük mü? Hayır, çünkü onlar öldürüldü. Burası hepimizin öleceği bir hapisane. İnsanlar özgürlüğe susamış durumda. Bu yüzden ayaklanmalar Eldmoor'un en alt katlarında gerçekleşiyor ve yakında bir virüs gibi yayılarak tüm nüfusa bulaşacak."

"Hiç yaşayan insan görmedik çünkü hepsi öldü, ejderhalar tarafından öldürüldü. Dünyanın yüzeyi hâlâ yaşanmaz durumda."

"İnsanların bu kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun?" Sözüünü kestim. "İnsanların

Sakinleri bunca yıldır ejderhaları neyin cezbedtiğini öğrenemediler mi? Sence insanlık bir kez yüzeye çıktığında, hayatta kalamaz mıydı? Bize bir bak. Biz daha fazla hayatta kaldık

ölmeden birkaç hafta geçirdi. Bu, insanlık için bir umut olduğu anlamına gelir, ancak bu umut Lazarus'un korkusu ve kontrolü tarafından boğulmuştur."

"Belki de haklısın," dedi Felix yavaşça. "Belki de bir umut vardır İnsanlık. Ne yazık ki insanların çoğu hala ejderhalardan korkuyor ve sadece birkaç grup ayaklanmalar düzenliyor ve özgürlük istiyor. İsyan edenlerin yaşamasına izin verilse bile, ne olmuş yani?"

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Danika. "Hiç kimse en alt kattaki nüfusun serbest kalmasına izin vermeyecektir. Eldmoor'un üst kademeleri, zenginler ve tüm iktidardakiler ana işgücünü kaybedeceklerdir. Bu ayaklanmalar güç ve katliam yoluyla bastırılacaktır."

"Bunun olmasını engellemeliyiz." Bianor başını salladı. "Eldmoor zaten sürekli ölümlerden muzdarip. Güçlü bir ayaklanma liderliği alaşağı etmeli ya da en azından tepedekilerin akıllanmasını sağlamalıdır."

"Bizi öldürmek, boyun eğdirmek ve kelepçelemek isteyen yüzlerce kişiye kıyasla bu kadar küçük bir grup insan ne yapabilir?" Danika talep etti.

"Özgürlük isteyenleri küçümsemeyin," diye cevap verdim. "İçinde intikam ateşi ve özgürlük arzusu olan insanlar sandığınızdan çok daha fazlasını yapabilir."

"En alt katların büyü hakkında bilgi olmasına izin verilmez, bu da sadece Oyuncuların bunu önleyebileceği anlamına gelir. Bunu neden yaparsınlar ki?

En kötüsünü yaşamış olanlar artık hiçbir şeyden korkmuyor. Çoğu sadece rahat yaşamak, kazandıkları paranın tadını çıkarmak ve hayatlarının geri kalan yıllarını yaşamak istiyor."

"Oyunları kazanamayanlardan kaç en alt kata indirildi?" Dedim ki. "Oyunculardan sonra yakınlarının en alt katta öldüğünü öğrenen ve intikam almak isteyen kaç kişi var? Kukla olmaktan bıkmış olanların sayısı ne kadar? Bu düşündüğümüzden çok daha büyük bir grup."

"Birinin sorumlu olması gerekiyor. Birisi öfkeli kalabalığa liderlik etmeli ve ölümlerin, eylemlerin sorumluluğunu almalı.

Planlar," diye araya girdi Felix. "Sözler sadece konuşulabilir. Eylemler gerçek bağlılığı kanıtlar, ama o kim olacak? Herkesin takip edeceği isyanın sesi."

"Lazarus'un öfkelen­dirdiği kişi olacak. Lazarus'un içten içe öldürdüğü, her şeyi elinden aldığı, geçmiş i yok ettiğ i, geleceğ i kararttığ i, acı çek­ti­r­diğ i kişi. şu anda net değil ama sanırım zamanla o kişi konuşacak ve o zaman onu takip etmekte hiç tereddüt etmeyeceğiz." Bianor'un dudaklarının kenarı kalktı, bakışları bir an üzerimde kaldı.

"Aramızda bir casus olabileceğini biliyorsun, değil mi?" Felix bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Lazarus hakkında konuşmak vatana ihanettir, başka planlar hakkında. Her şeyin daha başlamadan bitmesinden korkmuyor musunuz?"

"Bırakın duysunlar. Hazırlansınlar. Bu darbeyi önlemek için yüzlerce muhafız, asker ve suikastçı göndersinler. Zamanı geldiğinde, adaletin yolunda durarak hepsi ölecek," diye cevap verdim. Sakince.

Bianor sadece başını salladı ve konuyu değiştirdi. "; öğle yemeğ i vakti geldi."

Bianor şenlik ateş iyle ilgilenirken, diğer herkes daire şeklinde oturmuş sabırla bekliyordu. Kitapçığ i zırhımdan çıkardım ve bir sonraki sayfaya geçtim.

1 Soruşturma

Son haftalarda, ejderhaların sadece işaretli olanlar için tehlikeli olmadığı anlaşıldı. Ejderha mağaralarına çok yaklaştıktan sonra Teirac tarafından seçildim. Göğsüm boyunca uzanan büyük beyaz işaret sürekli değişiyor. Günler geçtikçe sesler duymaya, görüntüler ve görmeye başladım. Öğrendiğim bilgiler Bir bilim insanı olarak inançlarımı ve son on yıldır yaptığım araştırmayı sarstı. Bundan önce ejderhaları uzaktan, davranışlarını analiz ederek. Araştırmalarım, her ejderhanın bir eşi, ruhunun yaşama adanmış ikinci bir parçası olduğunu gösterdi. Toplamda altı ejderha var, ancak şu ana kadar insanlık bunlardan sadece üçünü, gökyüzünde en sık görülenleri biliyor.

*Beyaz Ateş Ejderi - Teirac
Gölge Ejderi - Xaran
Alacakaranlık Ejderi -
Honsu*

*Buz Ejderhası - Aldrax
Yıldırım Ejderhası - Sarmire
Toprak Ejderhası - Zaxon*

Ejderhalar, sihirleri herkes tarafından kullanılamayan büyüleri yaratıklardır. Ana büyü kaynakları, tam yeri bilinmeyen Misty Village'da saklı bir kristaldir. Kristal büyü yayar ve bunu altı ana ejderhaya dağıtarak onları canlı, güçlü ve içinde büyü titreşen bir halde tutar. Ejderhaların işaretli olanları

Büyü kapları, insan ruhları çarpışma sırasında büyüünün içinden geçtiği kaplar haline gelir. Ejderhalar sadece işaretleme yeteneklerine değil, aynı zamanda işaretlenmemiş bir kişiyi etkileyebilecek sihirli özelliklere sahip kan ve pullara sahip varlıklardır. Herkes ejderhanın seçiminden sağ çıkmaz. Seçilenin kabı çok küçükse, ruhu çok zayıfsa, bedeni büyüü kabul etmez ve geleceği ölümden daha trajik olur.

"Ne okuyorsun?"

Bianor'un meraklı sesi dikkatimi kitaptan uzaklaştırdı. Çabucak kapattım ve zırhımın altına geri koydum. "Babamın günlük."

Bianor içinde fasulye, patates ve et olan bir tabak uzattı. "Bu Babanın düşüncelerinin seninle olması muhtemelen iyi bir şey. Ondan geriye kalan tek parça bu."

"Elbette." Gülümsedim. Kafamın içinde babamın sesini duyabildiğimi bilse bana deli derdi. Bakışlarım Danika ve diğerlerine kaydı. "Geçmişiniz nedir?"

"Callsitar Şehri'nden getirildim ve bunun için minnettarım," dedi Felix sorumu yanıtlarken. "Snow. Soyadını hiç duydun mu?"

Danika gözlerini devirdi. "Ukalılığı bırak."

"Kar," diye mırıldandı Bianor. Gözleri karardı. Bu ünlü bir soyadı ama hikâyeleri çok trajik."

"Trajik mi?" Ben sordum. "Gururlu görünüyorsun."

Felix genişçe gülümsedi. "Babam gizli bir bilimsel kuruluşun üyesiydi. ejderhaları inceleyen bir topluluk. O Xaran'ı incelerken diğerleri

Honsu ve Teirac."

"Evet ve vahşice öldürüldüler," diye araya girdi Danika. "Neden?"

Kaşlarımı çattım. "Ejderhalar üzerinde çalışan bilim insanları neden öldürülür?"

Suç, cinayet, politikacılar ya da tehlikeli olan diğer yerler üzerinde çalışmıyorlar."

"Ordu ejderhalara ya da sırların açığa çıkmasını istemeyenlere aittir." Felix boşalan tabağına bakarak oturdu. "Ejderhalar saldırmaya başladığında ilk kim ortaya çıktı? Ordu. Sanırım geçmişte bir yerlerde bilim adamları, ejderhalar ve ordu bir çatışma yaşadı. Ordu, ejderhaları yok etmeye çalışıyor olabilir.

Bilim adamları. Belki bir şey keşfetmişlerdir? Ordunun planlarını ortaya çıkarmışlardır? Bu sadece yıllar önce ne olduğuna dair bir spekülasyon."

"Geçmişe takılıp kalmayalım." Danika'nın sesinde hüznün vardı.

Yemeğimizin geri kalanını sessizce yedik, ta ki benim aklım babamın bıraktığı kitaptaki ilk kelimelere, üç bilim adamından ilkinin gidene kadar. Felix'in babası ikinci olabilir miydi? Xaran'dan o mu sorumluydu, yoksa o da babam gibi işaretlenmiş miydi? Diğer bilim adamlarının bakış açısını ortaya koyacak başka notlar var mıydı? Lazarus'un orduda general olduğu gerçeği teoriyi daha da güçlendiriyordu.

ordunun ejderhalar hakkında sırlar sakladığını öğrendim. O gözleri, o silah seslerini ve bana sevgiyle yardım edeceğine söz veren sesi hâlâ hatırlıyordum. Bu, arkadaşı ordu komutanı olduğu için babamın bir hain olduğu anlamına mı geliyordu?

"Sakin ol," dedi babam kafamın içinde. Sesi vücuduma bir sakinlik dalgası gönderdi. "Tüm sorular cevaplanacak."

Hepimiz öğle yemeğimizi hazırladık ve uzaktaki ormana doğru yola koyulduk - gece bizi sarmadan önceki bir sonraki durağımız. Bu kez, yolumuza çıkan her şeyi yenmeye kararlı bir ekip gibi yan yana yürüdük.

Onca yıl önce gerçekten ne oldu? Bir kristalin çalınmasından daha fazlası mıydı?

"Bu konuda konuşamam ama tüm cevaplar kitabın içinde Clara. Şu anki ejderha halim bu kelimeleri, kafamdaki bu düşünceleri engelliyor, sanki yukarıdan bir şey beni gerçekleri konuşuyor. Ordunun ejderhalara karşı önyargısı

sen ve ben doğmadan öncesine kadar uzanıyor. Hikaye bundan çok daha derin, ama ben onu yazdım, yardımcı olacağını umduğum bilgileri topladım."

Bu sadece küçük bir parçası mıydı? Lazarus bıçağı insanlar ve ejderhalar arasında iyileşmeyen bir yaraya saplamıştı. tüm dünya yanacaktı. Bu savaş muhtemelen hepimizin hayal edebileceğinden daha eskiydi. Ancak, şu anda endişelendiğim şey Başka bir şey.

Diğer ejderhalar nerede? Neden kimse onları görmedi?

"İnsanlar her zaman ejderhaların dağlarda yaşadığını düşünmüşlerdir, bu yüzden haritalarımızda üç ana tepe vardır. Gerçek şu ki, başka yerlerde yaşayanları kimse görmedi. Örneğin yıldırım ejderhası Samire, sol taraftaki dağda yaşıyor. altında demeliyim. Mağaralarda yaşıyor ve nadiren görülüyor çünkü kimse ejderha aramak için fırtınada dışarı çıkmıyor."

Görev yolumda Xaran tarafından kontrol edilmeyen ejderhalar var mı? Görmediğim ve nasıl savaşacağımı bilmediğim bir şey için endişelenmeli miyim? Tarlalardaki rüzgârı görmek istercesine etrafıma bakındım.

bulutların arasında bir ejderha görebilirsiniz.

"Buz Denizi yakınlarda. Bu sana bir şey anlatmıyor mu?" Babamın sesi biraz alaycı çıkmıştı. "Aldrax, buz ejderhası, görünüşü nedeniyle nadiren görülür. Herkes onu göremez."

Babamın bu sözleri umduğum güveni . Bedenim ve normal ve doğal görünürken, göz ucuyla sağ tarafımızdaki denizi izlemekten kendimi alamıyordum.

Gündüz ve gece ejderhaları arasındaki fark nedir?

"Gündüz ejderhaları çok daha sakin, duygusal olarak iç gözlemci ve barıştan yana olma eğilimindedir," dedi babam. "Teirac, Honsu ve Zaxon, insanların hatalarını anlayacaklarını umarak bu savaşı sona erdirmek için insanları seçen ve onları işaretleyen kişilerdir. Xaran, Aldrax ve Sarmire gecenin ejderhalarıdır; kibirli, acımasız ve affetmezler. Her şeyi yok ederek, her şeyi yok edeceklerine inanırlar. insanları kristali geri vermeleri için korkutmak."

Bu mantıksızdı ve daha önce yaşananların tanımına uymuyordu. oldu. Xaran'ın bir gece ejderhası olmasına rağmen, karanlık ve

Kibirli olmasına rağmen Desmond'ı seçmiş, onu tanımış ve onunla işbirliği yapmaya karar vermişti. Bu, yıllarca azalan büyü'nün onları uzlaşmaya zorladığı anlamına mı geliyordu? Yoksa bu sadece geçici bir aldatmaca mıydı? Üstelik ona karşı olan tek kişi Desmond değildi.

Xaran başka birini daha işaretlemişti.

Düşüncelerim bir bir iç içe geçerek bana huzur vermedi ve güneş çok geçmeden ufukta kayboldu.

"İşte durağımız burası." Felix ağır sırt çantasını yere koydu.

"Güneş henüz batmadı." Bianor hareketsiz durarak herkesi hareket etmeye çağırdı. "Gece görüş gözlükleriyle bir saat daha yol alabiliriz. Ejderhalar ormanlarda nadiren görülür ve Xaran Dağları hâlâ çok uzakta."

Danika Felix'e bakarak, "Yiyecek malzemelerine ilk ulaşan biz olmalıyız, o yüzden harekete geçelim," dedi.

"Bu riskli bir hareket," diye mırıldandı Felix sırt çantasını yerden alırken.

Hava karardıktan sonra gece gözlükleri etrafımızdaki her şeyi yeşile boyadı. Tek sıra halinde birbiri ardına yürüdük çünkü büyük bir grup halinde yürümek aptalca görünüyordu.

"On dakika içinde duracağız çünkü-"

Hava ısıklık çaldı. Bir ok başımın yanından geçip kulağımı sıyırdı. Ormanda yüksek bir gümbürtü yankılandı ve bakışlarım yerde hareketsiz yatan Felix'e gitti. Kafasından buzdan bir ok çıkmıştı.

O ölmüştü. Öldürülmüştü.

Önce kılıcımın kabzasını, sonra bıçağımı ve kalkanımı çağırdım ve "Koru beni, hemen!" diye bağırdım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CLARA

Sırtlarımızı düzleştirerek ve kalkanlarımızı birleştirerek bir daire şeklinde durduk.

"Ne ?" Bianor nefes nefese kaldı.

Bakışlarım ağaçların arasındaki devasa ejderhayı bulmak için sağa sola savruldu ama hiçbir şey göremedim.

"Ejderhalar ok atar mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Kapa çeneni," diye tersledi Danika.

Etraf sessizdi, sadece rüzgârda hışırdayan yaprakların sesi duyuluyordu. Her yere baktım; gökyüzüne, ağaçların tepelerine,... ama hiçbir şey yoktu.

"Clara, alevler," dedi Danika, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

Yere düştüm ve ateşimin dilleri ormanı aydınlatarak suçluları ortaya çıkardı. İnsandılar ama tuhaf görünüyorlardı. Dağınık bedenler, ince giysiler, boş gözler. Bir, iki, üç, dört, sekiz, sayamadım. Gece gözlükleri onları neden tespit etmemişti?

"Çok fazla var," diye fısıldadı Bianor. "Kaçın, hemen!" Kılıcını indirdi ve karanlığa doğru koşmaya başladı.

"Kim bunlar?" Danika sesinde panikle bağırdı. "Çekil!"

Ben de ona bağırdım.

Kalbim göğsümde çarptı ve ağaç dalları çatladı koşarken ayaklarımın altında. Etrafımızdan yarı insan hırıltıları geliyordu. Yakın, çok yakın. Kaçış yoktu. Ormanın derinliklerindeydik ve görünürde bir sonumuz yoktu. Dışarı çıkmak için yarım günlük yolumuz vardı.

"Biz öldük, biz öldük amına koyayım," diye nefes nefese kaldım, korkunun kaslarımı kilitlediğini hissediyordum.

Danika yere yığıldı.

Bianor durdu ve onun yanına çömelip iki parmağını boynuna götürdü. "O yaşıyor, sadece bilinci yerinde değil. Onu burada bırakamayız." Danika'yı bacaklarından ve kollarından tutarak sırtına attı.

"Bizi ," dedim ama Bianor'un asil kalbini biliyordum.

Bilinmeyene doğru koşarken damarlarımda adrenalın pompalanıyordu. Adım adım ilerlerken ciğerlerimdeki hava tükenmeye başladı.

Sonra Bianor yere yığıldı, Danika'nın bedeni uçuyordu. Ona takıldım ve ormanın zeminine düştüm.

"Bianor, hayır, hayır. Kalk ayağa!" Çığlık attım, ayağa fırladım ve onu hareket ettirmeye çalıştım.

Arkamda bir çıtırtı duyuldu. Döndüm ve kalbim göğsümde teklerken bile kılıcımı çektim. İki siyah göz bana bakıyordu, karanlık bir adam figürü neredeyse karanlığa karışıyordu. Sadece şimdi Gece görüş gözlükleri onun sıcaklığını algıladı mı? Yabancı esasını savurdu. Onu engelledim ama diğer taraftan gelen darbeyi hiç görmedim.

yan. Etrafımdaki orman karardı.

Başımın şiştiğini hissederek gözlerimi güçlkle açtım. Soğuk, sert zemine uzandım, tüm vücudum titriyordu. Bakışlarım yakınlarda yatan Bianor'a kaydı. Ayağa kalkacak gücüm yoktu, bu yüzden sürünerek nabzını kontrol ettim. Kalbi yumuşak ve sabit bir şekilde atıyor, bana hayatta olduğunu haber veriyordu.

Omzunu dürttüm. "Bianor, ." Bianor cevap vermedi.

Bakışlarım başımızın üzerinde parlayan güneşe kaydı. Üstümüzde tahta kapatılmış kocaman bir delik vardı. Ne olmuştu da Burada mı? Kimdi bu insanlar? Eldmoor'dan sürgün edilmiş olamazlar, değil mi? Bu, burada yaşamaya uyum sağladıkları anlamına gelirdi. ejderha korkusu olmadan yüzeye.

Başımı ellerimin arasına gömdüm, vücudumun titriyor ve dağınık düşüncelerimi topluyordum. Zırhım hâlâ üzerimdeydi ama kılıç düğmesine bastığımda boştu. Panik beni ele geçirmeye çalışıyordu, bu yüzden bir çıkış yolu bulmaya odaklandım. Mağaranın uzak tarafında metal bir kapı vardı ama kontrol etmeye zahmet etmedim.

Kesinlikle kilitli olmalı.

"Neredeyiz biz?" Danika'nın zayıf sesi uzak köşeden panikle karışık bir şekilde geldi. "Bacaklarımı hissedemiyorum. Kollarımı hareket ettiremiyorum."

"Felç edici dartlar yüzünden," diye homurdandım. "İyileşeceksin."

"Bunu nereden biliyorsun?" Danika'nın sesinde bir şüphe notası vardı.

"Her ne idiyse, ölmemizi isteselerdi ölmüş olurduk," diye cevap verdim sertçe.

"Hareket etme şansım olur olmaz-"

"Onları öldüreceksin," diye onun yerine ben bitirdim. "Bu en iyi seçenek değil,

Danika. Kim olduklarını bilmiyoruz ve büyümüz de yok. Bizler tutsağız."

Herkesein büyüye erişimi yoktu, bu da bu köyde ya da kasabada Aldrax tarafından işaretlenmiş bir kişi olması gerektiği anlamına geliyordu. Bu da buz oku açıklıyor. Ejderha sihirli kristali Eldmoor'da olduğu için ondan sihir alınamazdı.

Kılıcımı almışlardı ama hâlâ kendi sihriime erişimim vardı. Yine de şimdi kullanmak aptallık olurdu. Nerede olduğumuzu, etrafımızda kaç düşman olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Lester... sadece işaretlilerin büyüye erişimi vardı. Lanet olası Lester! O Lazarus için çalışmayı seçerek ejderhalara ihanet etmişti. Kılıçlarımıza sihir bu şekilde yerleştirilmiş olmalı. Sıradan insanlar sihri kristalden kılıçlara aktaramazdı. Tüm detaylar yerli yerine oturdu ama aklımda sadece daha fazla soru işareti yarattı.

Kapı ağır bir gıcırtyla açıldı ve bakışlarım koyu tenli bir adamın üzerine düştü. Çok uzun boyluydu, kolsuz bir gömlek giymişti. vücudunu kaplayan dövmeleri ortaya çıkardı. İki muhafız yüzlerinde ciddi ifadelerle onun yanında yürüyordu.

Yerden kalktım ve muhafızlar hemen kılıçlarını çekip ilerlediler.

"Ben sizin düşmanınız değilim." Bir adım geri çekildim dikkatle üç adama baktım.

Lider elini sallayarak muhafızlara silahlarını indirmelerini emretti.

"Neden bizim bölgemizdesiniz? Burada ne arıyorsunuz?"

"Sadece geçiyorduk." Danika ayağa kalkmaya çalıştı ve yanıma geldi. "Bize saldırdınız."

"Sessizlik!" Muhafızlardan biri, kılıcının ustaca bir hareketiyle Danika'nın bacağına vurdu. Danika tökezleyerek yere düştü.

"Lanet mağara adamları. Biz sadece buradan geçiyorduk. Siz bize saldırdınız!" Danika dişlerini sıkarak tükürdü.

"Kapa çeneni Danika," dedim dikkatimi bu yüzey sakinlerinin liderine vererek. "Kimsin sen? Bizi neden kilitledin?"

"Sizi izliyorduk. Yerden fareler gibi sürünerek çıkıyorsunuz ve sonra tekrar sürünerek giriyorsunuz. Ejderhalardan korkan insanlar..." Adam başını salladı. "Sen insanlığın kökeni için bir utanç kaynağısın.

Halkımızı öldürdünüz ve şimdi günahlarınızın kefaretinı ödemelisiniz."

"Biz yapmadık," dedim kararlılıkla. "Siz de tıpkı bizim gibisiniz.

Hayatta kaldınız

Ejderhalar ve insanlar arasındaki savaş, ama neden burada kaldın?

Nasıl hayatta kaldınız?"

"Ejderhaları evcilleştirmek bizim seçimimizdi, onları öldürmek değil." Yabancınn kahverengi gözlerinde mavi bir şey parladı. Kapıdan içeri adım atmak için döndüler.

Bu şekilde bitmesine izin veremezdim. Onlara doğru adım attım.

Muhafızlardan biri arkasını döndü, kılıcının ağzı boynumda duruyordu. "Yanlış bir hareket yaparsan ölürsün."

"Arkadaşlarınızın ve ailenizin ölümünden sorumlu olan kişiyi size getirebilirim."

"Yalan," dedi lider.

"Aldrax'ı tanıdığını biliyorum. Biz-"

Darbe doğrudan kafama geldi ve yere yığıldım. "Siyah saçlı kızı alın," diye emretti lider.

Muhafızlar Danika'yı tutup sürükleyerek yukarı çektiler. Danika "Hayır, bırakın beni" diye bağırdı.

"Sizi hayvanlar!"

Müdahale etmek için yerden kalktım ama kapı suratıma çarpıldı.

"Siktir," diye mırıldandım, kendimi çaresiz hissediyordum. "Clara?" Bianor zayıfça sordu.

"Bianor, ben buradayım." Yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "Nasıl hissediyorsun?"

"Neredeyiz biz?" Bianor doğrulup etrafına bakındı.

"Başka bir hapishanedeyiz."

"Danika nerede?"

"Onu götürdüler. Bu insanlar savaştan sağ çıktılar ve bunca zamandır yeryüzünde yaşıyorlar." Bakışlarım başımın üstündeki parmaklıklara kaydı. "Onlar var, Bianor. Ötede bir dünya var.

Eldmoor'un duvarları hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Bu umut var demek. Eldmoor çöktüğünde hayatta kalacağımıza dair umut."

"Vahşi ve evcilleştirilemezler," dedim hayal kırıklığı içinde. "Bu kulağa umut gibi gelmiyor."

"Nefes alıyorlar ve yaşıyorlar." Bianor yavaşça ayağa kalktı. "Şimdi buradan nasıl çıkacağımızı bulma zamanı." Sert duvara doğru yürüdü ve parmaklarını yüzeyde gezdirdi.

"Bu anlamsız. Tek çıkış yolu başımızın üstündeki parmaklıklar ya da metal kapı," dedim ona. Ayrıca, kaç kişi olduklarını bilmiyoruz. Büyümüz ve silahlarımız olmadan hiçbir işe yaramayız."

Bianor başını salladı. "Bu Lazarus'un yüzey insanlarını bildiği anlamına geliyor. Savaştan sağ kurtulanları."

"Bu her şeyi daha da karmaşık hale getiriyor." İçimi çektim. "Sadece buradan çıkıp Dreham ve Vronto'ya gitmemiz gerekmiyor, Ama yine bu insanların eline düşmeden Eldmoor'a geri dönmeliyiz."

"İkmal için zamanımız olmayacak. Yarım günden fazla oldu. Desmond'ın ekibi şimdiye kadar Dreham yakınlarında olmalıydı." Bianor'un çenesi sertleşti. "Ama şu anda hayatlarımız ve kaçış planımız hakkında endişelenmeliyiz."

"Yüzey insanların varoluş gerçeği korunmalıdır. Onları daha önce gördünüz mü? Bu senin ilk oyunların değil, değil mi Bianor?" Yerden kalkarak sordum.

"Hayır, ama bu benim Dreham Şehrine doğru ilk oyunum."

"Aradan on dokuz yıl geçti. Bu kadar çok oyunda kimse onlarla karşılaşmamış olamaz. Gizli bir bilgi olmalı."

Uzaktan Danika çığlık attı.

"Ona ne yapıyorlar?" Bianor öfkeyle sordu. "Bilgi almaya çalışıyorlar." Kulaklarımı kapattım.

Çığlıklar tam yarım saat boyunca devam etti ve ardından her şey sessizliğe gömüldü. Çaresizce dinledik. Bu çığlıklar bana yıllar önce farklı koşullar altında kendi çığlıklarımı hatırlattı.

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve muhafızlar Danika'yı İçeride. Korkunç görünüyordu, kolları ve bacakları kesiklerle kaplıydı, yüzü kanıyordu. Ayakta durmak için mücadele etti ama yere yığıldı.

"Danika!" Bianor ona doğru koştu ve onu sırt üstü çevirdi.

İki muhafız bana yaklaştı, biri beni kabaca omzumdan yakaladı. Kolunu tuttum ve onu kenara ittim. Teni sanki buza dokunmuşum gibi hissettirdi.

Diğer muhafız ucu mavi renkte parlayan bir mızrağı bana doğrulttu. "Yanlış hamle."

Mızrağı yere çarptı. Buz anında bacaklarımı bağlayarak hareket etmemi engelledi.

Başka bir muhafız ellerimi bağladı. Buz bir dalga ile serbest kaldı Gardiyanın eli ve sırtıma gelen sert bir darbe nefese kalmama neden oldu. "Ona dokunma." Bianor ayağa kalktı ve bana doğru koşmaya başladı. "Hayır, Bianor," dedim güçsüzce.

Muhafız mızrağını salladı. Yerden büyük buz dikenleri Bianor'un bacağına deldi ve onu olduğu yerde durdurdu. Kan zırhından aşağı aktı.

"Onu bırakamazsın. Kan kaybından ölecek." Elimi sallamaya çalıştım ama gardiyanlar beni kapıya doğru itti.

Bu muhafızların neden büyüye sahip olduğunu anlayamıyordum. Sadece liderlerinde olduğunu sanıyordum; gözlerinde parladığını görmüştüm. Kristalleri yoktu, o halde bu nasıl mümkün olabilirdi?

Uzun, karanlık koridorda yürürken tüm düşünceler sustu.

Mağara bizi yüzeye çıkardı. Bir hareketlilik vardı.

Ama ilk dikkatimi çeken küçük ahşap evler oldu. Gölgeler akşamın yaklaştığını haber veriyor ve birkaç şenlik ateşi titrek bir parıltıyla bölgeyi aydınlatıyordu. Kadınlar, çocuklar ve yüzleri boyalı erkekler, gözlerini gözlerden kaçırarak geçip gidiyorlardı.

Ben.

"Çekil." Gardiyan beni ileri itti.

Mevcut durumu anlamak için saymaya çalıştım ama kaybettim. Elli kişi saydık ve bu sadece ana yol üzerindeydi. Birkaç muhafız tarafından korunan büyük bir ahşap eve yaklaştık. Beni içeri . Binanın içi sadeydi, arka duvarda büyük bir taht vardı. Üzerinde daha önce gördüğüm, adını ve kökenini hâlâ bilmediğim lider oturuyordu. Sağda ve solda birkaç muhafız daha vardı. Kendini evinde hissettiği bir yerde neden bu kadar çoktu?

Komutan elini sol duvara doğru sallayarak, "Bana geldiğini göster," dedi.

Bakışlarım bildiğim haritadan pek de farklı olmayan haritaya gitti. "Elim kolum bağlı."

Komutan elini salladı ve buz halatı gevşedi. Haritaya bakarken bileklerimi ovuşturdum. Dağları, ejderha evlerini, ana şehirleri ve birkaç yeri ve ismi gösteriyordu. tanımadı. Karmaşanın ortasında eksik olan bir şey vardı: Eldmoor şehri. Parmağım yeraltı şehrinin bulunduğu yerde durdu.

Bir ısıklık sesi duyuldu ve buz gibi bir bıçak parmağımdan kıl payı uzakta haritaya çarptı. .

"Doğruyu söyle," dedi komutan soğuk bir sesle.

"Bu gerçek. Ejderhalardan ve insan savaşından saklanmak için yaratılmış bir yer." Bakışlarım omzumun üzerinden komutana kaydı.

"Bıçağımın çarpıştığı yer, Yeraltı Dünyasının İnsanlarının Yaşamak mı? Halkımın ölümünden, wyvern'lerinin ölümünden, dökülen kandan ve yirmi beş yıldır devam eden savaştan onlar sorumlu."

Yirmi beş yaşında mı? Bu hiç mantıklı değil. Ejderhalar ve insanlar arasındaki savaş on dokuz yıl önce başladı. Kiminle savaşıyorlardı?

Bakışlarım Yloria adında bir şehre gitti.

"Onları ikna etmelisin," dedi babamın sesi kafamın içinde.

Bu kesinlikle iyi bir zaman. Bana yüzeydeki insanlıktan bahsetseydin çok daha mutlu olurum. Kim onlar? Neden onların düşmanı olduğumu düşünüyorlar?

"Ejderhaların her zaman güvendikleri ve gizli tuttukları insanlar olmuştur. Ordu, insanların kökenlerine ihanet ettiklerine karar verdi. hayatlarını ejderhalara adadılar. Bu yerleşim yeri, bu kabile tek değil. Tüm insanlık normal hayatını yaşarken

Hayatta, yasak olmasına rağmen ejderhalara hayranlık duyan, onları dostları olarak gören küçük bir azınlık vardı."

Babamın sesine endişe karıştı. "Canım, gitmelisin."

Bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Altı ejderha bir şeydir. İntikam isteyen devasa uçan yaratıklara katlanabilirim ama insanlara? Dünya daha da bir hâl aldı.

"Gerçeği söyle, hemen!" diye bağırdı lider, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Zırhımı yavaşça çıkararak arkamı döndüm. Muhafızların bakışları öfke ve güvensizlikle yanıyordu. Yavaşça pantolonumu çıkardım. Anılar vücuduma mide bulandırıcı ürpertiler gönderdi. Erasmus ve Cole'un tenime dokunuşları zihnime kazınmıştı. Gözlerimden yaşlar süzöldü ama onları geri bastırdım. Ancak bu şekilde bana inanırdı.

Gözleri kalçamdaki beyazsabitlenmişti.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CLARA

"Hain." Liderin sesi aşağılama doluydu. "Ejderha tarafından ama o insanları seçti. Üçünü de öldürün."

Pantolonumu tekrar yerine çektim ama aynı şeyi zırh için yapacak zamanım yoktu. Muhafızlar etrafıma buzdan bir ip sarmışlardı. Ellerimi. Direndim. "Ben onlarla birlikte değilim. Yalan söylemiyorum. Ben ejderhalarla birlikteyim. Bütün insanlar katil değildir. Bizi tanımıyorsun bile.

Bunu nasıl yapabiliyorsun?"

"Sihirini kullan ve kaç," diye ısrar etti babamın sesi. "Kaçmanın tek yolu bu."

Tekme ve çığlıklarla ileri itildim. *Bugün öleceğim gün değil. Bianor'u terk etmeyeceğim. O benim arkadaşım. Öylece kaçıp gidemem.*

Bir korkak gibi, beni önemseyenleri arkamda bırakarak.

Herkes bana deliymişim gibi, küçümseyerek, öfkeyle, tiksintiyle baktı ama umurumda değildi.

"Ben masumum. Halkınızı ben öldürmedim!"

Kimse bana inanmadı. Kimse çılgınlığı durdurmadı.

Karanlık mağara ileride esnedi ve sonra hücremize geri itildim. Bianor hemen yerden kalktı. Danika da onu takip etti, hâlâ bedenini kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Bizi öldürecekler," diye nefes nefese Bianor'la muhafızların arasına girdim.

"Cesedimi çiğnemedi." Bianor elini omzuma koydu ve benimle yer değiştirdi.

"Nasıl isterseniz." En yakın muhafız mızrağını salladı.

Elimi daha hızlı salladım. Beyaz alevler muhafızın vücudunu sardı. ve yere düştü. Diğer muhafız bir adım öne çıktı ama savuruşunu tamamlayamadı. Buzlu bir mızrak karnını delip geçti. arkadan. Kan sıçradı. Muhafız tökezledi ve vücudu kıpırdamadan yere düştü.

Şok olmuş bir halde muhafızın vücudundan arkasında duran adama baktım.

"Beş dakika. Üstünü değiştir." Adam sırt çantasını aramızdaki yere bıraktı ve Danika'nın yanına diz çöktü.

"Ne yapıyorsun sen?" Danika telaşla ondan uzaklaştı. "Seni öldürecekler."

"Yüzlerinizi boyatın." Yabancı elini sallayarak mağaranın ortasında bir su havuzu oluşturdu.

Bana söyleneni yaptım. Bu adam her , o bizim tek kaçma şansımız vardı. Adamın verdiği yırtık pırtık giysileri çabucak değiştirdik ve yüzümüze ve saçımıza çamur sürdük.

"Başınızı eğin ve birlikte seyahat edin," diye emretti adam, Danika ile birlikte öne çıkarak.

"Bize neden yardım ediyorsun?" Hücreden çıkarken onu takip ederek sordum. Bianor bana baktı. "Artık bir önemi var mı?"

"Burası Komutan Eoman'ın söylediği gibi bir yer değil. Kaçın ve arkanıza bakmayın," dedi yabancı alçak bir sesle.

Görünürde artık çok daha az insan vardı, hepsi de bize aldırış etmeden kamp ateşlerinin etrafında toplanmıştı. Yürüdük. hızla en yakın ağaçlara doğru, kalabalıktan ve yakalanma riskinden uzaklaştı.

"Bu, gideceğiniz yere ulaşmanıza yardımcı olacaktır. Buz zırhına zarar verdi." Adam sırt çantasını uzattı ve gözlerimin içine baktı. "Şimdi git."

Sırt çantasını aldım ve topuklarımın üzerinde dönerek aceleyle ilerledim. Bianor da aynısını yaptı. Burası kendimi bir asla içinde bulmak isteyeceğim bir yer değildi. On metre sonra arkama baktım. Danika hâlâ yabancıнын yanında duruyordu.

"Danika," diye fısıldadım.

Bize yetişti ve aceleyle yolumuza devam ettik. Bize verilen sırt çantasında kılıçlarımızın kabzalarını, bir harita ve biraz erzak bulduk. Dikkatli ama hızlı adımlarla ilerliyorduk, etrafımıza bakıyorduk ama izlendiğimiz hissinden kurtulamıyordum.

"Kimdi o?" Sonunda sordum.

"Şans," diye yanıtladı Danika. "Bu yol sadece on dakikalığına açık olacak, o yüzden koşalım."

Hareketlerimize koşu demek zordu. Danika topallıyor, Bianor ise ayaklarını sürüklüyordu. Hepimiz zırhsız, iletişim araçsız ve gece seyahat etmek için ekipmansız kalmıştık. Şafağa kadar Dreham yolunu yarılarnış olmamız gerekiyordu. Gece yolculuk etmek korkutucuydu ama başka seçeneğimiz yoktu. Bizi ileriye götüren tek şey orman insanları tarafından tekrar yakalanma korkusuydu. Ejderhalar şu anda o kadar da tehlikeli görünmüyordu.

Sonunda Danika tökezleyerek yere düştü ve sırtını bir ağaç gövdesine yasladı. "Artık dayanamıyorum."

"Hadi dinlenelim. Zor bir gece oldu," diye kabul etti Bianor ve bir kütüğün üzerine oturdu.

"Önce orman sınırlarını terk etmeliyiz," diye itiraz ettim. "Burası artık onların alanı değil, ama haklısınız. İzin verin yakalayayım nefesim. Yarım saat sonra kahvaltı edeceğiz." Danika kendini yerden kaldırdı.

"Buranın onların bölgesi olmadığını nereden biliyorsun? Onlarla daha önce karşılaştın mı?" Bianor'un şüpheci bakışları Danika'ya kaydı.

"Onları daha önce görmüş gibi mi görünüyorum? Felix'i öldürdüler. İleride bir tehlike olduğunu bilseydim bu riski almazdım."

"O zaman neden o yüzey adamına güvendsin?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sorgulama sırasında farklı görünüyordu. Eldmoor Şehri'nin var olduğuna inanıyor gibiydi."

"Eğer tüm bunları bizden saklıyorsanız..." Bianor'un sesinde güvensizlik vardı.

"Ne? Beni öldürecek misin? Beni burada mı bırakacaksın?" Danika tükürdü. "Sakin ol."

Sonraki yarım saati yolda hiç bitmeyen bir Kafamda düşünceler çığ gibi büyüyordu. Öğle yemeğİ için durduk, açlıktan ölüyorduk ama sadece bir öğün için yeterli yiyecek vardı, bu da yolculuğumuzun sonu anlamına geliyordu. Desmond'un ekibi muhtemelen Dreham'a önce ulaşacaktı.

Haritamız yoktu. Danika ve Bianor'un zırhları ve adamın bize verdiği harita sadece ana şehirleri gösteriyordu.

Yol ilerliyordu. Güneş batarken şehrin sınırına ulaştık. Etrafımızda ölümcül bir sessizlik hüküm sürüyordu, her birimiz kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk.

"O da ne?" Danika uzakta parlayan Şenlik ateşini işaret etti.

"Neden bunun iyiye iŐaret olmadıŐını dűŐűnűyorum?" Bianor mırıldandı.

"Bu bir tuzak olabilir," diye kabul etti. "YaklaŐıp űĐrenmemiz gerek."

On beŐ dakika sonra kamp ateŐinin etrafında toplanmıŐ tanıdık yűzler . Beni gűrűnce ilk Desmond'ın yűzű aydınlandı. Bianor Morgana'yı gűrűnce gűlűmsedi.

"?" Morgana sordu.

Kendimi Desmond'a attım ve onu sıkıca kavradım. GűzyaŐlarım gűzlerimi yaktı. Bir an iŐin onu bir daha asla gűremeyeceĐimi sandım. Kolları belime sıkıca sarıldı, beni daha da yakınlaŐtırdı ve yűzűnű boynuma gűmdű. BakıŐlarım herkesin űzerindeydi ama en ők Aralarında űnemli biri gűrűnműyordu. Kalbim

topuklarıma gűműldű. Olin burada deĐildi.

Morgana bitkin gűrűnűyordu ve zırhı hasar gűrműŐtű. Cecily gűz temasından kaŐındı. BacaĐı kanıyordu ve dudaĐı kesilmıŐtı. Yaralanmayan tek kiŐi Desmond'dı.

"Olin nerede?" Ona sordum.

Desmond acı dolu bir sesle, "Ormandan geŐerken saldırıya űĐradık," dedi.

Kendimi őkectim. "Geri dűnmek zorundayız. O da onlarla birlikte." "Clara, oradan daha yeni kaŐtık," diye itiraz etti Bianor.

"KaŐtı mı?" Morgana kaŐlarını őkattı ve sanki ilk kez gűrűyormuŐ gibi hepimize baktı. "Sana ne oldu?"

"Saldırıya űĐradık. Felix oracıkta űldűrűldű. Buz bűyűsű kullanarak savaŐtan kurtulan bir kabilenin insanlarıydı." BaŐımı salladım.

"Hemen Olin'e geri dűnmeliyiz."

"Hayır." Desmond'ın eli omzuma indi ve beni durdurdu. "Bu ők tehlikeli."

"Umurumda deĐil. En iyi arkadaŐımı vahŐilere bırakmayacaĐım," diye tűkűrdűm.

"Oyunları bitirmek zorundayız. İkimiz de geri dűnűp savaŐacak kadar iyi durumda deĐiliz. Oyunlardan sonra onun iŐin geri dűneceĐiz.

Oyunlar. Şu anda birbirimize destek olmalıyız," dedi Cecily sakince.

"Kendimizi geride bırakmayacağız. Aranızda en güçlü kim kaldı?" Desmond'un bakışları Bianor, ben ve Danika'nın üzerindeydi.

"Danika'nın kabileden kaçmasına garip bir adam yardım etti. Olin'i bulmak için anahtarımız o ," dedi Bianor.

"Güzel," dedi Desmond. "O zaman-"

Cecily, "Yetkili olmayı ve aptallık etmeyi bırak," diye tersledi. "Onlardan kaç tane olduğunu gördünüz ve her birinin büyüü var. Onlara karşı çıkmak intihar olur. O hainin gitmesine izin verebiliriz."

"Hain mi?" Cecily'ye yaklaştım, öfkem yükseliyordu. "Sen kime hain diyorsun?"

"Sen anlayamazsın. Yaşamaya değmeyen bir insan için ölmek senin seçimin."

"Sakin olun," dedi Desmond sert bir sesle. "Danika ve ben Olin'i kurtaracağız, siz de Vronto'daki bayrağa doğru yola çıkın."

Morgana Desmond'a, "Ben de sizinle geleceğim," dedi. "Hayır. Sen Clara ve diğerleriyle gideceksin."

"Olin benim erkek arkadaşım. Kıpırdamadan oturmayacağım ve kesinlikle onu kurtarmanızı beklemeyeceğim," diye cevap verdi Morgana öfkeyle.

"Harika, o zaman şafakta yola çıkıyoruz," diye araya girdi Danika.

"Tam iki gün sonra bu şehirde buluşacağız ve Eldmoor'a doğru yola çıkacağız," dedi Desmond. "Hala bitirmemiz gereken Oyunlar var. Bianor ve Clara benim, Danika'nın ve Morgana'nın oyunlarından sorumlu olacaklar. bilezikler."

"Ölmemeye çalış," dedi Danika. "Oyunlar şu anda önceliğimiz değil. Amacımız hayatta kalmak."

"Eğlenceli bir yolculuk olacak," diye mırıldandı Cecily.

"Haydi; dinlenme vaktimiz geldi." Bianor su şişesini ateşin üzerine boşalttı.

Yeterli çadır yoktu, bu yüzden uyku tulumlarımızı korların hala sıcak olduğu ateşin etrafına daire şeklinde yerleştirdik. Danika, Cecily, Bianor, Morgana, Desmond ve ben, hayatta kalan altı kişi, tehlikeli bir zeminde duruyorduk. Düşüncelerim bir türlü sakinleşmiyordu. gökyüzünde parlayan gece yıldızları. Olin için endişelenmeyi bırakamıyordum. O benim en iyi arkadaşımdı ve bir yerlerde yalnızdı.

"Her şey yoluna girecek," dedi babamın sesi kafamın içinde.
"Dinlenmen gerek."

Vücudum yolculuktan ve açlıktan bitkin düşmüş olsa da gözlerimi kapatmaya kıyamadım. *Neden Aldrax'ın işaretli insanı ve tüm köyü buz büyüüne mi sahip? Bildiğim tüm kanunlara ve hikayelere aykırı. Büyü sadece kristal, ve eğer biri ejderhanın tanıdığı ise. Ama bir yerde bu kadar büyü... Ne kaçırdığımı anlayamıyorum.*

"Aldrax yıllar önce ruhunun bir parçasını kaybetti - diğer yarısını, Sarmire'ı. Bu onu son derece güçsüz kıldı. Tüm bunları açıklayabilecek tek şey Aldrax'ın bir yerlerde hapsedilmiş ve istismar edilmiş olması. Ejderhaların kanı büyüdür. Belki de onu kullanıyorlar."

Ejderhaların kanını kullanmak mı? Bu çok zalimce. Yüzeyde hayatta kalanlar hakkında başka ne bilmeliyim? Eminim bana anlattığından daha fazlasını biliyordur baba. Bilgiğin hayatımı kurtarabilir.

"Hatırladığım kadarıyla üç kabile var. Her kabile bir bölgede yer alıyor.

farklı bir yer ve ben ejderha olmadan önce de durum böyleydi. Her kabilenin ejderhalara adanmış iki tür insanı vardır. Bir gündüz ejderhası ve bir gece ejderhası olduğu için, kabilelerin isimleri onlarla bağlantılıdır. Ejderhalar çoğunlukla inzivaya çekilmişlerdir, Kabileler halinde yaşayanlar ve sonuç olarak kabilelerine ejderha çiftlerinin isimlerini vermişlerdir. Senin hapsedildiğin yerin adı Mavi Şimşek." Babamın sesi gerçekçiydi. "Mavi Şimşek şefinin evinde gördüğün harita diğer kabilelerin şu anki yerlerini gösteriyor olmalı."

Orada bulunan isimleri ezberleyecek vaktim yoktu. Daha çok hayatta kalmak için endişeleniyordum. Sanırım zamanı geldiğinde zor yoldan öğrenmem . Bir şey var mı?

Bilmem gereken başka bir şey var mı?

Birkaç dakika sonra artık babamın sesini duyamıyordum. Bağlantı kopmuştu. Uykuya dalarken son düşüncelerim şunlardı Olin'in. Onu bu şekilde kaybedemezdim. Biz onu kurtarana kadar dayanmak .

Yemek kokusu gözlerimi zorla açtırdı. Dikkatim arkadaşlarıma kaydı ama Danika ve Bianor hâlâ uyuyorlardı.

Bakışlarımız buluştuğunda Desmond'ın dudaklarının kenarı kalktı. "Günaydın."

"Ne kadar hoş," diye alay etti Morgana. "Kusmak üzereyim."

Vücudumun uyanmak için ihtiyacı olan şey sıcak yemektir. Güneş yavaşça yükselirken, ışınları yüzümü ısıttı, ancak örümcek ağları kaygılar hala içimde dolaşıyordu.

Danika ve Bianor uyanıp kahvaltı paylarını aldıktan sonra Desmond boğazını temizledi. "Yiyecekler şu kişilere dağıtıldı herkes. Bunun için savaşmaya gerek yok. Şu anki önceliğimiz Olin'i geri almak, Vronto'daki bayrakta kendimizi işaretlemek ve ardından Eldmoor'a dönmek."

"Ya plan başarısız olursa?" Bianor sordu. "Ya yüzeydeki insanlar seni hapsederse?"

"Xaran buna izin vermez," dedim düşünmeden.

Herkesin bakışları bana çevrildi. İrkildim. Beynim sabahları gerçekten sevmiyordu. Ama Desmond'a baktığımda hafifçe başını salladı. Grubumuzun gerçeği öğrenme vakti gelmişti.

"Desmond Xaran tarafından işaretlendi," diye açıkladım. "Boynundaki dövme büyüünün vücudunda dolaşmasına izin veriyor. Kendisini seçen büyüüyü kullanmak için bir kılıca ihtiyacı yok. Bir diğeri de avantajı ise Xaran'ın Desmond'un ölmesine ya da yaralanmasına izin vermeyecek olmasıdır."

Morgana'nın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Olin'i serbest bırakma şansımız ikiye katlandı."

Danika, "Bu Xaran'ın bizi öldürmeyeceği anlamına gelmiyor, işaretlemediklerini, her ne demekse," dedi.

"Sana dokunmayacak; bundan emin olabilirsin," diye cevap verdi

Desmond. "Bu senin de işaretlendiğin anlamına mı geliyor, Clara?"

Bianor'un bakışları bana doğru kaydı. "Teirac tarafından işaretlendin, değil mi? Muhafızlar seni öldürmek istediklerinde elimizde kılıç yoktu ama sen kılıçlardan birini yaktın.

muhafızlar."

"Başından beri ejderhalarla birlikte olduğunu sanıyordum," dedi Cecily tiksintiyle. "Hakkındaki söylentiler doğruymuş."

"Ejderhalar bizim düşmanımız değil," dedim onu duymazdan gelerek.

"Savaşı başlatan insanlar."

"Buna baban da dahil," dedi Morgana.

"Hayır, Lazarus ve tüm ordu. Babam bir bilim adamıydı. ve ejderhaların bir dostu. Lazarus'un ailem hakkında yaydığı yalanlar sadece insanların öfkelerini başka yöne çekmek için bir taktikti."

"Yeter. Gitme vaktimiz geldi." Desmond ayağa kalktı, elindeki sırt çantasını omzuna attı ve bileziğini bana doğru uzattı. Bileziği aldıktan sonra bana sarıldı ve dudaklarımız kısa bir vedalaşmayla birleşti.

"Bana geri dön, Blaze," diye fısıldadı Desmond, zar zor duyuluyordu.

"Her zaman," diye cevap verdim, dudaklarımın kenarını kaldırarak.

", sıra bende." Morgana, Desmond'ın sinirli ifadesine aldırmadan onu kenara itti.

Morgana'ya sarılırken genişçe gülümsedim. "En iyi arkadaşımı geri getir, kibrit çöpü."

"Benden asla şüphe etme. Onunla ilgileneceğim. Sadece ölmemeye çalış, tamam mı?"

Bana dayanabilecek tek kişi sensin."

Bir kez başımı salladım. Morgana'yla ilişkimiz tuhaftı ve bazen kırıcı sözler sarf ediyordu ama beni bir arkadaş, uğruna savaşacağı bir kadın olarak gördüğünü biliyordum. hayatını feda etti. En önemli şey buydu.

Desmond ve Morgana kampımızdan uzaklaşırken Danika da hemen arkalarından geliyordu. Omzunun üzerinden baktı, bakışları bana sabitlenmişti.

"Hoşça kal Gölge." Elimi veda etmek için kaldırdım.

Danika hiçbir şey söylemedi ama dudaklarının kenarı gülümsedi.

Geri kalanımız şenlik ateşinin yanından geçerken güneş bize şehrin yıkıntıları arasında nereye gideceğimizi gösteriyordu. Zırhın içindeki harita bize bazı ipuçları vermişti ama artık sadece güneş ve pusula.

Bianor çok geçmeden sessizliği bozdu. "Peki, bir ejderha tarafından seçilmek nasıl bir duygu?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON ALTINCI BÖLÜM

DESMOND

Karanlığın içinde boğuluyordum. Tek yapmam gereken Olin'i korumaktı ama bunu yapamadım. Çünkü ölümler Ellerimde kan vardı. Hâlâ hissedebiliyordum. On beş katil, on kurtulan ve Olin'in kaybı. Suçluluk duygumun yerini kara bir öfke almıştı. kontrolümün sınırlarını zorluyordu. Elimi salladım ve büyük siyah dikenler önümüzdeki ağaca çarptı. Ağaç yankılanan bir çatırtıyla ikiye bölündü ve .

"Dikkatleri üzerine çekme," diye tersledi Morgana. "Seni rahatsız eden ne Desmond?" Danika sordu. geçtim. "Seni ."

"Bir takım olmamız gerekiyor ve düşman bir kabileye gidiyoruz. Çocukça davranmayı bırak." Morgana gözlerini devirdi.

Onu görmezden gelerek dikkatimi Danika'ya çevirdim. "Kabile hakkında ne biliyorsun?"

"Hepsi buz büyüü kullanıyor ve çamura bulanmış ince kahverengi cüppeler giyiyorlar. Kadınlar, erkekler, çocuklar. Orada koca bir uygarlık var. Liderleri Eoman, Eldmoor'un varlığından habersizdir. Bazı nedenlerden dolayı, yeraltında yaşayan insanların ölümleri için onları suçluyorlar. insanlar."

"Bu çok büyük bir bilgi değil." Kaşlarımı çattım. "kaçtığınızı hatırlıyor musunuz? Onların tam yerini biliyor musun?"

"Mavi Şimşek kabilesi," dedi Xaran kafamın içinde. "Kapalı, münzevi, pazarlık yapmaya isteksiz ve affetmez. Bir zamanlar çok daha büyük bir

Samire hayattayken kabile. Onun ölümünden sonra kabile ikiye bölündü ve gece ejderhalarından oluşan bir kableden bekleneceği üzere acımasız ve zalim oldu. soru, Aldrax şimdi nerede? Yüzlerce yıldır onu görmedim, ama onu hissedebiliyorum. varoluş. Benim tavsiyem, körü körüne kabileye girmeden önce kendinizi gölgelere ; aksi takdirde kolay hedef olursunuz."

"Evet," dedi Danika soruma cevap verirken. "İz sürme becerilerimle kabilenin yerini mükemmel bir şekilde tespit edebilirim."

"Mavi Şimşek Kabilesi," dedim. "Ejderhalar öyle diyor." "Ejderhanın düşüncelerini duyabiliyor musun?" Morgana açıkça sordu Şaşırdım.

"Evet. Kişilik çatışması gibi bir şey."

"Xaran daha fazlasını biliyor mu?" Danika araya girdi. "Bu dünyada neler olup bittiği hakkında? Savaşın ve kabilelerin nedeni hakkında?"

"Sadece Eldmoor'a ulaşana kadar hayatta kalanlar bu bilgiye erişebilecek," dedim kararlı bir şekilde.

Mavi Şimşek kabilesi mi? Neden daha önce bahsetmedin? Ya dün ölseydim? Hayatımı hiç önemsemiyor gibisin.

"Ben senin gölgen değilim, Desmond. Kabile sınırları sürekli değişiyor, o yüzden bunu bilemezdim. Hayatın için endişelenmeyi bırak. Ben sana bağlı olduğum sürece ölmeyeceksin." Xaran'ın Kendinden emin bir ses kafamın içinde çınladı. "Bir zamanlar ejderhalara tapanlar, onların katilleri, işkencecileri oldular. Ne talihsizlik."

İnsanların ejderhaları öldürdüğünü nereden biliyorsun? Bu çok ağır bir suçlama değil mi?

Uzun bir süre yürüdük, ağaç dalları ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. Yükselen güneşe rağmen sık ağaçların altı hâlâ karanlıktı. Gölge. Bakışlarım ağaçların arasında geziniyor, ortaya çıkabilecek herhangi bir tehlikeyi fark etmeye çalışıyordum.

"Bir kişinin büyüye sahip olabilmesi için üç yol vardır." Xaran zihnime talimat verdi. "Kristal bir yoldur, ama biri sadece içinde bulunan büyüün bir kısmını çıkarır. İkinci ejderha büyüünün bir kısmını işaretlenmiş seçilmiş bir kişiye aktarır. Üçüncü yol ise ejderha kanıdır."

Tüm olasılıkları bilmek güzel ama bu benim soruma cevap değil. Sizce insanlar Samire'yi neden öldürdü?

Kristalin savaşın sadece küçük bir nedeni olduğu fikri rahatsız edici bir düşünceydi. Xaran'ın söylediği doğruysa, ejderha öldürmekten çok daha büyük bir şeydi.

"Bu ilk savaş değil Desmond. Sana bir ejderhayı nasıl öldüreceğini söyleyemem, yoksa türüm tamamen yok olabilir. Ben aptal değilim. Halkınızın bunu başardığını bilmek sizin için yeterli. Bir yolunu buldular,

bilim adamları ve kabileler sayesinde. Şimdi dünya karışmış durumda ve kimseye güvenmek zor. Bazı kabileler hâlâ ejderhaların dostu ama diğerleri sadece büyü, güç ve otorite istiyor."

Kafamda çınlayan tek şey Lester'ın ihanetiydi. *Eldmoor'da kaç kişiyi tanıdığımı biliyor olman mümkün mü?*

Xaran cevap vermedi.

"Ejderhan gerçekten dikkat çekiyor." Danika'nın bakışları yana kaydı.

Xaran ağaçların arasında yürürken onları devirmemeye ya da kırmamaya çalışıyordu. Yakınında olduğunu bilmek güzeldi. Ona rağmen Ağır ve karanlık karakteriyle, tehlikeye rağmen bize katılmayı seçmişti.

"Ağaçlardaki gözcüler," dedi ejderhanın sesi zihnimde. "Siz önden gidebilirsiniz. şeyi bulana kadar sizi koruyacağım."

Bilgiyi diğerlerine aktardım. Danika kılıcını çekti ama ben elimi omzuna koyarak başımı salladım.

"Şimdilik görünmüyoruz. Normal davranın ve çok fazla gürültü yapmamaya çalışın," diye fısıldadım.

Kolay yürüyüşümüz, ileride ağaçların arasına mükemmel bir şekilde gizlenmiş evler görünene kadar hızlı bir adım haline geldi. Etraftaki telaş beni tedirgin etti. Bu insanların hepsi normal görünüyordu - biraz garip bir şekilde

Giyinik olabilirler ama insandılar. Nefes alan, konuşan, insanlar ve ejderhalar arasındaki savaştan sağ kurtulanlar.

Xaran, "Eğer bir kalkanla korunmasaydın düşüncelerin hızla değişirdi," dedi.

Dikkatli bir şekilde ilerledik, kabile üyelerinin arasından geçtik. Yakınlarda koşan ayak sesleri duyuldu ve Danika'yı omzundan tutup yanımdan hızla geçen küçük bir kızın önünden çektim. Yanlış bir hareket yaparsam kaos çıkacaktı.

"Tetikte olmalı ve kimseyi rahatsız etmemeliyiz," diye Danika'nın kulağına nefes verdim. "En azından Olin'i bulana kadar."

"Tutulduğum yeri kontrol edelim." Danika yolu gösterdi.

Kabilenin ortasında geniş bir açıklığa girdik. Ortada, kamp ateşinin yanında, tahta parmaklıklarla kapatılmış bir çukur vardı. Karanlık çukurun dibinde görünürde yaşayan hiç kimse yoktu.

Karşı yönden beklenmedik bir uğultu geldi. "Arkadaşlarım, ailem, akrabalarım," diye seslendi zengin bir erkek sesi.

"Herkes toplansın. Kutlama, intikam alma ve büyüünün tatlı tadını bir kez daha içinizde hissetme zamanı."

İleriye doğru bir adım attım ama bakışlarım açıklığın kenarında çömelmiş, büyüyle gizlenmiş Xaran'a takılmadan önce değil. Xaran'ın Biz biraz daha izlerken kabile üyeleri toplandı.

Danika kıpırdandı. "Bu hiç iyi görünmüyor." "Kurbanı içeri alın," diye bağırdı bir adam.

Solumuzda iki muhafız Olin'i ileriye doğru götürdü. Ellerim yumruk oldu. Beyaz bir cübbe giymişti, kaşı delinmişti.

şişmiş çenesi ve ellerinde kesikler vardı. Uyuşuk görünüyordu, sanki yönünü bulmakta zorlanıyor .

"Böyle bir şey ," diye tısladı Morgana, bir adım öne çıkarak.

Danika onun yolunu kesti. "Aptal olma."

Muhafızlar Olin'i yanmayan bir ateşe götürdüler ve büyük bir kazığa bağladılar. Başını kaldırmadı, sadece başı aşağıda sessizce durdu. Neler oluyordu?

"Bir katil daha elimize düştü," diye haykırdı Eoman olduğunu tahmin ettiğim adam. "Geçtiğimiz on yıllar boyunca kabilemiz ölüm, cinayet ve sefaletle boğuştu. Şimdi sıra bizde. Kana kan! Ölüm için ölüm!"

"Bir şeyler yapmalıyız." Danika'nın bakışları bana sabitlendi. "Bunun olmasına izin veremeyiz."

"Kaybettığımız her bir sevdiğimiz için yeraltı dünyasından on kişiyi alacağız. Döktükleri her damla kan için onların kanı." Eoman yanan sopayı eline aldı ve hâlâ tepki vermeyen Olin'e küçümseyerek baktı.

"Xaran! O burada," diye bağırdı tanıdık olmayan bir ses.

Etrafımızda patlak veren kaos, harekete geçmemiz için bize işaret veriyordu. Morgana Olin'e doğru koşarak ipleri kesti ve Olin'in bedeni yere yığıldı. Bir kadın çığlığı

ses geldi. Omzumun üzerinden baktım. Düzinelerce kabile üyesi gölge kafeslere hapsedilmişti ve Xaran artık gölgede saklanmıyordu.

Gölgeler. Olin'i omzuma atarak Morgana'nın yanına koştum. Çıkışa doğru koştuk ama bir kadına çarpmadan önce değil.

"Davetsiz misafirler," diye bağırdı kadın. "Muhafızlar, buraya gelin!" Morgana iki elini kadının boynuna koydu. Bir çatlak sesi duyuldu, ve kadının vücudu gevşedi. Koşmaya devam ettik. Danika ve Morgana yanlarımdaki kalkanlarla ilgilendi ve ben de Olin'in omzumdan sekmesini engelliyordum. Her adım daha da zorlaştı ve büyünün baskısını hissettim. Kabile kadınları, erkekler, savaşçılar- Herkesin büyüü kalkanlarımızdan sekerek havanın titremesine neden oldu ve sanki büyük bir güç tarafından bir o yana bir bu yana savruluyormuşuz gibi sallandı.

Rüzgar.

Danika dişlerini sıkarak, "O kadının ölmesi gerekli ," dedi ve biz koşarken Morgana'ya ters ters baktı.

Morgana nefes nefese, "Sesi sinir bozucuydu," diye cevap verdi.

Vücudumda bir elektrik şoku zonkladı. Tökezledim ve Olin omzumdan kayarak yere düştü. Her nefes alışımında göğsüm gibi hissediyordum.

Bu acı, bu his... Daha önce de hissetmişim.

Clara'nın başı dertteydi.

"Şimdi dinlenme zamanı değil," diye bağırdı Morgana.

Xaran? Xaran, sorun ne?

Panik bedenimi ele geçirdi ve titremeye başladım. Ellerimi yere koyup kendimi yukarı itmeye çalıştım. Bacaklarım beni dinlemiyordu ama burada kalamazdım. Morgana ve Danika bu saldırılara karşı uzun süre dayanamazdı.

XARAN?

Xaran'ın kahkahası kafamın içinde çınladı.

Sen iyi misin? Xaran, yardımına ihtiyacımız var. Bu şaka değil; hayatım sana bağlı.

"Saldırıları gıdıklıyor," dedi ejderha.

"Danika, Morgana, Olin'i alın ve ilerleyin," diye nefes nefese kaldım. "Sizi gölgelerle koruyacağım. Bu şekilde kaçmak için zamanınız olacak."

Danika öfkeyle, "Sizi geride bırakmayacağız," dedi.

"Olin'i kurtarmak zorundayız. Kimildayın, hemen!"

Morgana kılıcını, Danika da kalkanını indirdi. Onları gölgelere sakladım ve kendimi düşmana gösterdim. Gözleri Her kabile üyesi bana yöneldi ve dikkatim onların öfkeli yüzlerine döndü.

Xaran, yardımına ihtiyacım var. Şimdi!

Muhafızların şaşkın yüzlerinden Xaran'ın bana fırlatmaya çalıştıkları büyüü engellediği anlaşıyordu.

"Her yere saldırın," diye bağırdı bir muhafız. "Lanet gölge kalkanı yüzünden. Hâlâ buralarda bir yerdeler."

Savaşçılar ileri atıldı. Nefes nefese, birine çelme takıp kendimi vermek istemediğim için kendimi yakındaki bir evin duvarının arkasına sürükledim. Bakışlarım ağaçların arasında Xaran'ın silüetini arıyordu.

?

"Yakınlardayım ama beni göremezsiniz," dedi Xaran. "Geri çekilmek zorunda kaldım; bir yerde çok fazla sinir bozucu kabile üyesi var."

Büyüm zayıflıyordu. Artık arkadaşlarımı göremiyor ya da hissedemiyordum.

Xaran, arkadaşlarımı korumalısın. Zarar görmeden ve fark edilmeden dönmeliler.

"Seni bırakmayacağım," dedi ejderha sertçe. "Eğer geri çekilirsem, kalkanım artık seni korumayacak. Tek başına kaçamayacak kadar zayıfsın."

Xaran, Clara'ya Olin'i koruyacağıma söz verdim. Onu hayal kırıklığına uğratamam.

Kaçmayı başaracağım, onların icabına bakacağım.

sessizlik çöktü. Tek umudum Xaran'ın beni duymuş ve itaat etmiş olmasıydı. Ne olduğunu öğrenme şansım olmamıştı. O ani acı neden vücuduma yayılmıştı?

En yakın çalılıklara doğru geri çekildim. Vücudum artık büyüünün yardım edemeyeceği kadar yorgundu, bu yüzden şansa güvenmek zorundaydım.

"İşte bir tane," diye seslendi bir gardiyan hemen yanımdan. "Tutun onu."

Yüzleri lekeli askerler etrafımı sardı. Elimi salladım ama gölgelerim duman gibi yok oldu. Eller omzumu kavradı, ve bileklerime buzdan bir zincir dolanırken yerden kaldırıldım. Beni bulan gardiyan bana küçümseyerek baktı. Yumruğu karnıma geldi ve iki oldum.

"Tüm yapabildiğin bu mu?" Muzip bir gülümsemeyi zorlayarak zayıfça söyledim.

"uzun bir gün var."

Bir yumruk daha doğrudan yüzüme geldi.

"Quaran!"

Kabile liderinin sesiyle sessizlik çöktü.

"Evet, liderim." Quaran'ın hoşnutsuz bakışları Eoman'a kaydı.

Eoman bana yaklaşıırken Quaran yana döndü. Muhtemelen kırklı yaşlarında, koyu tenli, sakallı ve derin gözlü, dikkat çekici olmayan bir adamdı. Elini sallayınca elinde buz gibi bir hançer belirdi ve bıçağı boynuma saplandı.

"Arkadaşların nerede? Ne istiyorsun?" diye sordu.

Bakışlarını kırmadım. İkisi de benim kim olduğum ve arkadaşlarımla nerede hakkında hiçbir bilgi alamayacaktı.

Hançer yavaşça boynumun derisine saplandı ve bir uyuşma Soğuk kaslarımı istila etti. Sanki ortam sıcaklığı aniden düşmüş gibi vücudum soğuktan titremeye başladı.

Eoman'ın bakışları sonunda Quaran'a kaydı. "Onu buradan çıkarın. Konuşmaya niyeti yok gibi görünüyor."

Quaran beni ileri doğru itti. Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. "İlk fırsatta bir cesede dönüşeceksin," dedi sadece ben duyabilirim.

Beni penceresi olmayan karanlık bir eve götürdü ve bacaklarımla kollarımı zincirlerle duvara bağladı. Tek ışık kapı aralığından geliyordu. Kapıyı kapatmadan önce muzaffer bakışlarını üzerimde .

Sessizliğin, karanlığın içinde yapayalnız kalmıştım.

Dakikalar geçiyor, bu da saatlere dönüşüyordu. Vücudum bir şeyler içmek istiyordu ve zincirlere karşı sürekli titremem kaslarımla dinlenmesini engelliyordu. Kaçmak için gereken gücü toplayamıyordum.

Uykuya dalmaya çalışırken saatlerin sayısını unuttum. Göz kapaklarım dalgalanır dal, bir soğuk dalgası beni .

Xaran? Arkadaşlığınız şu anda hoş karşılanabilir.

Sessizlik.

Danika, Morgana ve Olin yolun yarısına mıydı?

Onlar iyi miydi? Clara iyi miydi? Düşüncelerim dönüp duruyordu.

Bir kapı çarpıldı ve ardından Quaran kabilesinin birkaç savaşçısıyla birlikte içeri girdi. Güneşin konumuna bakarak

çoktan akşam olmuştu. Bütün gün buradaydım.

"Konuşma zamanı." Quaran elini salladı ve havada dönen buzlu su damlacıkları süzüldü. "Bizden ne istiyorsunuz?"

Başımı kaldırdım ama tek kelime etmedim. Beni neyin beklediğini bildiğim için sadece gülümsedim. Bu acı ilk kez başıma gelmiyordu. Ceza. Mavi Şimşek mahkûm olarak yanlış kişiyi .

"Konuş!" Quaran elini sallayarak bağırdı.

Bir damlacık doğruca bana doğru uçtu ve avucuma çarptı.

İçimden kaçan çığlığa engel olamadım.

Sadece acı değildi. Damlacık delip geçmedi. Bunun yerine derimin altında, kaslarımın içinde, kemiklerimin arasında ilerledi, Yoluna çıkan her şeyi donduruyordu. Kanım yavaşladı, görüşüm karardı. Soğuk nihayet kaybolduğunda, acı kaldı.

"Siktir git," dedim, zar zor duyuluyordu.

"Neden ejderhalara ihanet etmeyi seçtin?"

Sessiz kaldım, bu da tek bir anlama geliyordu, bir buz iğnesi daha.

Çığlıklarım yaklaşan karanlıkta yankılandı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CLARA

"?" Bianor sordu.

Yolculuğumuz beklediğimiz gibi sonuçlanmadı. Karanlık çökmeden Vronto'ya ulaştık ama bir grup wyvern tarafından saldırıya uğradık. Karşı koymayı başardık ama sayıca bizden fazlaydılar ve wyvernlerden biriyle çarpıştıktan sonra vücudumun her yerinde büyük sıyrıklar oluştu. Kanatlarıyla beni yere serdi ki zırhım olmadan bu çok acımasızcaydı. Acı hâlâ hiç bitmeyen bir dalga gibi vücudumda dolaşıyordu ama bunun nedeni wyvern saldırısı değildi. Endişeliydim.

Desmond'da bir sorun vardı. Ejderha bağımız sayesinde onun acısını ilk kez hissetmiyordum. Sadece yarım saat sonra bu nahoş his sona ermişti ve bana bunun sadece küçük bir yaralanma, anlamsız, önemsiz bir şey olabileceği umudunu vermişti.

Şimdi büyük bir binanın ofisinde daire şeklinde oturuyorduk. Bu gece bayrağa yaklaşmak tehlikeli olabilirdi, bu yüzden gece burada. Xaran'ın koruyucu wyvern'i evcilleşmeden uçuyordu, bu da Xaran'ın muhtemelen Desmond ve diğerleriyle ilgilendiği anlamına geliyordu.

Bianor'a "Sadece birkaç sıyrık" dedim.

Cecily hayal kırıklığı içinde, "Bayrağa ulaşamamamız senin suçun," diye tükürdü. "Tehlikeli ve hiç zırhımız yok," dedim soğukkanlılıkla. Biz sabaha kadar bekleyebilir."

"Sana ne oldu Cecily? Çok soğuk ve işbirliği yapmaz oldun." Bianor Cecily'ye şüpheyle baktı.

Cecily gözlerini devirdi. "Bu seni ."

"En yüksek binaya tırmanacağım. Nerede olduğunu bilmemiz gerek. Bayrak gündüzleri görünmeyeceği için." Bianor oturduğu yerden kalktı. "Bana katılmak ister misin?"

"Hayır," diye yanıtladı Cecily sert bir sesle.

Bianor omuz silkti ve bizi yağmurdan koruyan harap duvarların arkasında kayboldu. Babamın kitabını çıkardım.

Cecily'yi görmezden gelerek sırt çantamı aldım. Zihnimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı, böylece arkadaşlarımla nasıl merak etmeyecektim.

2 Soruşturma

İki ay oldu ve Teirac'ın benim bir parçam olduğu fikrini başlıyorum. İlk defa bir uçakla uçtum.

ejderha. Wyvernlerle dokunmaktan ve onların gerçek evi olan Alev Dağı'nı ziyaret etmekten korkmadım. Günler uçup gidiyor ve ben bu muhteşem varlıklar hakkında daha fazla şey öğrendim. Teirac bana ormanlarda yaşayan inanılmaz insanları gösterdi. Medeniyetten izole bir şekilde yaşıyorlar ve ejderhalara tapıyorlar.

Beyaz Karanlık Kabile, Teirac ve Xaran arasındaki bağı onurlandırmak için bir araya gelen kabilenin adıdır. Bu insanlar tamamen farklı, günlerini ormanlarda geçiriyorlar. Onlar Beni karşıladılar, avlanma alışkanlıklarını, hayatta kalma taktiklerini ve geleneklerini gösterdiler. Şaşırtıcıdır; giysileri, özel makyajları, dalları ezmeden yürümeleri ve hatta doğadan ayırt edilemeyen kokuları sayesinde ormanda tamamen görünmezdirler. Böyle bir kabilede elli ile bir milyon arasında yüz nüfusu var. Bir ana kasaba ve daha küçük kabileler vardır. Yerleşimler yüz metrelik bir yarıçapın etrafına dağılmıştır. Komuta eden, hüküm veren tek bir lider tarafından yönetilir, korur ve cezalandırır. Tüm kabile üyeleri buna saygı duyar ve güvenir. Kişi. Kabiledeki herkes, , fedakârlıkları ve seçtikleri hayat için bir gün ejderha tarafından seçileceklerine tüm kalbiyle inanıyor.

Beni koruyan Teirac ile birlikte ailemi geride bırakarak uzun süre dolaştım. Diğer kabileleri bulmaya çalışıyordum ama başarılı olamadım. Teirac bana her kabilenin ne zaman görünür hale gelir. Tüm bu bilgileri, eşim dışında ejderhalar hakkında çok şey bilen en güvenilir insanlardan biri en iyi arkadaşım Lazarus ile paylaştım. Bu daha başlangıç. Sanırım bu yolculuğum bir gün okul tarihinin kapaklarına kadar uzanacak

Kitaplar. Ejderhalar bir gün insan toplumuna kabul edilebilir, sadece dağlarda yaşayan canavarlar değil, arkadaş olabilirler.

Karnıma yediğim bir yumruk kitabı elimden düşürdü. Bakışlarım beni yakalamadan hemen önce Cecily'ye gitti. Yüzüme bir yumruk daha indirmeye çalıştı ama kolumla engelledim.

"Ne oluyor Cecily?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

Darbeler arasında saçlarını tuttum ve onu kendimden uzaklaştırdım. Sonra ikimizi de onun üzerine çıkana kadar yuvarladım ve kendi darbelerimden birkaçını indirdim. Kollarıyla yüzünü kapattı, Ben bileklerini tutup yere sabitleyene kadar yumruklarımı emdi.

"Neyin var senin?" diye sordum.

"Her şeyin suçlusu sensin," diye tükürdü Cecily. "Mervin'in ölümü, Olin'in ihaneti, Milo'nun yalanları. Hatta annemin ölümünden bile."

Cecily kalçalarını salladı. Dengemi kaybettim, ellerini bıraktım ve kollarını bana doladı, bir kolumu hapsetti ve bacağını benimkinin etrafına sardı. Yana doğru yaptığı hamle beni yere düşürdü. diğer tarafa geçti ve pozisyonlarımız değişti. Birbiri ardına yüzüme vurdu ve kan tadı aldım.

"Cecily, kendine gel," diye nefes nefese yüzümü kapattım.

Cecily yumruklamaya devam etti. "Bu yerde öleceksin, Clara. Kaç kişinin öldüğünün farkında olmadan kahramanı oynuyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Yeter!" Öfke damarlarımda dolaştı ve ellerimden beyaz bir alev fışkırdı.

Cecily yüzünü tutarak ve acı içinde çığlık atarak üzerimden yuvarlandı. Kendimi onun üstüne attım ve kollarını yere sabitledim.

Alevler. Yanan etin mide bulandırıcı kokusu havada asılı kaldı.

Cecily, "Olin'den ayrıldığın ilk Oyunlar sırasında, onun Lazarus tarafından rüşvetle satın alındığı konusunda seni uyarmaya çalışmışım," diye tısladı.

Burnuna yumruk attım. "Yalanlar! Ne cüretle bana yalan söylersin? Olin benim en iyi arkadaşım. Sen beni öldürmeye çalışan bir kaltaksın!" Ona tekrar tekrar vurarak çığlık attım.

Parmak eklemlerim kızarmıştı ve Cecily'nin ağzından ve burnundan kan geliyordu.

"Mervin sizi uyarmalıydı ama öldürüldü. Ben öldürüldüm. Olin ve Milo'nun konuşmasını birine anlatırsam annemin öldürüleceği tehdidinde bulundu. O öldü, Clara. Öldürüldü ve bu senin . Olin'in suçu!" Cecily çığlık attı.

"Bu hiç mantıklı değil. Yalan söylüyorsun!"

"Sence Lazarus eğitim sırasında katılımcıları neden kontrol etti? Çünkü senin dövmeni bulmayı umuyordu." Cecily gözyaşlarını tutmakta zorlandı. "Olin Milo'yu uyardı ve o da babasına söyledi. Seni ortadan kaldırmak, yok etmek, sürgün etmek istediler ama Desmond seni korumak için kendini feda etti."

Onu görmezden geldim, öfke beni tüketirken darbe üstüne darbe yağdırdım. Cecily baygındı ama duramıyordum, ona zarar vermekten vazgeçemiyordum.

İki güçlü kol beni sardı ve Cecily'den uzaklaştırdı. "Clara, kendine gel." Bianor Cecily'nin yanında diz çöktü, nabzını kontrol ediyordu. "Burada ne oldu?"

"Beni öldürmeye çalıştı," diye nefes nefese kaldım. Kendimi yerden kaldırdım yere düştü, kitabı kaptı ve Bianor'un bakışlarını üzerimde hissederek sırt çantama soktu.

"Clara, bunu yapamazsın," dedi yumuşak bir sesle. "O bizim ekibimizin bir parçası." "Yapamaz mıyım? Beni öldürmeye çalıştığı gerçeğini görmezden mi geleceksin? Siktiğimin orospusu," dedim sırt çantamı sırtıma koyarken.

Bianor ayağa kalktı. "Bundan daha fazlası olmalı. Nedenini söyledi mi?"

"Daha fazlası mı? Artık buna inanmıyorum, Bianor. İnsanlar ya avcılar ya da kurbanlar. İnsanlar gizli nedenlerle bu kadar zalimce davranmazlar. Bu hayatta kalmak, haklı çıkmaktır ve acıma duygusu artık yoktur."

"Clara..."

"Kalıyor musun, gidiyor musun?" Ben talep ettim.

Tereddüt etti. "Onu burada bu şekilde bırakamayız."

"Telsiz bozucu olma. Geliyor musun, gelmiyor musun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kaşlarımı kaldırdım.

Bianor sözünü sakınmadan sırt çantasını omuzladı ve Cecily'nin baygın halinin yanına birkaç erzak bıraktı. Sinsice uzaklaştım. Terk edilmiş binalar, bir zamanlar insanların yaşadığı yerlerin önünden geçmek. Umut dolu mutlu insanlar.

Bianor sonunda, "Yanlış yöne gidiyoruz," dedi.

"O zaman yolu göster," diye cevap verdim sertçe. "Zaman kaybetmeyelim."

Bianor bir adım öne çıkarak bana yol gösterdi. Ellerimdeki kanı silmeye çalıştım ama başaramadım.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Bianor sessizliği tekrar bozarak sordu.

"bir şey yok."

İç çekti. "Bu sen değilsin, Clara." "Artık öyle."

Pencerelerinden birinde bir bayrağın parıldadığı dokuz katlı ana binaya ulaştık. Merdivenlerden yukarı çıkarken yağmur kokusu etrafımızı sardı. Çeşitli katlar bavullar, kirli giysiler, kırık camlar ve yanmış duvarlarla doluydu. Hoş olmayan bir manzaraydı, ama yürüyüşümüzü durdurmadı. Merdivenler iyi dayanmıştı ve zirveye kadar iyi zaman geçirdik. Bayrağa ulaştık ve birbiri ardına işaretledik. Önce Bianor, sonra ben, Desmond, Morgana ve Danika. Ne yazık ki Olin işaretleyemedi ve Cecily'nin kendi başının çaresine bakması gerekecekti.

"yarıladık." Bianor'un sesi neşeli değil, endişeliydi. "Geri dönme zamanı," dedim kısaca.

Bianor omzunun üzerinden bana baktı. "Karanlıkta mı?"

Yürürken cevap vermedim.

Milo bize ihanet mi etmişti? Olin bana ihanet mi etmişti? Bu bir yalan olmalıydı.

Olin çocukluğumdan beri en iyi arkadaşımdı. O bunu yapmazdı.

Kasabanın kenarına doğru yürürken rahatsız edici düşünceler devam etti. Bunu düşünmek istemiyordum, bir saniye bile, bir dakika bile, bu yüzden önümdeki yola odaklandım.

Desmond miydi? Olin'i kurtarmışlar mıydı? Milo gerçekten bir hain miydi?

"Clara," dedi babamın sesi kafamın içinde. "Ben buradayım."

Hayır, şu anda buna ihtiyacım yoktu. Tamamen yalnız kalmak istiyordum.

Kafamda suçluluk duygusu yaratan bir babaya ihtiyacım yoktu, bu yüzden onu görmezden geldim. Sözleri, sesi gözlerimi yaşarttı.

"Beni duyabildiğini biliyorum, Clara. Ben buradayım."

Dudaklarımdan titrek bir iç çekiş çıktı ama yine de cevap vermedim.

Birkaç saat geçti ve şehir sınırlarından ayrıldık. Etrafımız hâlâ geceydi ama yıldızlar bize yolu gösteriyordu. Bir an önce Dreham'a dönmek ve grubumuzun geri kalanını kontrol etmek istiyordum. Olin ve Desmond'a.

"Saldırıya uğramaktan korkmuyor musun?" Bianor aramızdaki saatler süren sessizliği bozarak sordu.

"Bu hızla gidersek akşama Dreham'a varmış oluruz," dedim sesim monotonlaşarak.

"Bir wyvern tarafından saldırıya uğramaktan korkmuyor musun?" Bianor tekrar sordu.

"Bir ejderha tarafından saldırıya uğramak onların içgüdüsüdür. Bir insan tarafından saldırıya uğramak ise onların seçimidir."

Büyük bir gölge ayın üzerini örterek bakışlarımı yukarı doğru zorladı. Teirac başımızın üzerinde yavaşça daire çizdi. Belli ki babam iyi olduğumdan emin olmalıydı.

"Öfkeni ilk gördüğün kişiden çıkaramazsın, Clara," dedi Bianor, sesindeki hayal kırıklığı aşikârdı.

"Sen neden , Bianor?"

"En iyi arkadaşınızı kaybettiniz, ebeveynleriniz öldürüldü ve normal bir hayattan mahrum bırakıldınız. İlk günlerde sana tecavüz etmeye bile çalıştılar. Çok acı çektin. Bastırılmış çok fazla öfkeniz olması mantıklı, ancak bunu hayatınızdaki insanlara yöneltmek aptalca ve acımasızca."

"Hepimiz bir şeyler kaybederiz. Hayat bu."

"Hayır, Clara. Bu senin hayatın. Lazarus yüzünden çok şey kaybettin. Onun yüzünden değiştin. İlk Oyunlarda ejderhalardan intikam almak isteyen kadın şimdi insanları öldürmek istiyor." Bianor'un gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu. Bendeki hayal kırıklığı.

"Belki de Lazarus haklıydı," diye tersledim. "Ben suçluyum Her şeyi. Babam da öyle. Biz ejderhaların , bu yüzden elbette insanların ölmesini isteriz. Bu mantıklı."

"Savaşın neden başladığını biliyorsunuz ve bunun nedeni tüm insanlık değil. Sadece öfken şu anda çok daha büyük. Bunu kontrol edemiyorsun." Bianor'un bakışları bana kaydı.

"Savaşın suçlusu Lazarus," dedim yükselen öfkemi sesimden uzak tutmaya çalışarak. "Savaşın suçlusu ordu.

Ejderha kristalini çaldılar ve onları büyü kaynaklarından mahrum bıraktılar. İnsanlar Samire'yi öldürdü, gök gürültüsü ejderhasını. İşte bu savaşa neden olan şey, Bianor. İnsanlar ejderhalarla aynı gökyüzü altında yaşayamaz. İnsanlık bu hale geldi, kurallar, titizlik,

cezalar onları . Hayvan oldular.

-Sadece kendilerini, hayatta kalmayı, nefes alabilmeyi, mutlu olmayı ve bencil olmayı düşünen vahşiler."

Bianor sustu, muhtemelen az önce söylediğim gerçeği düşünüyordu. ortaya çıktı. Sessizlik şu anda onun rahatsız edici sesinden çok daha iyiydi.

Güneş doğdu ve etrafımdaki dünyanın aydınlanmasını ve renk değiştirmesini izlerken yüzümde beliren küçük gülümsemeye engel olamadım. Hala yüzeye alışamamıştım. Güneş her yükseldiğinde ve ışınları beni mutlu etti. Uzun zamandır mahrum kaldığım doğa inanılmazdı. Tüm renkler, sesler... Bu topraklar Yıkılmış olmasına rağmen gerçekten çok güzeldi.

"Bütün insanlar böyle değildir Clara," dedi Bianor sonunda. "Birkaç bencil insan tüm insanlığın böyle olduğu anlamına gelmez."

"Gördüklerim ve yaşadıklarım yeterli," dedim kısaca. "Bu çok şey gösteriyor."

Birkaç saat sonra kahvaltı için durduk ve çok geçmeden ilk nehre ulaştık. Suyun ıslanmasına izin vermek için durdum botlarımın arasından geçirdim ve başımı yukarı doğru eğerek parıltıyan yeşil yapraklar güneş tarafından öpüldü. Nehrin çağıltılı sesi beni sakinleştirdi ama uzun sürmedi. Ellerimi ve yüzümü yıkadım, uzun süredir üzerimde kalan kanı ve kiri duruladım.

Yolda dört saat daha kaldıktan sonra arkadaşlarımızı görecektik. Onlara böyle diyebilir miydim? Bunu hak ediyorlar mıydı?

Başımı salladım ve hızla ilerleyen Bianor'a yetiştim.

"Sence iyiler mi?" diye sordu, sanki düşüncelerimi sezmiş gibi. "Evet. Başka türlü olamaz."

"Sözlerine inanıyor musun? O kabilenin neler yapabileceğini gördün."

"Beyaz Şimşek Kabilesi. Onlara böyle deniyor." Bianor'a baktım ve kararlı bir şekilde ekledim, "Arkadaşlarımız iyi. İyi olmalılar."

Ama küçük bir parçam şüphe ediyordu.

Sonunda Dreham'a ulaştık, molozların, ev enkazlarının, yıkık dükkânların ve yıkık duvarların arasından yürüdük. Boş sokaklarda ve ıssız, tanıdık olmayan mahallelerde yürüdük.

Bianor ileriye göstererek, "İşte " dedi. Sesindeki rahatlama çok açıktı.
Yürüyüşüm koşuya dönüştü, kalbim göğsümde çarpıyordu. Olin,
Danika, Morgana.
Ama bir şeyler çok ama çok yanlıştı.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CLARA

"Desmond nerede?" Katılımcı arkadaşlarıma ulaştığımda talep ettim. Morgana gözlerime bakarak, "Olin'i kurtarmak için kendini feda etti," dedi.

"Onu terk ettin!"

Danika sakince, "Bir kargaşa vardı ve Xaran'ın yardımıyla bile gözden uzak kalamadık," dedi. "Desmond bir karar verdi harekete geçmemizi istedi. Bize kaçmamız için zaman verdi ve Xaran'ın büyüyle korunmaya devam etti. Sonrasında ne olduğunu bilmiyoruz."

"Geri dönmeliyiz," dedim acilen. "Cecily nerede?" Olin bana bakarak sordu.

Bakışlarım Olin'inkilere kilitlendi ve duygularım . En iyi arkadaşşıma sıkıca sarıldım ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçıştirdim. Olin beni her zaman korumuştı ve ben bu iyiliğinin karşılığını hiçbir zaman verememiştım. O buradaydı, yaşıyordu, nefes alıyordu ve konuşuyordu, her ne kadar durumu

cesaret verici görünüyordu - delinmiş bir dudak, morarmış bir göz ve yanmış bir yüz. İnce kıyafetlerinde çeşitli kesikler vardı ve kollarında derin yaralar ve sıyrıklar vardı.

Bianor tereddüt etmeden, "Cecily sürpriz bir saldırıda bir wyvern tarafından yaralandı," dedi. "Devam etmemiz için ısrar etti."

"Her şeyi akşam yemeğinde konuşalım," dedi Danika. Yakacak odun toplamaya başladı ve Morgana da yardım etmek için acele etti.

Ben Olin'le oturmaya devam ederken Bianor da onlara katıldı. En iyi arkadaşşımanın gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Tüm gerçeği söylemek istedim ama belki de en iyisi buydu. Bianor muhtemelen durumun gerçekliğini yumuşatacağını umarak ekibe yalan söylemişti.

"Sana ne oldu?" Olin'e sordum. "Ben seni..." "Yolculuk sırasında saldırıya uğradık. Sanırım Danika, Morgana ve Desmond sana anlattı. Bilincimi kaybettim ve Mavi Şimşek Kabilesi yerleşiminde uyandım. Sorguya çekildim,

işkence gördü, dövüldü, kesildi, donduruldu ve yakıldı. Zehirlendiler, sonra da panzehirle uyuşturuldular. Bu kabile üyeleri, savaştan sağ kurtulanlar.

gerçekten vahşileşmişler. Vicdan azabı çekmiyorlar, sadece vahşi içgüdüleri var."

Zavallı Olin. İlk cezası hayatına kastedilmesi olmuştu. daha ilk Oyunlar başlamadan. Görünüşe göre ikinci Oyunlar sırasında bile etrafındakilerin ellerinde acı çekmek zorunda kaldı Onu.

Cecily'nin sözleri zihnimde tekrarlandı. Soru dudaklarımdan döküldü ve tereddüt ettim. Olin benim en iyi arkadaşımdı. Gerçekten de O bu kadar yaralıyken bunu gündeme getirmek? Ya Cecily yalan söylüyorsa?

Daha da kötüsü, ya haklı olsaydı?

"Ne zamandır bana yalan söylüyorsun Olin?" Zorla söyledim. "Teirac'ın üzerindeki işareti, günlüğü, babamın kafamın içindeki sesini ve savaşın gerçek nedenlerini bulmaya çalıştığımı biliyordun. Ne zamandır Lazarus'la çalışıyorsun?"

"Clara, kafanı mı çarptı?" Olin kaşlarını çattı, incinmiş görünüyordu. "I bunu asla yapmazdım. Sen benim tek ailemsin. Çocukluğumuzdan bu yana yaşadıklarımızdan sonra, sana yalan söyleyemezdim. Sahip olduğum tek şey sensin, Clara. Para, zenginlik ya da mevki umurumda değil. Sadece sen, benim en iyi arkadaşımsın."

Olin beni bir kez daha göğsüne bastırdı. Sözlerine inanmıştım. Geriye kalan tek ailem oydu. Kalbinin düzenli atışı yalan söyleyemezdi. Cecily aklımı karıştırmaya, beni delirtmeye, beni arkadaşlarıma karşı kıışkırtmaya çalışıyordu, böylece dışlanacaktım. Lazarus'un planı bu olmalıydı, beni herkesten ayırmak ve yalnız kalmaya zorlamak.

Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde geri çekildim. "Eoman senden ne istedi?"

"Her şeyi. Eldmoor'un yerleşimi, nüfusu, liderlerin isimleri, muhafızların sayısı. Sanki bir saldırı planlıyorlarmış gibi. saldırı."

"Onlara hiçbir şey söylemedin, değil mi?"

"Hayır, tek kelime etmedim. Ayrıca Eldmoor'un nerede olduğunu aşağı yukarı biliyorlar. Diğer mahkumlar tarafından bahsedildiğini gardiyanlardan duydum."

"Eldmoor onların hedefi değil, en azından kabilelerinin bize söylediği kadarıyla," dedim. "Yloria şehri uzun süredir eyaletler arası savaş halinde. Bizim haritamızda tanınmayan ama onlar tarafından bilinen bir şehir. Sizce savaştan kurtulanlar için başka bir saklanma yeri olabilir mi?"

Olin kaşlarını çattı. "Babanın bunu bilmesi gerekmez mi?"

Ben öyle düşünmüyordum. Babamın Lazarus'la ilişkisi bozulduysa ya da Lazarus başından beri bir köpekse, belki de başka bir yer kurmuştu. Belki de bundan kimseye bahsetmemişti ve daha büyük planlar yapıyordu. Ama bu sadece bir spekülasyondur ve yeni bir düşman olması çok daha muhtemeldi.

"Bunu başka bir güne bırakalım," dedim. "Şu anki endişemiz Desmond'ı oradan nasıl çıkaracağımız."

"Yapamayız," dedi Olin, hayal kırıklığına uğramış bir halde. Her kabile üyesinin büyüğü vardır. Çaresiz durumdayız. Ejderhalar olsa bile, bir yerde çok fazla ejderha var. Biz sadece altı kişiyiz."

"Desmond'ı orada bırakmayacağım," dedim sesim yükselerek.

Danika oturdu, elindeki yiyecekleri çıkardı.

"Onu bırakmayacağız ama bir planımız olmadan onu kurtaramayız."

"Onlara yaklaşmamamızın tek nedeni büyü." Morgana Olin'in yanına oturdu ve başını onun omzuna koydu.

"Bir yolu olmalı," diye Bianor. "İhtiyaç duydukları bir şey olmalı, aradıkları bir şey, nefret ettikleri bir şey, onlara verebileceğimiz bir şey."

"Kabilelerinin ölümü için kanlı ve acımasız bir intikam istiyorlar. Gönüllü olmak ister misin?" Ben talep ettim.

"Clara." Bianor bana ciddi bir bakış attı.

"Savaşmak tek yol değil," dedi Morgana.

"Morgana haklı," diye ekledi Danika. "Desmond'ı dışarı çıkarmaya çalışabilirim ama Lazarus'un şüphelenmemesi için Eldmoor'a geri dönmelisin."

Herhangi bir şey. İçimize takip cihazları yerleştirdiklerini unutmayın."

Yemeğimi kenara koyarak kemerime bağlı bıçağı çıkardım. Bıçağı tenime değdi.

Olin'in eli benimkinin üzerine indi. "Ne yapıyorsun?"

"Lazarus'un oyunda birinci olmasına izin vermeyeceğim. Onun izlenebilir fino köpeği olmayacağım."

Bıçak derime birkaç santimetre saplandı. Parlak kan bıçaktan aşağı damladı ve ben beyaz kapsülü çekip çıkardım. derisini parmaklarımla çizmelerimin altında ezdim. Kolumu göğsümde kavuşturdum ve tıbbi kiti aramaya başladım.

"Buna gerek yoktu." Morgana bana doğru bir bint ve bir mendil uzattı.

"Şimdi Lazarus senin öldüğünü düşünecek," dedi Danika kesin bir ifadeyle. "Ne anlamı var ki?"

Yarayı sardım ve yemek tepsimi kucağıma geri koydum. "Çok fazla gidip geliyoruz. Bazılarımız bir şehre giderken diğerlerimiz ormana geri döndü. Lazarus'un ofisindeki ekranlarda şüpheli görünebilir. Anladığım kadarıyla

Lazarus'un Mavi Gök Gürültüsü Kabilesi'ni bildiğini. Bu, onlarla çalıştığımızdan şüphelenmesine neden olabilir. Eldmoor'a döndüğümüzde sırtımızda hedefler olmasını istediğimizi sanmıyorum. Amacımız bu değil."

Olin alaycı bir ifadeyle, "Bunun için biraz geç," dedi.

"Lazarus bütün gün ofisinde oturmuyor ki," diye cevap verdim. "Eminim şehir sakinleri grevdeyken, muhafızları öldürüp çalışmayı reddederken yapacak çok işi vardır."

"Plan belli," dedi Bianor. "Hepimiz Eldmoor'a gidiyoruz ve Danika Desmond'ı kurtaracak."

"Eldmoor'a gitmiyorum." Başımı salladım. "Desmond'ı o vahşilerle yalnız bırakmayacağım."

"Sessiz Orman'dan geçmek için sana ihtiyacımız olacak. Gündüz bile tehlikeli," dedi Bianor. "Teirac'ın yardımına ihtiyacımız olacak." Bakışları şehrin yıkıntıları arasında huzur içinde yatan ejderhaya kaydı.

"Tamam," dedim kısaca.

"Desmond'ı nasıl serbest bırakacaksın?" Olin sordu.

"İlk karşılaşma sırasında kabilenin içinde bir adamla tanıştım. bize yardım etti," diye açıkladı Danika. "Bu sefer yalnız olacağım ve ondan yardım isteyeceğim. İşler ters giderse korunmak için gölgelerim var."

Olin tereddüt etti. "Bu pek de sağlam bir plana benzemiyor." "Savaşıp ölmekten iyidir," diye karşılık verdi Bianor.

"Güzel. O zaman şafakta yola çıkıyoruz." Yemeği bir kenara itip uyku tulumumu çıkardım.

Gölgeler ölü şehri örterken ve yıldızlar gökyüzünde parlarken, etrafımdaki her şey sessizdi. Karanlığın içinde Desmond'ı düşündükçe endişeleniyor, kendimi kaybediyordum. Ona ne yapıyorlardı? Ona nasıl işkence ediyorlardı? Olin'in neye benzediğini bildiğimden, Desmond'ın şu anda neye benzediğini hayal bile edemiyordum. Dudaklarımdan titrek bir iç çekiş çıktı. Gözlerimi kapattım ama uyuyamadım.

Sonunda uyku tulumumdan çıktım ve yavaşça gecenin içinde huzur içinde uyuyan ejderhaya doğru yürüdüm. Oturdum ve ona yaslandım, büyük bedeninden yayılan sıcaklıkta huzur buldum.

Bakışlarım yıldızlı gökyüzüne doğru kaydı. Her şey yoluna girecekti. Olmak zorundaydı.

Sırt çantamdan babamın günlüğünü çıkardım ve bir sonraki sayfaya geçtim. Işık pek iyi değildi ama daha fazlasını öğrenmeliydim.

3 Soruşturma

Lazarus ile buluşmam her zamanki gibi kahkaha ve hayallerle doluydu. Kulağa oldukça sıradan geliyor, ama biz bir yeraltı şehri. Şehrin kat planını, çizimlerini ve odalarını neredeyse bitirdik. Henüz ne isim vereceğimize karar vermedik ama üç kattan oluşacağını biliyoruz.

En alt katta tarım, tesisatçılar, çiftlikler çalışacak. En alt katta iş çeşitliliği muazzam olacak ve en alt katta herkes hafif işlerden ağır işlere kadar istediğini yapabilecek, İhtiyaçlarına ve yeteneklerine göre. Herkes için güvenli işler sağlayan dev bir fabrika gibi olacak. Yaşanacak bir yer olarak tasarlanmadı. Çok karanlık, kapalı ve nemli.

Orta kat, tek odalı daireler, mağazalar, barlar, yürüyüş alanları, rekreasyon alanları gibi birçok oda ile yaşam için olacak, kumarhaneler, eğlence yerleri ve bir hastane. Bu kat yaşamak ve dinlenmek için, hayatı deneyimlemek ve can sıkıntısını gidermek için bir yer olacak.

Ten rengi, iş yeri ya da para miktarı ne olursa olsun herkes eşit olacak.

Birinci katta başkan, eşit iş dağılımından sorumlu kişi ve herkese yetecek kadar yiyecek olmasını ve fiyatların çok yüksek olmamasını sağlayacak kişiler oturacak. Burası en sorumlu yer olacak, ancak en üst katta oturan kişi

En tepedekiler halk tarafından seçilmeli ve onlara güvenmelidir; aksi takdirde planlarımız değersiz hale gelir.

Bir zamanlar sadece aptalca bir hayal olan basit plan, en iyi arkadaşım ile birlikte gerçeğe dönüştü. Günlerimi Teirac ile geçirirken, Lazarus inşaat projelerine dalmıştı. Yeri birlikte seçtik ve yakında isme de birlikte karar vereceğiz. Ben hala

İki inatçı arkadaşın nasıl böyle muhteşem bir yer yaratabildiğini merak ediyorum. Finansmanın bir kısmı ordudan, bir kısmı bilim adamlarından geldi, ancak paranın gerçek amacı çevremizdeki insanlardan gizlendi.

Şehrin tamamlanmasını kutlamak için, çalışma yeteneğimi kullanarak Metalle, üç düğümü temsil etmek için iki zincir yaptım, bunlar

bilmeyenler için bir çiçeğe benziyor. Bu sembol

Yaşamın üç aşaması; doğum, yaşam ve ölüm. Zincirlerden biri Lazar'a gitti, diğerini ise kendime sakladım. Bu bizim sözümüzdür.

Başladığımız dostluk ile geleceğe dair arzularımızı birbirinden ayıran tek bir şey vardır: ölüm.

Kitabı sırt çantama geri koydum ve Teirac'ın yanında top gibi kıvrıldım. Artık boynumdaki sembolün nereden geldiğini biliyordum. Gözlerimi kapattım ve uyku beni içine çekerken bedenimin yavaşça karanlığa gömüldüğünü hissettim.

Kanlı yüzler. Hepsinin yüzü kanlıydı; maskeli muhafızların, Oyun katılımcılarının, Mervin'in, Erasmus'un, Felix'in, annemin ve babamın yüzü. Hepsi yerde cansız yatıyordu. Hareket edemiyordum. Sanki bacaklarım sıkışmış gibiydi. Panik içimde yükseldi.

Omzuma bir el indi ve irkildim. Dikkatim Olin, Danika ve diğerlerine yöneldi. Hepsi yaralıydı; bıçak yaraları, kopmuş uzuvlar, yüz yanıkları, kesik izleri.

"Bu senin suçun. Hepimiz senin yüzünden ölüyoruz. Bu senin suçun" diye birbiri ardına tekrarladılar.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Hayır, bu doğru değil."

"Senin için değişeceğim," dedi Desmond'ın sesi kulağımın hemen yanında. "Senin için öleceğim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve çığlığımı bastırmak için ellerimi ağzıma kapattım. Soğuk terler içinde kalmıştım. En son bu kadar canlı kâbuslar görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Bu sadece bir rüya, Clara. Sakin ol.

Kendimi yerden kaldırdım ve kahvaltıya başladım. Erzakları ısıtırken Olin de bana katıldı, kısa süre sonra onu herkes izledi.

"Eldmoor'a döndüğümüzde planımız ne olacak?" Morgana sordu.

"Bizimle olup olmamana bağlı," diye cevap verdim.

Bianor gülümsedi. "İlginç."

"Lazarus'u çıkarmak zorundayız," dedim kararlılıkla. Danika yemeğinde boğuldu.

"Çıkarmak mı?"

"Evet. İnsanların yeryüzüne dönme vakti geldi.

Lazarus bunun olmasına izin vermeyecektir, bu yüzden darbe beklenmedik olmalıdır."

Bianor, "Bu bir intihar," dedi.

Dudaklarımın kenarı kalktı. "Bu sizin seçiminiz. Yapabilirsin Ya korku içinde ve acımasız bir yönetim altında yaşamaya devam edersiniz ya da özgürlük için savaşırsınız."

"Ejderhaların bizi öldürmeyeceğinden nasıl emin olabiliriz?" Olin sordu.

"Teirac ve Xaran bizim tarafımızda. Lester, Honsu tarafından işaretlendi.

Bu zaten bizim tarafımızda üç ejderha demek."

Danika, "Onlar sadece *sizi* koruyor," diye itiraz etti.

"Ejderhalar tarafından kaybedilen kristal geri getirildiğinde ve suçlu cezalandırıldığında, barış hüküm sürecektir," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Neden bölge sakinlerinin sizi takip edeceğinden eminsiniz?" Olin araya girdi. "Belki de Eldmoor'da kalıp kendi kurallarına göre yaşamak isteyeceklerdir."

"İnsanlar özgürlük istiyor, kurallar, cezalar ve cinayetlerle bağlı bir hapis haneye kapatılmak değil. İşler ters gitse bile kristali ejderhalara geri vermeliyim. Babama söz verdim ve bunu yapacağım. Geriye kalan her şeye siz karar vereceksiniz. Benimle birlikte

yüzeye çıkıp insanlığın yeni bir çağını başlatmak ya da yeraltında kilitli kalmak."

Bianor iç çekti. "Ben buna varım ama önce Danika ve Desmond'ı bulmamız gerekiyor."

"Düzen ve huzur içinde birkaç gün geçirdikten sonra grev," dedi Olin. "Dikkatleri hemen çekemeyiz." Morgana Bianor'a gülümsedi. "Erkek arkadaşım nereye giderse ben de oraya giderim."

"Harika; sağlam bir planımız var. Şimdi gitme zamanı." Yerden kalktı, sırt çantamı omuzladım. "Çiftler halinde seyahat edeceğiz. Teirac sizi ormanın içinden uçuracak ve Eldmoor yakınlarındaki ormana bırakacak, böylece fark edilmeyecek. İlk kim?" Bakışlarım grubun her bir üyesi.

Morgana yerden kalktı. "Olin'le birlikteyim."

Olin ve Morgana temkinli bir şekilde Teirac'ın sırtına tırmandılar ve o da kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak havalandı. Biz onun dönmesini beklerken Danika gitme vaktinin geldiğine karar verdi. Yakında görüşeceğimize söz vererek vedalaştık. Teirac yirmi gün sonra geri döndü. sonra Bianor ve ben onun sırtına tırmandık. Biz havalanırken Bianor küçük bir çığlık attı.

Rüzgâr kulaklarımın dibinden ısıklık çalarak geçerken gülümsedim. Zaman akıp gitti ama Bianor'un yüzündeki endişe hâlâ okunuyordu.

Teirac indiğinde Olin ve Morgana bizi bekliyordu. Bianor Teirac'ın kanadından aşağı kaydı ama ben kaldım.

Baba, eğer beni duyabiliyorsan, uçmanı istiyorum. Şimdi.

Ejderha cevap vermedi ama güçlü kanatlarını çırparak arkadaşlarımı bir rüzgârı savurdu. Hepsi geri düştü.

"Clara, aptal olma! Geri dön!" Bianor bağırdı.

Cevap vermedim, sadece küçülmelerini izledim. Göğsüm Ciğerlerim temiz havayla dolunca hafifledim. Bunu yapmak zorundaydım. Desmond ve Danika'yı tehlikede bırakamazdım. Desmond sahip olduğum tek şeydi.

Babam dedi ki. "Nereye gidiyoruz?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DESMOND

Saatleri, günleri unutmuştum. Bedenim bitkin düşmüştü ve sürekli işkence nedeniyle iyileşmeyen yaralarla doluydu. Kollarım ve bacaklarım farklı yerlerinden delinmişti, yüzüm çürükler, kesikler ve darbeler. Onca dakika içinde sadece boğazımdan zorla zehir içirdiklerinde öleceğimi düşündüm. Bu beni yıkmamıştı ama geri dönecekleri düşüncesi neredeyse . Dayanabilecek miydim?

Yükselen sesleri kafamın içinde yankılanıyor, gözlerimi kapattığımda yüzleri belirliyordu. Xaran aramalarıma cevap vermedi. Onu hissetmemiştim

Bunca zamandır varlığını. Beni burada ölüme mi terk etmişti?

Kapı gıcırdadı.

Gözlerimi açtım ve bana doğru cesurca yürüyen yabancı adama odaklandım. Hâlâ ayakta olduğumu göstermek için bağlarıma karşı gerildim.

güçlüydüm ama zincirler beni sıkıca tutuyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi adam alçak bir sesle. "Sakin ol."

Yabancı, elini sallayarak buzdan zincirleri çıkardı.

Bedenim bir çuval gibi yere düştü, bileklerim acıyla zonkluyordu.

Bacaklarım hareket etmeyi reddediyordu.

İnledim. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"İhtiyacımız olan kişi sen değilsin," dedi adam sakince ve bana bir şişe su uzattı. "Size buradan çıkarken eşlik edecek." Yabancıнын bakışları arkasındaki boşluğa doğru kaydı.

Yabancıнын elindeki suyu kaptım ve açgözlülükle içtim. Su çenemden aşağı aktı ve kıyafetlerime damladı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Adamın baktığı yöne doğru bir bakış atarak sordum.

Gölgeler yarıldı ve hiç görmeyeceğimi sandığım bir kadının, Danika'nın yüzü ortaya çıktı. Sessizce yaklaştı ve

Kolunu omzuna attı ve beni yerden kaldırmak için çabaladı. Gözleri yabancınıninkilerle kilitlendi. Birbirlerini tanıyorlar mıydı?

"Teşekkür Vivaan," dedi sessizce.

"Zamanınız yok. Gölgelerde saklan ve mümkün olduğunca çabuk uzaklaş. Quarana'nın dönmesi an meselesi. Tekrar karşılaşacağız." Vivaan arkasına bile bakmadan kapıdan çıktı.

Danika'nın bakışları bana kaydı. "Ayakta durabilir misin?" "Hayır."

"Gitmemiz gerek. Bana tutun." Danika kılıcını ona ve bizi gölge kalkanlarıyla kapladı.

Son derece yavaş ve dikkatli hareket ettik. O kadar yavaş ki sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Ağaç dalları ayaklarımızın altında hafifçe çıtırdadı, nemli yosunlar ezildi ve sonunda Danika'nın elinden . Yapabilirdim

Gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum. Benimle ve kalkanlarla ilgilenmek çifte bir yükü.

"Ona kalkanı bırakmasını söyle," dedi Xaran kafamın içinde. "Bundan sonrasını ben devralacağım."

"Sihirini kendine sakla," dedim kendimi yerden kaldırarak. " edelim. Xaran bizimle birlikte."

Topallayarak ilerledim, vücudum her adımda zayıflıyordu. Danika sabırla yanımda yürüdü. Gözlerinde bana yardım etmek istediğini görebiliyordum ama izin veremezdim. Nerede olduğumuzu bilmiyordum.

ama Mavi Şimşek Kabilesi'nin arkamızda kalması yeterliydi.

"?" Sonunda homurdandım. "Herkes hayatta mı? Clara nasıl?" Danika sakince, "Evet, hepsi hayatta ve bizi bekliyorlar," diye cevap verdi.

İstikrarlı bir şekilde yürümeye çalıştım ama yaralarımındaki zonklama durmuyor, her adımı bir kâbusa dönüştürüyordu. Güneş ilerideki ağaçların arasından parlıyordu. Sonunda bu cehennem sona ermişti. Birbiri ardına attığımız adımlarla

Sonunda ormanın sonuna ulaşmıştım. Elimle gözlerimi kapattım; karanlık bir evde geçirdiğim günlerden sonra ışığa karşı hassaslaşmışlardı.

Onları indirdiğimde, göz kırptım. Sonra tekrar göz kırptım. "Clara?"

Orada, çayırın ortasında duruyordu. Rüzgâr kıvrık saçlarını savuruyordu ve cildindeki çeşitli kesikler bile onu Çok güzeldi. Bir meleği görmek gibiydi. Kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüme.

Dudaklarım. Yürüyüşüm koşuya dönüştü ve sonra kollarım sıkıca sarıldı onun beline, onunki de benim boynuma dolandı. Çiçeklerin ve onun kokusunu içime çektim. Eve dönmüş gibi hissettim. O benim Eve.

Elleri nazikçe çenemi kavradı, gök mavisi gözleri endişeyle yüzüme baktı. "Desmond, yaşıyorsun. Buradasın," fısıldadı başparmağıyla yanağımı okşayarak.

Dudaklarımız hiç tereddüt etmeden birleşti, iki dudak gibi çarpıştı. meteorlar. Heyecan, endişe, acı ve özlem dolu bir öpücüktü.

Danika sözümüzü keserek, "Sevgililer, yola devam etme zamanı geldi," dedi. "Önümüzde uzun bir yol var."

"Ata binebiliriz." Clara geri çekildi ama bakışlarını çayırda huzur içinde yatan Teirac'a yöneltirken ellerimizi birleştirdi.

"Hepimiz sığmayacağız."

"Sen git," dedim. "Arayı ."

Teirac Danika'yla birlikte yerden yükselirken, Xaran başını gururla dik tutarak gölgelerin arasından çıktı.

Daha önce ortaya çıkabilirdin.

Ejderhanın menekşe rengi gözleri bana kilitlendi ama zihinsel sesimin hoşnutsuz tonuna yanıt vermedi. Clara kanadına binmeme yardım etti ve çok geçmeden pullarına yapıştık. Birkaç hızlı kanat çırpışıyla

ve gökyüzünde yükseklerde uçuyorduk. Zar zor , ama onun sayesinde güçlüydüm, beni sıkıca saran yumuşak kolları sayesinde belime doladı.

"Her şey bitti. Eve gidebiliriz," diye mırıldandım, içimi bir sakinlik duygusunun kapladığını hissettim.

"Bu daha başlangıç," diye yanıtladı Clara, sesi rüzgâra karışarak.

Xaran kısa süre sonra aşağı indi ve ekip üyelerimiz bir yerde yanan kamp ateşi. Ejderhanın kanadından aşağı kaydım, Clara da arkamdan geliyordu. Herkes gülümsüyordu, ama Cecily Kayıp. Bianor omzumu sıvazlayarak bir tayın uzattı ve hepimiz yemek için daire şeklinde oturduk.

"Geri dönememem benim hatam değildi," dedi Xaran kafamın içinde.

Onu görmezden geldim ve yemeğime odaklandım. Bakışlarım, fark etmemiş gibi görünen Clara'nın üzerindeydi.

"Ne oldu peki? Mavi Şimşek Kabilesi'nde en son nasıl yalnız kaldın?" Olin sessizliği bozarak sordu.

"Olin, bırak da dinlensin," diye araya girdi Clara, en yakın arkadaşına ters ters bakarak. "Katlanacak bir şey yoktu Olin. Onlar zalim insanlar, ama yanlış kişiyi hapsettiler. Sorular defalarca rağmen onlara hiçbir şey vermedim."

"Sorularından bir şey öğrendin mi?" Morgana sordu.
"Neye ihtiyaçları var? Neden bizi öldürüyorlar, hapsediyorlar, işkence ediyorlar?" "Her şey belirsiz. Görünüşe göre Mavi Şimşek Kabilesi Savaş başlamadan önce bile uzun süredir insanlarla savaşıyorlardı. Biz onların hedefi değiliz, ama onların hedefine girdik."

"Durmayacaklar. Lazarus'un saltanatı sona erdiğinde bile, ve ejderhaların kristalleri var, yeryüzünde yürüyen tehlikelerimiz olacak ve bunlar o kabile insanları olacak," dedi Danika, elini sallayarak Kafa.

"Savaş halinde oldukları düşmanlarından kurtulmalarına yardım etsek nasıl olur?" Olin önerdi.

Danika kaşlarını çattı. "İnsanları öldüren biz mi olacağız?" "Barış için tek şansımız bu olabilir," diye düşündü Morgana.

"Hayır," dedi Clara kendinden emin bir şekilde. "Başka bir yol daha var. Mavi Şimşek kabilelerden sadece biri; iki tane daha var. Teirac ve Xaran'a adanmış olanın adı Beyaz Karanlık Kabile. Bir yerlerde Honsu ve Zaxon için bir tane daha olmalı. Bence bu barışın anahtarı olabilir. Eğer bu kabileler birbirleriyle iletişim kurarsa, belki de her şey barışçıl bir şekilde çözülebilir."

"Zaxon?" Olin yankıladı. "Bu da başka bir belirsiz ejderha mı?"

"Evet. Toplam altı ejderha var. Üç farklı kabile, bir gün kendi kabilelerinin ejderhası tarafından işaretleneceklerine inandıkları bu ejderha çiftlerini onurlandırmak için bir araya geldi."

"Bunu nereden biliyorsun?" Danika sordu. "Kendi gözlerimizle sadece üç ejderha gördük."

"Hepsi burada yazılı." Clara kazağını kaldırarak pantolonunun kemerinin arkasına sıkıştırılmış bir defteri ortaya çıkardı.

Bianor öne doğru eğildi günlüğe baktı. "Bu babanın günlüğü, değil mi?"

Clara, "Evet, içerideki tüm bilgiler olanlarla örtüşüyor," diye cevap verdi.

"Bunu daha sonra düşünebilir miyiz?" Ben araya girdim. "Şu anki hedefimiz Eldmoor'u kendi ellerimize almak. Daha sonra yüzeyde yaşayan kabilenin, ejderhaların ve adadaki belirsiz şehrin sorunlarıyla ilgileneceğiz."

Sessizlik çöktü. Vücudum kendini pek iyi hissetmiyordu ama dolu bir mide boş mideden daha iyiydi. Sessizliğin avantajını kullanarak daha fazla bilgi almaya karar verdi.

Xaran, ne demek senin hatan değil?

"Çok fazla kan kaybettin. Vücudundaki büyü azaldı, Bu da seninle bağlantımı kaybettiğim anlamına geliyor. Seni tuttukları kulübeyi izledim, kalp atışlarını dinledim," dedi Xaran kararlı bir şekilde. "Kabul ediyorum, seni kurtarmaya çalışabilirdim ama bu riskli olurdu, her ne kadar korkutucu, büyük ve korkunç olsam da. Türümden saklanan kristal nedeniyle vücudumdaki büyü zayıflıyor."

Denemedin bile. Sadece bekledin. Güçlü bir bağ gibi görünmüyor. Gerçekten umursuyor musun?

", " diye ejderha. "Her saat başı muhafızlarından biri gölgeler tarafından öldürüldü. Çıgıllıkları ve karmaşayı duymadıysan, bu hiçbir şey yapmadığım anlamına gelmez."

Eoman'ın yüzündeki şaşkınlığın nedeni de buydu. Gözlerinde yanan öfkeyi görebiliyordum. Bunu sen yaptın. Bu tür eylemler savaşın başlangıcı anlamına geliyordu. Artık onların hedefi bizdik, sadece savaş başlamadan önce savaştıkları insanlar değil. Hissetmesem de yanımda kaldığını bilmek güzel.

"Aldrax'a ne olduğunu öğrendim. Görünüşe göre Samire'nin ölümünden sonra savunmasız kalmış. Kendi kabilesinin tutsağı olmuş. Büyü, açgözlülük, güç ve otoriteyle kör olmuş ona tapan insanlar onu zincirlediler. Kanını çekerek Muhtemelen Samire'yi öldüren insanlardan intikam almak için büyüü kendilerine aktardılar. İnsanlar çok aptal olabiliyor. Bazen, kendilerini seçen kişiyi incittiğini anlamadan.

Samire'yi öldüren bu insanlar çok kolay bir şekilde çiğnenebilir. Onlar sadece insan, tanrı değil."

Clara yerden kalkarak dikkatimi zihinsel konuşmamdan uzaklaştırdı ve sırt çantasını omuzladı. "Artık gitme vaktimiz geldi."

Bianor elini bana uzatarak, "Son durak: Eldmoor," dedi.

Yolculuk beklediğimden uzun sürdü ve bunun tek suçlusu bendim. Ben topallarken Clara yanımda yürüdü, Morgana Olin'le, Bianor da Danika'yla yürüdü.

"Cecily nerede?" Bakışlarım Clara'ya kayarken sordum.

"Bir wyvern tarafından yaralandı ve geride kalmaya karar verdi."

Clara'nın cevabı beni tereddüte düşürdü, özellikle de Clara ve Bianor ekip üyelerini bir savaşın ortasında bırakacak kişiler olmadıkları için.

Vahşi doğada. "?"

Clara ellerimizi birleştirirken gülümsedi. "."

Sesimi alçalttım. "Planımız aynı mı kalacak?"

"Herkese güvenebileceğimizden emin değilim." Clara'nın bakışları önümüzde duran ekip üyelerine kaydı. "Önce dinlenmemiz gerek. Sizin iyileşmeniz gerek."

"Sadece çizikler," dedim aceleyle. "Belki de bu Oyunlar sırasında çok fazla konuştuk."

"Yapmamız gerekeni yaptık," dedi Clara boyun eğerek. "İçimizdeki insanlığın kazanmasına izin verdik ve zayıf düştük. Kendimizi kurtarmak için

Arkadaşlar, gerçeği ortaya çıkarmak zorundaydık. Teirac ve Xaran olmadan bunu yapamazdık."

"Eldmoor'a dönmek başka bir sınav olacak."

Clara homurdandı. "Bizi kollarını açmış beklemeyecekleri kesin."

Acımasızca önüme baktım.

Sessizliğim üzerine Clara devam etti, "Kime güvenebiliriz? Danika Mavi Şimşek Kabilesi'yle birlikte çalıştı, kabile üyelerinden birine onu kurtardığı için güvendi. Morgana'yı hiç sevmedim. Hatta

Biz arkadaşız, o hep Olin'e bağlı. Bianor... Ona güveniyorum. Bazen sinir bozucu olabilse de, o bizim tarafımızda. Olin benim en iyi arkadaşım; benimle birlikte yürüyecek."

"Eldmoor'un içinde Milo ve Chad var," dedim. "Onlar bizim tarafımızda olacaklar."

"İyi bir seçenek olduklarından emin değilim," diye mırıldandı Clara. "Çok dikkatli olmamız gerekiyor."

Ona soru sormadan önümdeki manzara dikkatimi dağıttı. Hedefimize ulaşmıştık. Yola çıkmalı bir hafta olmuştu; Xaran ve Teirac sayesinde mesafeleri beklediğimizden daha hızlı kat etmiştik. Kulübeler bıraktığımız yerde duruyordu ama Eldmoor'un ana kapısına ulaşana kadar yürümeye devam ettik.

Kapıyı açtım ve özlemediğim nemli toprak kokusunu içime çektim. Koridorda ilerlerken diğerleri de geri döndükleri için pek hevesli görünmüyorlardı.

Bir sonraki kapıdan girdiğimizde bizi silahlı ve üniformalı bir manga muhafız karşıladı.

"Kimsin sen?" diye sordu baş gardiyan, silahını yüzüme doğrultarak. "Kendini tanı!"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Sinirlenerek söyledim.

"Geri dönen Oyun katılımcıları," dedi Clara, yanımda öne çıkarak. "Clara Merkins."

"Sıraya girin," diye emretti muhafız, silahı hâlâ havadaydı.

On beş tane saydım. Ne olmuştu böyle? Biz yer üstünde hayatlarımız için savaşıırken Eldmoor'daki durum kızışmış gibi görünüyordu.

Gardiyan beni açık kapıya doğru itti.

"Bana bir kez daha dokunursan kolunu kırarım," diye dişlerimin arasından tükürdüm.

Muhafız hiç tereddüt etmedi. "Şehrin kurucusuyla tanışmak üzeresiniz. Şimdi kımıldayın."

Koridorlardan geçerek ana toplantı salonuna doğru ilerledik. Yol hatırladığımdan daha uzun ve karanlık görünüyordu. Kaslarım her adımda daha da geriliyordu. Her köşede en az beş muhafız vardı.

Kapı açıldı ve Lazarus yanında Zion'la birlikte orada duruyordu.

"Tekrar hoş geldiniz, Oyun katılımcıları," diye gürlledi. "Bu güzel Hepinizle görüşmek üzere. Yani, neredeyse hepiniz. Sen gittiğinden beri işler biraz değişti..."

Etrafımdaki her şey karardı. Bacaklarım büküldü ve bedenimin yere çarptığını hissetmekten çok duydum. Uzaklarda bir yerde bir ses duydum. *Onun* sesini.

"Bir doktora ihtiyacımız var! Şimdi! Desmond..."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YİRMİNCİ BÖLÜM

CLARA

Sağlık görevlileri Desmond'u aceleyle götürdüler ama Lazarus geri kalanımıza toplantı salonunda kalmamızı emretti. Kendime sakın olmamı, tüm odayı ateşe vermek yerine itaat etmemi emrettim. Olin'in eli omzumda, muhtemelen iç savaşımı hissediyor.

"O senin oğlun. Nasıl böyle bir alçak olabilirsin?" Yükselen sesim salonda çınladı.

Lazarus'un soğuk ve küçümseyen bakışları çevrildi. "O mu? O mu? Hiçbir şey. Şimdi, konuya dönecek olursak, yasa değişti. Zion size ayrıntıları verecek." Lazarus'un dikkati

Zion'a döndü ve sonra hızla toplantı odasından çıktı. "Bay Callahan'ın dediği gibi, işler değişti," diye duyurdu Zion

buz gibi bir ses. "Bugünden itibaren en ufak bir hata, kural ihlali, yasadışı planlar yapmak ya da büyü kullanmak yüzeye sürgünle cezalandırılacaktır. İkinci şey ise

Eldmoor sakinlerinin katlarda dolaşmaları ve belirli odalara girmeleri kısıtlanmıştır, bu da tüm bu kapıların muhafızlar ve özel kilitlerle korunduğu anlamına gelmektedir. İkinci toplantı odasında yeni kanun ve kuralların yer aldığı bir pano bulunmaktadır. Ben almayacağım sorularınız varsa, gitmekte özgürsünüz."

Kapıdan ilk ben çıktım, doğrudan hastane kanadına yöneldim ama açılmayınca kapıya çarptım. Bakışlarım kapıya yerleştirilmiş gri kilide gitti.

"Ne be?" Yumruğumu kilide vurdum.

"Sakin ol," diye gürledi Roger'ın sesi arkamdan. "Böyle vurarak kolunu kıracaksın."

"Roger, seni gördüğüme sevindim," dedim dalgınca. "Hastaneye giriş izniniz var mı? Desmond birkaç dakika önce oraya götürüldü."

"Evet, elbette." Roger kartını kapıya okuttu ve kapı açıldı.

Beyaz koridorda bir adım öne çıktım. "Eldmoor'a ne oldu? Neden neredeyse tüm kapılar kilitli?"

"En alt kat, binadan tamamen ayrılmış durumda. orta kat. Eldmoor ana işgücünü kaybetti ve bunun sonucunda Lazarus her şeyi zorla bastırmaya çalıştı. Bunu başaramayınca en alt katın bağlantısı kesildi ve bu kat en üst katta yiyecek ve hayatta kalmak için gerekli diğer kaynaklar tükenmeye başladı. Lazarus adım attı İşçilerin ait oldukları yerde kalmalarını sağlamak için güvenliği artırın." Üzerinde Desmond'ın adının yazılı olduğu odada duraklayan Roger'ın kaşları çatıldı. "Desmond'a ne oldu?"

"Sana anlatsam inanmazsın," dedim, ayrıntılara istemeyerek.

Kapıyı açtım ve işte oradaydı, şeffaf tüplerle kaplı bir şekilde yatıyordu, etrafındaki makineler bip sesi çıkarıyordu. Gözleri kapalıydı. Boğazımda bir yumru oluştu ama gözyaşlarıma karşı koydum ve yanına oturdum. Elini aldım ve nazikçe tenine dokundum.

Koğuşun kapısı açıldı ve beyaz önlüklü bir doktor içeri girdi. "Dışarıdan gelenler buraya giremez. Giriş kartlarınız nerede?"

Roger geçiş kartını göstermek için kartını uzattı ve ardından doktorun karanlık gözleri bana döndü.

Ona benzer bir geçiş kartı göstermek için hareket etmediğimde "Lütfen gidin," dedi.

"İzin almak için zamanım yoktu. Oyunlardan yeni döndüm."

Roger önüme , "O benimle birlikte," dedi.

"Kuralları çiğnediğinizi işaretlemem ve sizi Lazarus'a rapor etmem mi gerekecek? Doktor kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayır, ben ." Ayağa kalktım ve Desmond'ın elini bıraktım.

Roger'ın gözleri benimkilerle buluştu ve hepsi bu kadardı. Desmond'ın burada olduğumu ve kalmaya çalıştığımı bildiğinden emin olacaktı. Direnmek anlamsızdı. Zion'un dediği gibi sonuçları korkunç olabilirdi.

Kuralları çiğneyenler yüzeye sürülür. Bunun Roger'a olmasına izin veremezdim. Ben hayatta kalabilirdim ama o kalamazdı.

Kapıyı arkamdan kapattım ve koridorlardan yatak odası kanadına doğru yürüdüm. En azından bu odalar kilitli değildi; Yoksa yatacak yerim olmazdı. Anahtarları çıkardım.

ama ben kapıyı açamadan bir el omzuma kondu. Tek bir hareketle onu yakaladım ve geriye doğru döndürdüm, Sonra da saldırganın karnına geriye doğru bir tekme attım. Kendimi koruma içgüdüm yatıştığında döndüm ve Chad'i öksürürken ve karnını tutarken buldum.

"Clara," diye nefes nefese kaldı ve bana acı dolu bir gülümseme fırlattı. "Seni gördüğüme sevindim." Gözlerimi devirdim ve kapımı iterek açtım. "Bunu bir daha yapma." "Desmond nerede? Oyunlar nasıldı?" Chad beni takip etti.

İçeri girip kapıyı kapattı.

"Desmond hastanede ve Oyunlar daha öngörülebilir olabilirdi."

Chad'in yüzü bir anda endişeyle çarpıldı. "Ona ne oldu?"

"Sana güvenebilir miyim?" Ona bakarak sordum.

"Ben Desmond'ın en iyi arkadaşıyım, Clara." Chad'in elleri sanki beni bir sanrıdan uyandırmak istercesine omuzlarıma gitti. "Ne oldu? ne oldu?"

Parmaklarımı şıklattım ve Chad'in alevler belirdi.

Anında ellerini indirdi ve yanmış parmaklarına hava üfledi. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bana dokunma demiştim."

Temkinli bir adım geri çekildi. "Hepinize ne oldu?" "Hayatta kalan sadece biz değiliz, Chad."

"Ne? Bu imkânsız değil mi?" Chad kaşlarını çattı. "Bu yüzeyde yaşamanın güvenli olduğu anlamına mı geliyor?"

"Evet, ama bazı yerlere dikkat etmekte fayda var," diye cevap verdim sertçe. "Durum hakkında ne biliyorsunuz? Ne kadar güçlü Tüm kapılarda koruma var mı? Detaylara ihtiyacım var."

Chad'in kaşı kalktı. "Desmond babasını öldürmek konusunda fikrini değiştirmede mi? Bu yüzden soruyorsun, değil mi?"

"Evet, sadece an meselesi, ama o zamana kadar, Hiçbir şey yapmadan öylece oturamam. Bir plan yapmalı, insanları bir araya getirmeli, kime güvenip kime güvenemeyeceğimi belirlemeliyim."

mutfak dolabına yaslandı ve bir iç çekti.

"Dinlen. Yorgun görünüyorsun. O zamana kadar, bütün Bilmeniz gereken bilgiler. Desmond'ı ziyaret edemem ama yardım ederim."

Sen." Chad topuklarının üzerinde dönerek kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Sonunda yalnız başıma yatak odasına gittim ve yolculuğu yastığımın altına sıkıştırdım, ardından temiz kıyafetlerimi alıp duşa girdim. Ilık su kiri, kanı, suçluluğu, öfkeyi ve yorgunluğu temizledi. Fazla suyu sıkmak için bir havlu kullandım ve duştan çıktım.

Nemli saçlarımı kuruttum, siyah kot pantolonumu ve beyaz kapüşonlu tişörtümü giydim. Kendimi yatağa attım ve kitabı açtım.

Desmond'ı düşünmemek için düşüncelerimi başka bir yere yönlendirdim.

4 Soruşturma

Zaman geçtikçe bu dünyanın dört tip insandan oluştuğunu fark ettim. Birincisi ejderhalara hayranlık duyanlar, onları inceleyenler, kökenleri, efsaneleri, yapıları, büyüleri ve yetenekleriyle ilgilenenler. İkincisi, onlardan nefret edenler, ülkenin ordusu. Ejderhalara kafayı , onlardan korkan insanlar.

Gökyüzünde uçan, cepleri el bombalarıyla dolu, sürekli sınırları revize eden, wyvernleri öldüren, bilinmeyen yaratıklar yapılarını ve kökenlerini incelemek için otopsi yaparlar. Üçüncüsü, kendilerini ejderhalara adayan, etraflarındaki dünyayı görmezden gelen, ormanlarda, bir kabilede yaşayan, sadece kendi refahlarını, kendi halklarını, kendi hayatlarını önemseyenlerdir. Sonuncusu ve en Herkesten nefret edenlerin ne yapacağı belli olmaz - ejderhalar, bilim adamları,

Ordular, kabileler, tüm insanlık. Kimse onları duymadı; kim olduklarını bilmiyor. Ordu onları takip etmeye çalıştı ama izlerini kaybetti ve Teirac ejderhaların insanlardan bu kadar nefret etmesinin nedeninin Samire'nin ölümünün onların suçu olduğunu söyleyerek hikayeler paylaştı. Hiç kimse

nedenini ortaya koyuyor, ancak eski kitaplarda anlatılan ilk savaşın nedeninin olduğu açık.

Kaynaklara göre insanlar ve ejderhalar arasındaki ilk savaş, altı ejderhadan birinin öldürülmesi yüzünden çıkmıştır. Gök gürültüsü ejderhası, insanların büyü çalma görevinin acımasız bir kurbanı oldu. Gök Gürültüsü Dağları'nda devrilen ejderhanın ölümünden kaynaklanan krater zamanla unutuldu. Çarpışmadan sonra karanlık olayların Lumera şehrinden bile görülebildiği söylenir. Bu hikaye yasaklandı, edildi, gizlendi ve

unutuldu. Gün yüzüne çıkarılması zaman aldı, tam elli yıl ve çok katı yasalar. El yazmalarına göre, bu yeterli değildi. Ejderhalar intikam için öfkeleni, ama gün geldi her şey sakinleşti ve ejderhalar dağlara çekildi. Bunun nedeni belirsizdi ama insanlar yeniden nefes alabiliyor ve günahlara ve hatalara meydan okuyarak yaşamaya devam edebiliyorlardı.

Bunun tek anlamı var: Ejderhalar arasında yükselen tansiyon nedeniyle, büyüden bahsedildiği için, bu tekrar olabilir. İnsan açgözlülüğünün, güç arzusunun döngüsü kendini tekrar edebilir.

Kapı çalındı. Kitabı tekrar altıma koydum. ve yataktan kalktım. Çok geçmeden kapıyı açtığımda tanıdık bir yüzle karşılaştım. "Danika? Burada ne işin var?" "İçeri girebilir miyim?" Danika koridorda kimsenin olmadığından emin olmak istercesine etrafına bakındı.

"Elbette." Danika'nın geçmesine izin vermek için yan döndüm. "Ne oldu?" "Yardıma ihtiyacım var."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

"Kardeşim Eldmoor'un en alt katında kapana kısıldı. Bana planınızın hapsedilmiş insanları daha önce serbest bırakmayı içerdiğini söyleyin. Lazarus'u devirmek."

"Henüz bir planım yok. Hâlâ yapım aşamasında. Herhangi bir garanti veremem."

"Ayaklanmaya katılmaya hazır olan kişilerin isimleri sizde var mı?" Danika sordu.

"Hayır, henüz elimde bir şey yok. Bana biraz zaman verin, sonra size cevaplarla döneceğim." Kapıyı açtım ve Danika'ya kibarca dışarı çıkmasını söyledim.

Şu anda böyle bir baskıya ihtiyacım yoktu. Kafamda işlerin nasıl olması gerektiğine dair yeterince soru vardı. İlk olarak, yapmam gereken Lazarus'un muhafızlarının toplantıdan sonra topladığı sihirli kılıçları geri aldı.

Kapıyı açtım ve markete doğru gitmeye karar verdim. Yolda, bana akşam yemeği ısmarlamayı teklif eden Roger'la karşılaştım.

"Desmond hakkında bir şey duydun mu?" Kafenin kapısını açarken sordum.

"Hayır, ama Chad'den duydum. Ne planlıyorsun Clara?" Roger sandalyesine rahatça oturdu.

"Yok bir şey." Ona sahte bir gülümseme verdim.

"Kulağa hiçbir şeymiş gibi gelmiyor. Her neyin peşinde olursan ol, bu savaşı tek başına kazanamazsın," dedi Roger garson kız siparişlerimizi aldıktan sonra.

Bir kaşımı kaldırdım. "Yalnız olduğumu kim söyledi?"

"Clara... Yalnız olmadığınızı biliyorum ama Desmond yanında olsa bile Eldmoor'un içindeki güvenlikle baş edemezsiniz." Orada Roger'ın sesindeki endişe.

"Artık iki kişiden fazlası var Roger. Plan henüz geliştiriliyor; bu sadece bir başlangıç. Bu senin yapman gereken bir şey değil. müdahale etmek."

"Desmond benim için bir oğul gibidir. Planladığınız bu karmaşada onu yalnız bırakmayacağım. Bu nedenle, yardım etmeme izin vererseniz minnettar olurum."

"Yardım etmek ister misin? Harika. Muhafızlar, kılıçları emin olmak için katılımcılardan aldılar. Onlara ihtiyacım var ve Eldmoor şehrinin bir haritasına ihtiyacım var, kolayca erişilemeyen tüneller veya diğer yollar da dahil. Lazarus'un kurallarına karşı olan insanlara ihtiyacım var. Her kattaki muhafız sayısı, vardiyaları değişim zamanları, Lazarus gündemi ve bir milyon başka ayrıntı. Bunlardan herhangi biriyle başa çıkabilir misin?"

Roger bir dakika boyunca sessiz kaldı, garsonun yemeği servis ettikten sonra gitmesini bekledi. Keyifle gözlerimi kapatarak bir ısırtık aldım. Bu yemek son zamanlarda yediklerime kıyasla inanılmazdı.

Roger, "Kılıçların icabına bakabilirim ama isimlere ihtiyacım olacak çünkü bildiğiniz gibi her kılıç kabzası farklı bir kişiye ait," dedi. "Eldmoor şehir planı için doğru kişiyi tanıyorum ve Eldmoor'un zemin katında özellikle Lazarus'tan nefret eden tanıdıklarım var, hiçbir şey kazanamayan ve zor işlerine geri dönen eski Oyun oyuncularını. Bence muhafız sayısı ve vardiya saatleri konusunda Milo ile görüşmelisin. Belki o yardımcı olabilir."

"Milo? Bu kötü bir fikir. Başka bir önerin var mı?" "Neden Milo olmasın?"

"Ona güvenebileceğimden emin değilim. Kendimce sebeplerim var. Böyle bir durumda, güvenilir insanları seçmem gerekir. Yanlış bir hareket yaparsam planım iskambil kâğıtlarından bir ev gibi yıkılır."

Roger tabağını kendisinden uzaklaştırdı. "Bana güvendiğiniz kişilerin isimlerini verin, ben de kılıçları bu gece teslim edeyim. Sonra benim tarafımdakileri seçip dikkat çekmeden en alt kata nasıl ulaşacağımızı bulacağız. O katta çoğu insan Lazarus'un hükümdarlığının sona ermesini istiyor ve fazla bir şey yapmadan size katılacaktır. İkna."

"Danika, Morgana, Bianor, Olin, Desmond ve ben."

"Ben hallederim." Roger sandalyesinden kalktı. "Şimdi sıra hayatın ciddi işlerine geri dönelim, değil mi? Dikkatleri üzerimize çok fazla çekmek istemeyiz."

"Elbette." Ayağa kalktım ve kafenin kapısına kadar onu takip ettim. "Bu kasabanın sakinlerinin nasıl olduğunu öğrenmek mümkün mü? Savaş başlamadan önce? Hayat kayıtları?"

Roger'ın bakışları üzerimdeydi. "Belirli bir şey mi arıyorsunuz?"

"Evet, babama bileziği veren öldürülen kişi, birçok insanın gerçeği bildiğini, ancak sessiz kalmaya zorlandıklarını söyledi. Eğer orta ve üst katlarda bu olaydan haberdar olan insanlar olup olmadığını öğrenme fırsatım olsaydı iyi olurdu.

bilim adamları. Babamın eski arkadaşları olabilirler ve gerçeği biliyor olabilirler." Odamın kapısında durakladım.

"Deneyeceğim ama hiçbir şey için söz veremem."

Ona teşekkür ettim ve odama girip kapıyı arkamdan kapattım. Göğsümde yükselen endişeyi hissederek yatağa uzandım. I Gözlerimi kapatıp dinlenmeye çalıştım ve neredeyse başarıyordum ama kafamın içindeki bir ses beni uyandırdı.

"Sevgilim, aklına girmekten kendimi alamadım," dedi babam.

"Sonunda noktaları birleştirdim ve ne planladığını anladım."

Baba, neredeyse uyuyordum. Başka bir gün bekleyemez miydin?

Babamın sesi bana bir fikir verdi. Belki de kafamda onu tasarlayan kişi varken Eldmoor için bir plana ihtiyacım yoktu, planlamıştı ve tüm koridorları, odaları biliyordu.

"Üzgünüm ama müdahale etmek zorundaydım. Desmond mi?"

Hayır, hala uyanmadı.

Bu yüzden içim bulanıyordu, bu yüzden düşüncelerim rahatsızdı, bu yüzden huzurlu değildim. Desmond hakkında bu kadar endişeliyken bir plan oluşturmaya .

"Clara, Desmond'ı ziyaret etmeli ve sağlamalısın." Babamın sesinde daha önce olmayan, Desmond'dan bahsederken hiç olmayan bir endişe vardı.

Baba, sorun ne? Desmond'a ne olduğunu biliyor musun? Sadece yorgunluk, değil mi? İşkenceden, yiyecek ve su eksikliğinden mi?

Karanlık tavana baktım, kendimi aptal gibi hissediyordum, sanki kendi kendime konuşuyordum.

" yok, Clara. Sadece onu gerekiyor. Xaran onunla bağlantısını kaybettiğinden endişeleniyor."

Kapının çalınması homurdanarak yataktan fırlamama neden oldu. Bu saatte kapımda kim olabilirdi?

Kilidi açtım ve çekerek açtım.

Acı ve ardından karanlık.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

CLARA

Parlak bir ışık beni getirdi ama zorlandım. gözlerimi açtım. Aldığım darbeden dolayı başım ağrıyordu. Hareket etmeye çalıştım ama kollarım ve bacaklarım bağlıydı. Bir masanın üzerine uzandım.

Kollarımda iğne ve tüpler, içlerinden akan parlak kırmızı kan. Bakışlarım odanın içinde dolaşıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

ama tek görebildiğim gözlerimi acıtan kör edici beyaz ışıktı.

"Burada biri mi var?" Başımı masadan kaldırmaya çalışarak seslendim.

Uzakta bir yerde ayak sesleri duyuldu. Işığın içinden bir figür çıktı ama yüzünü seçemedim.

"Ne istiyorsun?" Talep ettim. "Bırak beni!"

"Sakin ol Clara," dedi tanıdık olmayan bir erkek sesi. "Sorgulanmak üzeresin."

"Kanıma neden ihtiyacınız var?" Gözlerimi kanımı taşıyan şeffaf tüplerden ayırmadan sordum.

"Ejderha ve eşiyle aramızdaki bağı geçici olarak koparmak için. Seçtiğinden bu yana geçen süre içinde bunu anlamış olmalıydın."

"Yanlış kişiyi hapsedtiniz," dedim zehirli bir sesle.

Adam bir bıçak çıkararak bacaklarımın arkasına doğru ilerledi. "Emin misin?"

Hareket etmeye çalıştım. İpler bileklerimin ve bacaklarımın derisine baskı yapıyordu ve inledim. "Sakin bana dokunayım deme."

Adam bıçağı kalçama sapladı. Metal derimi, kaslarımı deldi ve çığlık attım. Kıp kırmızı kan yere damladı.

Adamın parmakları kot pantolonumun altına girdi ve yırtarak açtı. Adam Bıçağı yavaşça dövmemin üzerinden geçirdi. "İşte. Teirac işaretli olduğunun kanıtı. Beyaz dövme. Sihirli işaret."

"Ne istiyorsun?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Bu kadar yeter mi? Şimdi konuşmaya başlayacak mısınız?" Adam alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Hayal kurmaya devam et. Ben sadece benden asla duyamayacağınız bir şeyi açıklıyorum."

Adam bir adım öne çıktı ve yatağın altından tekerlekli küçük bir masa çıkardı. Metal bir tepsinin içinde aletler, bıçaklar, iplikler, iğneler, neşterler, penseler ve diğer aletler vardı.

"Fikrini değiştireceksin." Adam tepside büyük bir iğne aldı. "Kanınız değerli olduğu için şanslısınız. Seni zorunda kalacağım." Adam kanlı ellerini iğnenin üzerinde gezdirdi.

Daha önce hiç görmediğim bir adamın yüz hatlarını ancak şimdi görebiliyordum.

Daha önce. Boş koyu kahverengi gözleri, kısa siyah saçları ve yaralı bir yüzü vardı, muhtemelen kırk beş yaşındaydı. Beyaz bir sabahlık giymişti - ne kadar ironik.

İğne hiçbir uyarı vermeden derime battı. Vücudum gerildi ve nefesim boğazımda düğümlendi. Her dikişte her şeyi hissediyordum: acıyı, vücudumun tepkisini, nefes alış verişimi ve kasların kasılması, her iğne batışı, her şey durana kadar. "Sanırım konuşmamızın zamanı geldi."

Adam iğneyi bıraktı, masayı yerine bırakıp bana yaklaştı. "Ejderhalar hakkında ne biliyorsun? Kaç tanesi hayatta kaldı?"

Sorularının hiçbirine cevap vermeyecektim. Bana işkence edebilirler, beni kesebilirler, yakabilirler, zehirleyebilirler ama babama ihanet etmeyecektim.

Lazarus insanlığı yok etmek için yeterince şey yapmıştı. Bu masada öleceğim anlamına gelse bile sonuna kadar ejderhaların yanında duracaktım.

"Cevap ver bana!" diye bağırdı adam, yüzüme yumruk atarak.

Başım yana savruldu ve kan tadı aldım. Kulaklarım çalıyordu. Vazgeçip gideceğini umarak ona bakmadım.

Çenemi tuttu ve beni tekrar yüzleşmeye zorladı. "Konuşmaya başlayacaksın ve özgür olacaksın ya da burada öleceksin."

Sadece acımasızca gülümsedim. "Bu odada ilk ölen sen olacaksın."

Adam çenemi serbest bıraktı. Ani bir hareketle ellerimdeki kan tüplerini çıkardı ve kollarımla bacaklarımı çözdü. Yataktan kalktım ama dünya dönüyordu ve yere düştüm. Sert eli saçlarımı kavradı ve beni yerden kaldırdı.

"Ne kadar sessiz kalabileceğini göreceğiz." Adamın diğer eli kolumu kavradı ve beni ileri doğru itti.

Mücadele ettim ama kan kaybından ayakta zor . Bacaklarım ve kollarım uyuşmuştu.

Adam beni tavanda ipin bağlı olduğu büyük bir kancanın önünde durdurdu. Kollarımı yukarı kaldırdı ve bileklerime doladı. Başımı onunkine çarpma fırsatını değerlendirdim. Ama işe yaramadı. Adam ellerimi bağlarken sadece gülümsedi.

Kasıklarına bir tekme attım ve yere düştü. Kurtulmak için bileklerimi oynattım ama çok geç kalmıştım. Adam ayağa kalktı, öfkesi yüzünden okunuyordu ve kendi tekmesini karnıma doğru yöneltti. Hava ciğerlerimden vınladı ve nefesim kesildi. Birkaç saniye sonra hava geri geldi ama karnımdaki ağrı devam etti.

Adam geçti. Bileklerimi oynatmaya çalıştım. Parmakları, bir hata yaptığını, beni yanlış bağladığını umuyordu ama düğüm sıkıydı ve ayak parmaklarım yere zar zor değiyordu. Kaçış yoktu.

Adam duvardan bir şey aldı. Duyabiliyordum ama göremiyordum. Sonra kaba eli gömleğimin üzerine indi ve fazla çaba harcamadan onu bedenimden ayırdı. Çıplak sırtım ona doğru açılırken içimde tiksinti yükseldi. O geceye dair anılar zihnimi doldurdu.

Bir çınlama sesi havayı doldurdu ve sonra sırtım acıyla alevlendi. Çığlığımı bastırmak için çenemi gererek ipi sıkıca kavradım.

"Cevaplanmayan her soru için bir kırbaç darbesi," dedi adam sakince. "Baban ejderhaların insanlara saldırmaması için ne yaptı?"

Sağır edici bir sessizlik.

Kırbaç tekrar şakladı ve tüm vücudum acıya karşı gerildi ama çığlık atmayı reddettilim. Zayıf görünmek istemedim. Boğazımdaki yumruya yenik düştüm.

"Desmond bu kadar uzun süre radarın altında kalmana yardım etti mi?" Tek kelime etmezdim, sesimi çıkarmazdım.

Desmond. Hain gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken gözlerimi kapattım. Eğer Desmond'a bağlı olmasaydı bu durumda olmazdım.

hastane yatağı. Er ya da geç arkadaşlarım beni aramaya başlayacaktı- Başka bir çatlak.

Sırtım yaraya tuz dökülmüş gibi yandı ama sessiz kaldım.

"Senin tarafına geçmeleri için ejderhalara ne söz verdin?" Çatlak.

"Eldmoor sakinlerinden kaçını gerçeğini biliyor?" Çatlak.

"Baban ne iş yapıyordu?" Çatlak.

"Neden büyü bir kılıç gerektirmiyor?" Çatlak.

"Baban ejderhalardan ne çaldı?" Çatlak.

"Annen hangi örgütün üyesiydi?" Çatlak.

Soru üstüne soru sordular ve ben sessiz kaldım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, bedenim yorgunluk ve acıyla titriyordu bir dakika bir saate dönuştü. Her vuruş bir öncekinden acı vericiydi.

Sonunda çığlığımı bastıramadım.

Başka soru yoktu, sadece bir çatlak, çatlak, ...

Bacaklarım , görüşüm bulanıklaştı ve bilincimi kaybettiğimde acı da kayboldu.

Gözlerimi kör edici bir ışık ve beyaz bir tavanla açtım. Öncekiyle aynı oda. Rüyaalar alemine geri dönmek, uykuya dalmak istedim. Bunun yerine, sırtımın derisinin masaya değdiğini hissettim.

Her nefes alışımında acı bedenimi titretiyordu. Midem yiyecek ve su talep etti. Ne kadar zaman ? Bir gün mü? İki gün mü? Saatler mi?

Uzaktan ayak sesleri geliyordu. Uyuyormuş gibi yaparak gözlerimi kapattım.

Buzlu su yüzüme sıçradı. Nefesimi tutarak başımı yana çevirdim ve durdu.

"zamanı," dedi bir erkek sesi.

Gözlerimi açtım ve bir yabancınn duygusuz yüzüne baktım. Lazarus ona ne kadar ödüyordu? Belki de gönüllüydü. Beni neyin beklediği konusunda endişelenmiyordum. Ben

daha çok onun çıkarına olan şeylerle mi ilgileniyordu? Doğuştan deli miydi?

Adam yerden bir kova aldı. Hareket etmedim. Bu benim ilk seferim değildi; biri beni boğmaya çalıştığında nasıl hissettiğimi biliyordum.

"Tekrar deneyelim. Neden Lazarus'a karşısın?" "Ben-"

Yüzüme su sıçradı ve başımı yana çevirdim.

Akıntı güçlüydü, burnumdan kulaklarıma doğru akıyor, giysilerimi ıslatıyordu. Sona erdiğinde derin bir nefes aldım.

"Lazarus hayatımı mahvetti," diye tükürdüm.

"Lazarus seni çocukken Teirac'tan kurtardı, seni nankör kaltak." Adam üzerime bir kova daha döktü.

Yanlışlıkla su soludum ve akıntıya karşı çırpındım. Durdu ama öksürmeyi durduramadım, hala suyun basıncını hissediyordum. göğsümdeki su. Cevabım ne olursa olsun, gerçeği söylesem de sessiz kalsam da cezalandırıldı.

Öksürük kesildi ama acı dinmedi. Her nefes ciğerlerimi, tüm göğsümü yakıyor, içe doğru bastırıyordu.

Adamın eli masanın altına kayarken altımdan metal sesi geldi. "Ejderha büyüü nereden geliyor?"

Sessiz kaldım.

Elektrikten önce adamın elindeki aleti görmemiştim bile. vücudumdan fırladı. Kaslarım kasıldı, ardından bir acı dalgası geldi. Durduğunda, sırtımdaki acıyı unutarak gevşedim. Bacaklarımı, kollarımı, tüm vücudumu hissedemiyordum. Tek istediğim Uyu.

Adam aleti tekrar kullandı. Vücudum kontrolsüzce sarsıldı, yanıyor, boğuluyordum. Elektrik her yerdeydi: derimin altında, kaslarımda, kemiklerimi sarsıyordu. Gözlerim kapandı, daha fazla dayanamadım ve bedenim yorgunluğun zorlamasına teslim oldu.

Dokun, dokun.

Ses çok gelen bir yankı gibiydi. Gözlerimi açmak istemedim. Çok yorgundum; bundan sonra ne olacağı umurumda değildi. Uykuya, dinlenmeye ihtiyacım vardı. Bedenim artık benim değilmiş gibi hissediyordu.

Sıcak bir el omzuma indi ve beni gözlerimi açmaya zorladı. Görüşümde tanıdık bir yüz yüzüyordu - orta boylu bir kadın. Uzun kıvrıkcık kahverengi saçları, hüznle karışık bir endişeyle parlayan mavi gözleri.

"Anne?" İnanamayarak sordum.

"Sevgilim, sen çok güçlüsün." Sıcak sesi bir kucaklama gibiydi.

"Seni kurtaramadığım için üzgünüm," dedim, her kelime bir hançer gibi

Gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce süzülürken boğazım düğümlendi.

"Zamanında geri dönemedim. Bu benim hatam."

Ellerimi hareket ettirmeye çalıştım. Saçlarına dokunmak, ona sarılmak, göğsüme bastırmak istedim. Onu kendime yakın hissetmek istedim. Boşluk göğsümde esnedi. Acı hiç bitmiyordu.

Annemin parmakları dökülen bir tutam saç gözlerimden uzaklaştırdı. "Bu senin suçun değil, hayatım."

"Oyunlara katılmamalıydım anne. Herkes benden nefret ediyor. Senden çok şey sakladım. Güçlü olmaya çalıştım ama artık kaderin darbelerine dayanamıyorum." Her kelimesi ıstırap doluydu ve Keder beni eziyordu. "Babam bir ejderha oldu ve bu şehir lanet bir hapishane. Her şey çok fazla. Anne, lütfen..."

"Buradayım, Clara." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Her şey bitene kadar seninle olacağım."

Gözlerim dolu dolu ona baktım. "Söz mü?" "

veriyorum." Annemin eli kalbimin üzerine indi.

Yakıcı bir acı beni sardı.

Çığlık attım ve hareket etmeye, yuvarlanmaya çalıştım ama kollarım ve bacaklarım felç olmuştu. "Anne? Anne!" Etrafıma bakındım ama hiçbir yerde görünmüyordu. "Anne, söz vermiştin!"

Acı, bu sefer yüzümde.

Görüşüm netleşti ve hıçkırarak ağladım. Hayır, bu doğru olamaz. Bir adamın yüzü bana bakıyordu, ağzı zalim bir gülümsemeye bükülmüştü, bir bıçak

ellerinde. Bıçak yüzümün derisini tekrar kesti.

Çığlık attım ve başımı yana doğru salladım ama gidecek hiçbir yer yoktu. Kaçacak yer yoktu.

"İstediğin kadar bağırabilirsin. Kimse seni duymayacak."

Adamın parmakları çenemi kavradı ve yüzümü sıkıca tuttu.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı durdurmaya çalışmadım. Bunu yapacak gücüm yoktu.

Artık gücüm kalmadı. Karşı koyamadım.

Kaşımın üstünde bir kesik-bir. Diğer gözümün altında bir kesik-iki. Çenemin altında bir kesik-üç. Artık çığlık atamıyordum. Sesim amacını yitirmişti; boğazımda bir yere sıkışmıştı. Titreme, mide bulantısı, acı ve yanmadan başka bir şey hissetmiyordum.

Adamın bana açtığı yaraların sayısını unuttum. Zaman durdu, her şey durdu. Ben de durdum, hareketsiz yatıyordum, Vücudum yorgunluk, stres, ağrı ve uykusuzluktan kendi kendine sarsılsa da. Düşüncelerim bir sis bulutuna dönüştü ve Neyin gerçek neyin sahte olduğunu. Acı, hâlâ hayatta olduğumun tek göstergesiydi.

Adam boğazıma bir şey tıkarak beni uyandırdı. Tableti tükürmeye çalıştım ama yutmak zorunda kalana kadar çenemi kapatmaya zorladı. Bir şey çatladı. O benim dişim miydi?

Bedenim bilinçsizliği bıraktı, dinlenmeyi talep etti. Belki bir dahaki sefere uyandığımda annemin yanında olurdum. Belki Desmond'ın yüzünü görürdüm. Arkadaşlarımdın yüzlerini.

Belki de...

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YIRMI İKİ

DESMOND

Gözlerimi açtım. Soğuk ter vücudumu titretti ve ben
Gözlerimi kısarak bipleyen makinelere baktım, kolumda bir serum
vardı. Beyaz bir odadaydım.

Hastane yatağı mı? Bu olamazdı. İğneyi aceleyle elimden çektim ve
içimde yükselen panikle doğruldum.

"Acele etme; daha yeni uyandın." Roger'ın sesi bir adım atmamı
engelledi.

"Clara nerede?" Yüzünü görmeyi umarak beyaz koğuşun etrafına
bakındım.

"Desmond, yataktan kalkamıyorsun. Doktorlar bilincini neden
kaybettiğine dair bir neden bulamadılar ve vücut sıcaklığın hâlâ düşük."
Roger'ın sesi endişe doluydu.

"Roger, Clara hangi cehennemde? Ne zamandır baygınım?"

Roger yatıştırıcı bir el kaldırdı. "Üç gündür bilincin yerinde değil
Desmond. Bu ciddi bir durum."

Ayağa kalktım. Başım dönüyordu ve kendimi tuhaf hissediyordum
ama yoluma devam etmeliydim.

Roger'ın eli omzuma indi. Gözleri endişe ve üzüntüyle parlıyordu.

"Roger, benden uzak dur."

"Clara iki gündür kayıp," dedi Roger alçak sesle. "Kılıçları teslim
etmek için onu ziyaret etmem gerekiyordu. O ise
bir darbe planlıyordu ama ortadan kayboldu. Onu bulamadım.
Üzgünüm, Desmond."

Lazarus. Lanet olası piç kurusu; bunu o yapmış olmalıydı. İşaretli birine
ihtiyacı vardı ama Clara'yı hedef almamalıydı.

"Hayır." Bacaklarım tutmadı ve yatağa doğru tökezledim. "Bu
gerçekleşiyor olamaz."

"Hastanenin her yerine ve ikinci kata baktım ama onu hiçbir yerde
bulamıyorum. Bu kattaki pek çok yere erişimim yok."

Zemin. Çok şey değişti, Desmond. Dinlenmen gerek. Clara'yı geri kazanmak için önce iyileşmen gerek."

"Hayır," diye tersledim.

Kapı açıldı ve beyaz önlüklü bir doktor içeri girdi. Havada asılı duran iğnelere baktı.

deli gibi bipliyordu çünkü artık vücuduma bağlı değillerdi. "Bay Callahan, yatağınıza dönmeniz gerekiyor."

Yataktan kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Doktor yolumu kesti, cesurca yerini koruyordu. Duygusuz bakışlarım doktorun koyu renk gözlerine gitti. "Kımılđa, yoksa seni şu odaya sokarım. hastane yatağı."

Hakkını yemeyelim, adam hâlâ kımıldamadı. "şehrin kurucusunun emriyle, bu odada kalmalısınız."

"Sana üç saniye veriyorum." Çenem gerildi. "Bir. İki." Adam yolumda kaldı.

"Üç." Elimi salladım.

Gölgeler doktorun vücudunu ısrarcı dallar gibi sarmış, bacaklarına, kollarına daha sert bastırarak derisini kesmişti.

Yaralarından kan damlıyordu.

"Desmond." Roger'ın yakarışı arkamdan geldi.

Elimi bir kez daha salladığımda gölgeler dağıldı ve doktor yere yığıldı. Beyaz koridorda yürürken onun üzerinden geçtim. Roger arkamdan yürüdü.

"Bunu yapmamalısın," diye itiraz etti Roger, sesinde açık bir endişe vardı. "Yoluna çıkan herkese zarar veremezsin."

"Onu bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım, Roger." Kapıya doğru .

"Bekle! En azından kıyafetlerini değiştirmelisin." Roger aceleyle yanımdan geçti. "Hastane önlüğünün içinde psikopat gibi görünüyorsun. Göze batacaksın."

"Psikopat mı?" Kulağa hoş .

İsteksizce Roger'ı uyku kanadına kadar takip ettim. Roger'ın hiç kullanmadığı geçici dairesinde durduk. Bana uyacak birkaç kıyafet buldu, siyah kot pantolon ve siyah kısa kollu Gömlek. Boynumu ve kolumdaki dövmeleeri kapatmadılar ama ben

umurumda değildi. Herkese gerçeği söylemenin zamanı gelmişti. Çok uzun süre sessiz kalmıştık.

Koridorda Clara'nın yatak odasına doğru ilerledim ama oraya ulaştığımda durdum. Dairesinin kapısı aralıktı. Ben ileriye doğru koşarken Roger sözsüz bir şekilde dışarıda kaldı. ve çekmecedeki babasının defterini bulduğumda kalbim küt küt atmaya başladı. Onu burada bırakmış olamazdı; her zaman yanında taşırdı.

"Desmond?" Chad'in sesi koridordan gürledi.

Burada hiçbir şey olmadığını bilerek kapıya doğru geri döndüm. O burada değildi. , *Blaze'im? Ne oldu sana böyle?* Onu hiç hissedemiyordum. Duygu yok, acı yok. Hâlâ burada mıydı? Yaşıyor mu?

Dikkatim en yakın arkadaşşıma yöneldi, o da hemen kollarını bana doladı ve sırtımı sıvazladı.

"Ödümü kopardın," diye gürledi. "Nasıl hissediyorsun?" "Yaşıyorum. Lazarus'un ofisine gitmem gerek. Hemen." Roger ve Chad'in arasına baktım. "Her yerde muhafızlar var. Hanginiz asansöre erişimi var mı?"

Kısa bir sessizlik oldu ve Lazarus'un ofisine giden asansöre kimsenin erişemediği anlaşıldı. Başımı salladım ve koridor boyunca asansöre doğru yürüdüm.

Chad bana yetişmek için acele ederken, "Desmond, bunu yapma," dedi.

"Orada sizi nelerin beklediğini bilemezsiniz," diye ekledi Roger bir adım arkamızdan.

"Kimse yolumda duramayacak. Kimin öleceği, kimin acı çekeceği umurumda değil. Onu bulmalıyım. Onu kaybedersem, kendimi de kaybederim." Asansörden on metre önce durdum. Bakışlarım Roger'a ve en iyi arkadaşşıma gitti.

Arkadaşım. "Bana katılmak zorunda değilsin. Gücünü yaklaşan darbe için sakla."

Arkadaşlarım ben asansöre yaklaşırken geride kalarak sözsüz bir şekilde başlarını salladılar.

Dört muhafız tarafından karşılandım. Yanlarından geçmeye çalıştım ama içlerinden biri elini göğsüme koydu.

"Asansöre erişim sadece özel izinle mümkündür."

"İzin istemeden önce yüzüme dikkatlice bak," dedim alçak ve tehditkâr bir sesle.

"İzin mi?"

Muhafızın burnuna sert bir darbe . Yere yığıldı.

Diğer muhafız silahını çıkardı ve bana doğrulttu. "Eller yukarı."

Elimi bir kez salladığımda, adamın alnına bir gölge hançeri saplandı.

"Takviye kuvvet talep ediyoruz," dedi ilk muhafız telsizden-talkie. Bacağına gelen bir tekme onu yere düşürdü ve telsizi elinden aldı.

Üçüncü bir muhafız koşarak içeri girdi, ancak gölgeler bacaklarına dolandı

ve onu düşmeye zorladım. Onu üniformasından tutarak kaldırdım ve duvara çarptım. "Clara Merkins nerede?"

Arkamdan bir hareket sesi geldi. Boştaki elimle el salladım ve gölgeler muhafızın kollarına dolanarak onu duvara sabitledi, böylece bana sorun çıkarmayacaktı.

Dikkatim kollarımdaki muhafıza döndü. Sonunda konuşması için bir bakış yetti.

"Ben... Ben neden bilmiyorum." "Zavallı."

Gitmesine izin verdim.

Asansörün düşmesine bastım. Kapılar açıldı ve içeri girdim. Cam kapılar kapandı ve yaralanmamış muhafız iletişim anahtarını aldı. Bakışlarım ve parmağım yana gitti, ona yönler. Bakışları döndü. Elimin bir hareketiyle disk kafasını kopardı. Kan döküldü ve vücudu sarsıldı.

Bir başka büyü eylemiyle, duvarların karşısındaki muhafızlar, gölgenin ipleri uzunlarını kesene kadar asıldılar ve sonunda Asansör yükselirken onları serbest bıraktım ve görüş alanımdan çıktılar.

Asansör yükselirken hoparlörlerden rahatlatıcı bir müzik geliyordu. Kapılar açıldığında on muhafız büyü kılıçlarını çekmiş, Lazarus'un ofisinin önünde sıraya girmişlerdi. Asansörden dışarı adımımı attım ve Onlar.

"Lazarus Callahan ile bir randevunuz var mı?" diye sordu baş muhafız sakince.

"Yüzüm sana bir şey ifade ediyor mu? Baba! Baba! Ofisinden çıksan iyi olur çünkü kötü, aptal küçük oğlun kanlı bir şey!"

Koridorun sonundaki kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Babamın yüzünü gördüğümde içimde bir öfke kabardı.

Lazarus sakince, "Muhafızlar, çekilin," dedi. "İçeri gel, Desmond."

Koridoru geçip babamın ofisine girdim. Kapı arkamdan kapandı. Beklediğim gibi, içeride sekiz muhafız duruyordu ve Aralarında tanıdık bir yüz vardı.

Lazarus sandalyesine döndü. "Ne istiyorsun Desmond?" "Clara nerede?"

"Kaltağının nerede olduğunu bildiğimi mi sanıyorsun?" Lazarus cevap verdi. "Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Senin kirli aşk ilişkilerini takip etmekten daha önemli işlerim var."

Sabrim sınırlarına ulaştığında çenem gerildi. "Blöfüne ve saçmalıklarına inandığımı mı sanıyorsun? Seninle olduğunu biliyorum, o yüzden yoksa bu konuşma ölümle sonuçlanacak."

"Buradan canlı çıkabileceğini düşünüyor musun?" Lazarus kıkırdadı. "Onu asla bulamayacaksın, Desmond. Sıkıcı hayatına geri dön ve bir daha karşıma çıkma."

"Her on dakikada bir, bu odadaki bir muhafız ölecek." Ben kaldım Duygusuzca babamın gözleriyle buluştu. "Eğer gidersem, her beş dakikada bir bir gardiyan ve üst sınıf bir sakın ölecek."

"Tüm muhafızları ve sakinleri öldürebilirsiniz. Bu beni ilgilendirmez. Beni koruyacak olanlar her zaman yanımda olacaktır."

"Beş dakika kaldı," diye cevap verdim, odaya göz gezdirerek. "İlk kim gönüllü olmak ister?"

"Bay Lazarus Callahan, emriniz nedir?" sordu bir muhafız, sesindeki gerginlik duyulabiliyordu.

Bir parmak şıklatmamla, bir gölge hançeri doğrudan konuşmacının boğazına saplandı. Elleri boğazını kavradı ve kendi kanında boğuldu. Saniyeler sonra vücudu yere yığıldı, kıpkırmızı kesildi.

Lazarus sakince, "Bu beş dakika değildi," dedi.

"Matematik dersinde hiç başarılı baba, değil mi?" Dudaklarımın köşesi ortaya çıktı. "İnsanlara işkence etme ve öldürme konusunda çok daha yetenekliydim. I

senin gururundu, ha? Ne yazık ki sadece kısa bir süre içindi." "Çık dışarı."

Arkamı döndüm ve kapıdan çıktım. Zaman ilerliyordu, beş dakika. Clara bu şehirde, Eldmoor'un en üst katlarından birinde olmalıydı. Bakışlarım Lester'in çıktığı arka kapıya takıldı. büyük bir çantayla dışarı çıktı. Gözlerimiz buluştu ve gözlerini indirerek benimle yer değiştirdi.

Bir fikir oluşmaya başladığında asansöre doğru acele ettim. Clara'yı nasıl bulacağımı ve insanları öldürmekten nasıl kaçınacağımı biliyordum.

Konut katına döndüğümde beni ilk karşılayan Chad oldu. "başardın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim, sonra içimi çektim. "gerek."

Chad'in yatak odasına doğru yürüdük. Muhtemelen vardiya değişiminde olan birkaç gardiyanın yanından geçerken elimi salladım. Muhafızın boynuna bir gölge ipi dolandı. Nefes alışları daha da sıklaştı. Nefes almakta zorlandıkça daha seyrek ve daha derin. Mahalle sakinlerinin çığlıkları etrafa yayıldı. Panik başladı.

"Bunu neden ?" Chad talep etti.

"Her beş dakikada bir, bir gardiyan ölecek. Benim anlaştığım buydu. Lazarus'un bana sürünerek gelmesini bekleyeceğim."

"Başka bir yolu olmalı."

"Var, ama o zamana kadar ilk plana sadık kalmalıyım."

Kapıdan geçip Chad'in yatak odasına girdim, sonra kanepeye yerleşip gözlerimi kapattım. Clara'yı bulmanın tek yolu buydu.

Bu şehrin yarısını öldürmeden. Gölgelerim en alt kattaki her kapıyı ve duvarı dolaştı, kargaşayı ve

cesetler, insanların yorgun yüzleri, silahlı muhafızlar. Tüm bu yabancı yüzler arasında sadece bir tanesini arıyordum, onu. Gölgelerim pike duvarlarında, karanlık koridorlarda, fabrikalarda, uzak köşelerde, depolarda ve ıssız odalarda dolaştı. Çocukların, ağlayan annelerin, direnen gençlerin ve onların ebeveynlerinin kirli yüzleri duruyordum. Birliktelikleri büyüleyiciydi ama acelem vardı. Endişem artmıştı. En alt kat boştu.

Gözlerimi açtım. Chad sabırla yanımda oturmuş, bana bakıyordu.

"Beş dakika mı?" diye sordum.

"On."

Koltuktan kalktım ve çıkışa doğru yürüdüm ama Chad'in sesi beni durdurdu.

"Ben yaparım. Aramaya geri dön." Chad kapıya doğru hızlı bir adım attı.

Gözlerimi kapadım ve duvara yaslandım. Birkaç dakika sonra koridorda çığlıklar ve kargaşa sesleri duyuldu. Gözlerimi kırıştırdım. konsantre olmaya çalışırken gölgeler tekrar ilerledi. Eğitim odaları, yatak odası kanadı, restoran ve mağaza alanları, cephanelik ve diğer odaların hepsi boştu.

İçimi çektim ve gözlerimi açtım. Chad kapının girişinde durmuş bana bakıyordu. Gözlerimi tekrar kapattım. Bir kat kaldı. Koridorlar, ofisler, bahis dükkanları, yatak odaları. Her oda boştu.

O burada değildi. Bu lanet şehirde değildi.

Sandalyemden kalktım ve yatak odasının çıkışına doğru yürüdüm. "Buldun mu?" Soru Chad'in dudaklarından çıkarken

"Evet." Dudaklarımdan kısa bir cevap döküldü. "O birinci katta, kristal odada, ulaşamadığım tek yerde. Lazarus beni tanıyor. Bunu enine boyuna düşünmüş olmalı." Asansör düğmesine bastım.

"Desmond, yanılıyor olabilir misin? Ya Clara yüzeydeyse? Lazarus katılımcılar için bir ev inşa etti. Ya başka bir yerleşim yeri varsa?" Chad sordu.

"Lazarus en değerli şeyi kendisinden bu kadar uzakta tutmazdı."

Asansörün kapıları açılırken Chad, "On muhafız," dedi.

"Beş taneyle başa çıkabilirsen yeterli." Asansörden çıkıp kristal odanın kapısına doğru yürürken gülümsedim.

Gardiyanlar aceleyle içeri girdi. Ben kapı koduna konsantre olurken, Chad muhafızları uzak tutmaya çalıştı. Sihirli kılıçların parıltıları çarpıştı ve kapı açıldı. Chad'in omzuna dokundum ve odaya geri döndü, kılıcının kabzasını kodun işletim sistemini devre dışı bırakmak için panele çarptı.

Tehlike azaldığında, nihayet odaya odaklanabildim. Muazzam bir enerji önümde titreşiyordu. Oda beyaz, siyah ve sarı renklerde parlıyordu. Ortadaki kristal parıltıydı. Dört Dallanan metal yürüyüş yolları havada asılı duruyordu.

Ortada sağlam bir podyum üzerinde kristal ile duvarlar. Üç kapı Eldmoor'un daha önce görmediğim kısımlarına açılıyordu.

Ana platforma adım attım, metal ağın arasından ayaklarımın altındaki uçurumu göremediğimde kendimi daha sağlam hissettim.

"Kristali buradan çıkarmalısın," diye gürledi Xaran kafamın içinde.

Çıkaralım mı? Boyutunu görüyor musun?

Dikkatim nadiren gördüğüm bir adama yöneldi, ama onun İsmi. Ağarmış saçları başını örtüyordu, bıyığı ve buruşuk bir teni vardı. Lester'ın giydiği kısa kollu kıyafetler

Bilekten başlayıp dirseğe kadar uzanan sarımsı bir dövme. Honsu onu seçmişti. Bu nasıl olabilirdi? Lester neden insanların tarafını tutmuştu? Neden ejderhalara ihanet etmişti?

Yorgun bakışları üzerime düştü ve gözlerinin sonu yok gibiydi. Derin, yorgun ve boştu.

"Devam et, evlat. Seni rahatsız etmeyeceğim." Lester geri adım attı. "Hangi kapı?" diye sordum.

"Bu." Lester boğumlu bir parmağını en uzaktaki kapıya doğru uzattı.

"Chad, ona göz kulak ol. Ona canlı ihtiyacımız var," dedim belirtilen kapıya yaklaşırken.

Kapıyı ardına kadar açtım ve uzun, karanlık bir koridor uzanıyordu. İleride. Yürüyüşüm koşuya dönüştü, kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı.

Clara, geliyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

CLARA

Bu şekilde öleceğimi hiç düşünmemiştim. Zamanın bu kadar kolay öldürebileceğini hiç düşünmemiştim. Kaç gün geçmişti? Haftalar? Bir ay mı? Arkadaşımmış gibi davrananlar neredeydi? Beni korumak için dünyayı yakmaya yemin eden Desmond neredeydi?

Görüşüm bulanıklaştı. Beyaz ışıklar doğrudan gözlerimin içine parlıyordu. İşkencecim hiç geri dönmemişti; beni burada bırakmıştı, bağlanmış, parçalanmış bir halde, bitkin ve güçsüzdüm. Hayatım için, bu dünyada nefes alma şansı için hep savaşıyordum ama şimdi savaşma isteğim beni terk etmişti. Bütün bunların anlamı neydi? Sonunda annemle buluşacaktım. Her şeyi geçmişte bırakacaktım. Hedefim ejderhalar olmayacaktı, kristali aramayacaktım ve nefret ettiğim insanları korumak kalmayacaktım. Bu benim sorunum olmazdı. Bırakabilirdim her şey geride kaldı.

Kapı çarparak açıldı. O yöne bakmaya zahmet etmedim. Parlak ışıkta hiçbir şey göremiyordum ve daha fazla işkenceye katlanacağımı düşünmek bile midemi bulandırıyor. Hızlı ayak sesleri yaklaştı, Gözlerimi kapattım, kaybolmak istiyordum, burada olmak istemiyordum.

"Blaze?" Desmond'ın sesi acı doluydu. "Hey, uyan."

Yanan gözlerimi açtığımda endişeyle yanan iki mor göz gördüm. "Git buradan," diye fısıldadım, gözlerimi tekrar kapatarak. "Sen de başka bir halüsinasyonsun. Gerçek değilsin."

"Buradayım Clara," dedi Desmond. El ve ayak bileklerimdeki iplerin çekildiğini hissettim, sonra da kollarımdaki iğnelerin batırıldığını. "Sakın pes etme. Nefes al."

Onun yardımıyla masanın üzerine oturdum ve bacaklarımı kenara doğru kaydurdum.

Bedenim acı ve yorgunluktan titriyordu. O benim aramda durdu Nazik elleri yüzümü kavradı ve ona bakmam için kaldırdı.

Gözlerimi açmaya cesaret ettim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya başladı. Bu oydu; beni bulmuştu. Desmond gerçektir.

"Desmond?" Nefes aldım.

"Blaze, her şey bitti, sorun yok, ben buradayım." Desmond titreyen elini kaldırdı ve kanlı, ke ele mi  saçlarını kulağımanın arkasına sıkı tırdı. "Yürüyebilir misin?"

Cevap Desmond beni bir hamlede masadan kaldırdı. kolay hareket etti ve beni g  s ne yasladı. Kalbinin düzensiz atışları evim gibi hissettiriyordu. Burası cennetti, teslim olunacak, savaşmayı bırakılacak bir yerdi. Koridorda yürürken göz kapaklarım ağırla tı. Bulanık g r   m sayesinde muhafızların cesetlerini gördüm. yolumuzun üzerinde yatıyordu. Bir başka karanlık odada, büyük bir masanın üzerinde parlayan bir kristal dikkatimi çekti.

"Desmond," diye mırıldandım.

"Biliyorum. Bunun icabına bakacağız," dedi Desmond yumuşak bir sesle. "Buradan başka bir çıkış yolu var mı?"

hiçbir şey göremiyordum. Başımı Desmond'ın g  s nden kaldırmak çok zordu. Vücudum nihayet rahatlayabilmi , sıcaklığı, yakınlığı ve güvenliği hissetmi ti.

"Sakin uyuma Blaze," diye mırıldandı Desmond.

İlerledik ve ayak sesleri duydum. Arkada larımız bir kurtarma görevi için mi toplanıyordu? Etrafımız karanlıktı ve yumuşak seslerin mırıltısını duyuyordum. Yine de beynim tamamen dinlenemedi, hala Her an tehlikeyi sezmek.

Bedenimin altında yumuşak bir yatak hissetti imde gözlerim fal ta ı gibi açıldı.

Desmond yanımda yatıyordu. "    , dinlenmen gerek. Hiçbir yere gitmiyorum."

Desmond'un yüzüne doğru titreyen bir el uzattım.

Ona dokunmak, hayatta olduğundan, burada olduğundan, bunun başka bir serap olmadığından emin olmak için. Parmak uçları tenine dokundu, yüzündeki yara izinden çenesine ve dudaklarına doğru ilerledi.

"Sen ger eksin," diye nefes

aldım. " yleyim," diye

onayladı.

Bu sözlerle birlikte bedenim yorgunluğa teslim oldu ve gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Vücudum kaskatı kesildi, kaslarım emirlerime itaat etmiyordu. Sırtım yanıyordu ve nefes almakta zorlanıyordum. Gözlerimi açtım.

Bir kadın bana baktı.

Panik bir gelgit dalgası gibi yükseldi. Yataktan fırlayıp geri çekildim. "Desmond nerede?"

"O burada," dedi Harper çabucak, bakışları Desmond'ın oturur pozisyonda uyuduğu yakındaki bir koltuğa kaydı, hala Aynı kıyafetleri giyyordu. Elinde bir ilk yardım çantasıyla bana doğru geldi.

"Hayır. Hayır!" Başımı salladım, sırtım yere değene kadar geri çekildim. karşı duvar. Tedavi olmak istemedim, iğne, sıvı, makas, bıçak görmek istemedim.

Yere çöktüm, dizlerime sarıldım ve alnımı onlara yasladım.

"Hey, ben buradayım." Desmond'ın eli omzuma dokundu ve ben Sarsılarak uzaklaştı. "Harper sana yardım etmek istiyor. Eskiden hemşireydi."

Bu karanlık yerden çıkmalıydim, kendimi içine soktuğum bu hapishaneden kurtarmalıydim. Dokunulmak istemiyordum, görölmek istemiyordum. Hiçbir şey istemedim. O kadar çok şeyim olduğunu biliyordum ki arkadaşlar beni bekliyordu ve ben onları önemsiyordum ama yapamadım. Gücüm yoktu.

Kapı büyük bir gürültüyle kapandı ama gözlerimi kaldırmadım, başımı kaldırmadım.

İki nazik kol beni sardı ve nazikçe göğsüne doğru çekti. Parmakları saçlarıma batıyor, hafifçe okşuyordu. Desmond'ın varlığı beni iyileştirmişti ama olanlardan sonra, o odada işkenceyle geçen gecelerden sonra kırılmışım. Kendimin hayati bir parçasını kaybetmişim.

Uzun bir süre öyle oturduk. Rahatlamaya, bu anı birlikte, sadece o ve ben olarak özümsemeye çalıştım.

"Bana güveniyor musun?" Desmond gür sesiyle kulağıma yaklaşarak sessizce sordu.

Sertçe yutkundum. "Evet."

Desmond beni bıraktı ve ayağa kalkarak elini bana uzattı, Bekliyordum. Çekingen bir şekilde aldım, onun yardımıyla yerden kalktım. Banyoya doğru ilerledik, orada beni oturttu ve çoraplarımı, sonra pantolonumu ve son olarak da gömleğimi çıkardı. Yaralarımı bakmadı, tereddüt etmedi. Banyoyu ılık suyla doldurdu ve ben içine girene kadar elimi tuttu. Ilık su vücudumu sardı.

Sırtımdaki kırbaç darbelerinden, kalçamdaki delinmiş yaradan acı yayılıyordu.

"Desmond, yapamam." Küvetin kenarında oturan ona bakarken paniğe kapıldım.

"Şşş. Rahatla. Her şeyle ben ilgileneceğim," dedi Desmond nazikçe. "Bir saniye bile yanından ayrılmayacağım, Blaze."

Önce şampuanı aldı, saçlarımdaki kan ve teri yıkadı, başıma masaj yaptı ve ılık suyla duruladı. Sonra bir sünger kullanarak ağrıyan, yorgun bedenimi dikkatlice yıkadı. Elleri

Yaralarımı silerken titredi ve yüzündeki ifade okunamaz ve karanlık bir hal aldı.

"Eğer senin için zorsa yapma Desmond," diye fısıldadım.

"Hayır, ben iyiyim. Sadece küçük bir kızken ve şimdi yaşadıkların yüzünden..." Desmond başını salladı. "Bunu hak etmiyor."

"Hayat bu," dedim, daha çok yüz buruşturmaya benzeyen gülümsemeye çalışarak.

Desmond banyodan çıkmama yardım etti ve beni dikkatlice büyük bir havluya sardı. Sonra bana bol giysiler giydirdi ve bana yardım etti. Yatak odasına döndüğümde, bir tepsi yemekle beni kanepeye oturttu. Kendimi yemeye zorladım, ancak midem her yutkunuşumda kramp giriyordu. Yasak odada parlayan kristali aklımdan çıkaramıyordum.

"Şimdi ne olacak?" Sonunda sordum.

"İyileşmek zorundasın. Yaraların iyileşmeli ve gücünü yeniden kazanmalısın."

"Lazarus beklemez, Desmond."

Desmond yanağıma dokundu. "Onun için endişelenme."

Kapı açıldı ve Bianor hızla içeri girdi.

Desmond ayağa kalktı. "Bianor?"

Danika ve Morgana arkasındaki kapıdan içeri dalarken Bianor, "Roger bize neler olduğunu anlattı," dedi.

"Lazarus'a ne oldu?" Ben sordum.

"Eldmoor'un en üst katında kilitli kaldı. Asansörün elektriği . Başka çıkış yolu yok," dedi Bianor gururla.

"Hayır, başka bir yol daha var," diye itiraz etti Desmond. "Kristal odanın yönleri bilinmeyen dört kapısı daha var. Onun etkisinin ve liderliğinin buraya girmesini engellemek için bu kata açılan ana kapıyı korumalıyız, en azından bir süreliğine."

"Onu öldürsek olmaz mı?" Morgana sordu.

"Öncelikle, iki ülke arasındaki savaş hakkında daha fazla bilgi edinmemiz gerekiyor.

Ejderhalar ve insanlar, kabileler ve hakkında hiçbir şey bilmediğimiz şehir hakkında," diye homurdandım.

"Kulağa sağlam bir plan gibi geliyor. Eldmoor'un kontrolünü ele geçirmek için Lazarus'u yakalamamız gerekiyor," dedi Danika duvara , bakışlarını bana dikmiş bir halde.

Kayıp biri vardı - olanları duyduğunda bana ilk koşması kişi.

"Erkek arkadaşın nerede, Morgana?" diye sordum.

"Olin?" Morgana etrafına bakındı. "Tam ."

"Chad ve Morgana, hemen birinci kata açılan yan kapıya gidin. Lazarus'un yerinde kalmasını sağlamalıyız," dedi Desmond.

Morgana ve Chad odadan koşarak çıktılar, geriye sadece Bianor ve Danika kaldı. Kısmi bir planımız vardı, ama bu planla başa çıkmak için yeterli olmayacaktı. mevcut durumla.

"Bianor ve Danika, Roger'ı bulabilir misiniz? Eldmoor'un en alt katına yardım edebilir, böylece bunca zamandır acı çeken ve öldürülen insanları kurtarabiliriz."

"Evet ama bu kötü bir plan," dedim. "Onları serbest bıraksak bile otoriteye, bir örneğe ihtiyaçları vardır. Serbestçe dolaşabildiklerini fark ettiklerinde, düzensizlik, kavgalar ve yerlerin tahrip edilmesi olacaktır, ve biz bunu istemiyoruz. Belki Lazarus'un yönetimi sona erecek ama halkın güvenebileceği yeni bir lidere ihtiyacı var."

"Yani bizimle gelmek zorundasın," dedi Bianor. Desmond başını salladı. "Ben giderim."

Danika güldü. "Senden Lazarus'tan daha çok nefret ediyorlar."

"Hepimiz gidiyoruz." Ayağa kalktım. Bacaklarım tutmuyordu ama Desmond'ın eli düşmemi engelledi.

Bianor, "Hâlâ çok zayıfsın," diye itiraz etti.

"Birinci kata açılan ana kapıda buluşalım," dedi Desmond sessizce.

Ben Desmond'la kalırken onlar kaçıştılar. Neden ben olmalıydım? Bütün şehrin nefret ettiği kadın? Benim ne yetkim vardı ki? Ben sadece bu cinayet maratonunda hayatta kalmaya çalışıyordum.

Koridorda yavaşça yürüdük. Kendimi güçsüz hissediyordum ve tek istediğim dinlenmektir ama güçlü olmak zorundaydım.

Desmond'a, "Beni dinlemeyecekler," dedim.

"Seni dinlemelerine gerek yok, Clara," diye cevap verdi Desmond.

"Herkesin Lazarus, savaş, ejderhalar, geçmişiniz ve bugününüz hakkındaki gerçekleri duymaya ihtiyacı var. İnsanların sahte gülümsemelere ve yalanlara değil, yaşayan bir örneğe ihtiyacı var. Size inanacaklar. Sen savaşın başlangıcının canlı kanıtısın ve sonunun da sembolü olacaksın."

"Ya işe yaramazsa? Ya bir isyan çıkarsa? Ya-"

"Eminim ki içinde bir yerlerde doğru kelimeler ve güçlü bir ses vardır. Şu anda zayıf, kırılmış, yorgun görünebilirsin ama yanan bir alev olduğunu biliyorum Clara. O ateş çok daha güçlü. hayal edebileceğinizden çok daha fazla. Hoşlarına gitse de gitmese de insanlığın geleceği siz olacaksınız."

Yol, gözlerimle tanıdığım koridorlardan geçerek ilerliyordu.

Kapalı. Kargaşa, çığlıklar, haykırışlar ve korku her yerde hissediliyordu. Bir zamanlar düzenin hüküm sürdüğü yerde şimdi kaos hüküm sürüyordu.

Roger, Bianor ve Danika ana toplantı odasının dışında bekliyorlardı. Bu koridordan ilk kez kısa bir süre önce geçmişti geride bırakarak ve hayatımdan endişe ederek geçmiştim. Şimdi ise bir devrim başlatmak için buradaydım.

Kapı açıldığında bir avuç muhafız ortaya çıktı. Göz açıp kapayıncaya kadar ölmüşlerdi. Kalabalığın önündeki kürsüye çıktık ve en alt kattaki tüm insanlara baktım. Yüzleri öfke, yorgunluk ve acıyla çarpıtılmıştı. Büyüdüğüm yer her zamankinden daha da korkunç görünüyordu. Danika ve Bianor solumda, Desmond ise sağımda duruyordu. Etrafta bir vızılta dolaştı ve daha ve daha fazla insan neler olduğunu görmek için toplandı. Çocuklar, erkekler ve kadınlar daha da büyük bir kalabalık oluşturdu. Sesleri kısa sürede dayanılmaz hale geldi, o kadar yüksekti ki başım ağrımaya başladı.

"Hain!" diye bağırdı bir kadın.

Bir adam "Callahan'ın oğlu, Oyunlardan ve çocuklarımızın tüm sorumlu!" diye bağırdı.

Desmond'ın sesi kaosun üzerinde gürledi. "Sessizlik!"

Göz ucuyla önce bir cam şişenin, sonra da bir bıçağın bize doğru uçtuğunu gördüm. Her iki nesne de Desmond'ın görünmez kalkanından sekti. İnsanlar itişip kakışıyor, kapıya ulaşmaya, dışarı çıkmaya çalışıyorlardı ama nafile.

"Eldmoor halkı," diye bağırdım gürültünün üzerine. "Burası en alt kat, büyüdüğüm ve yıllarca nefret edildiğim, suçlandığım ve işkence gördüğüm yer. Yıllarca kilit altında tutulduk, hapsedildik, öldürüldük ve Lazarus'un kuralları tarafından evcilleştirildik. Arkadaşlarımızı, ebeveynlerimizi ve hatta kendimizi kaybettik."

Sözlerim üzerine sessizlik çöktü.

Boğazımda bir yumru oluştu. Bugün bu insanların özgürlüklerini kazanacaklarına inanamıyordum. Bugün her şey sona erecekti.

Konuşmaya başladım.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YIRMI DÖRT

CLARA

"Ben Clara Merkins, ve senin özgürlüğün olacağım. Senin özgürlüğün olacağım.

Barışın sembolü. Lazarus hayatım ve babamın ölümü hakkında pek çok yalan yaydı. Artık herkesin gerçeği bilmesinin zamanı geldi.

Sihirli kristal, insanlığı yok ettikleri için hepimizin korktuğu yaratıklar olan ejderhalardan çalındı. Bugün, bu sona erecek. Çalınan emanet ejderhalara iade edilecek, barış yeniden tesis edilecek ve insanlık özgürlüğüne, sesine ve eski yaşamına yeniden kavuşacak."

İnsanların kimi coşku, kimi öfke ve tereddüt dolu haykırışları çınladı. Umut da oradaydı, gözlerimin önünde

-Bir şeylerin değişeceğine, farklı olacağına dair umut.

Kalabalıktan hoşnutsuz bir erkek sesi, "Bir lidere ihtiyacımız yok," diye seslendi.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı bir kadın diğer taraftan.

"Hepimiz aynı şeyi istiyoruz ama oraya ulaşmak için birlikte çalışmalıyız. Yolumuza çıkan her şeyi yok ederek intikam peşindeki vahşiler gibi davranamayız. Yüzeyde yaşam kolay olmayacak. Yeni şehirler inşa etmek, yeni hayatlar yaratmak, insanlığın varoluşunda yeni bir sayfa açmak için bu şehirdeki her şeye ihtiyacımız olacak." Sesim tekrar yükseldi ve kalabalığın çılgına dönmesini engelledi. "Bu katta, bazı

İnsanlar büyü, kristal ve yüzeyde hayatta kalmak için gerekenler hakkındaki gerçeği biliyor. Bu paramparça şehri onarmak ve ebedi barışı tesis etmek için yardımınızı istiyoruz. Sizi kilit altında tutmayacağız, ve sizi kurallarla bağlamayacağız. İstedğin yere gitmekte özgür olacaksın. Ancak böyle sert bir karar vermeden önce kendinize sormanızı istiyorum, buna hazır mısınız? Ejderhalar ve wyvernler hakkında yeterince bilgin var mı? Yok edilmiş bir dünyada tek başına hayatta kalabilecek misin?"

Kalabalıktaki pek çok yüz tereddüt içindeydi. Sonra, bir grup insanlar öne çıktı, Roger'ın tanıdığı yüzler. Sarıldılar,

genişçe gülümsüyordu. Küçük bir gruptu ama en azından bazılarının bu şehrin dönüşümü ve insanlığın restorasyonu için gerçekten harekete geçeceğini bilmek yeterliydi. Yanımızda durdular, sırtlarını bize ve yüzlerini kalabalığın geri kalanına döndüler.

"Roger, Danika ve Bianor şehrin daha önce hiç görmediğiniz koridorlarında size yardımcı olmak için orada olacaklar," dedim onlara. "Plan ve hedefleri daha ayrıntılı olarak açıklayacaklar. Bu arada, Desmond ve ben Lazarus'un ölümünü ve ejderhalarla barışı sağlayacağız. Herkes yeni bir yaşam evresine hazır mı?"

Bir tezahürat yükseldi.

Roger'ın eli omzuma indi. "Planın nedir, lider?" Sesinde bir parça alaycılık vardı.

"Bu kalabalığı kontrol edin. Bir sonraki katı tanıtın ve onlara arazinin düzenini gösterin. Herkesin beslendiğinden, temizlendiğinden ve giyindiğinden emin olmalıyız. Konutlarda boş daireler bulacağımıza eminim.

Kanat. Direnen muhafızları ve Lazarus'un tarafında olduğunu kanıtlayan tüm sakinleri uzaklaştırmalıyız. Özgürlük ya da kaçış isteyenleri serbest bırakın. Hayata yeni evlerle başlayın, çitler, her zamanki şeyler, çünkü bütün

sakinleri bu şehre sığacak ya da duvarların içinde yaşama iradesine sahip olacak." "Bana Eldmoor'un üst katlarında daha önce bulunmuş olanlar yardım edecek, böylece gruplar halinde büyük bir dağınıklık." Roger öne çıkarak herkesin dikkatini kendi üzerine çekti ve onlara talimatlar vermeye başladı.

Desmond'ın eli sırtımın küçük kısmına, tam altıma dokundu. yaralar. "Gitmemiz gerek. Morgana ve Chad'i kontrol etmeliyiz."

Kapıdan çıkmadan önce bakışlarım Bianor'a gitti. Cesaretle başını salladı, gözlerinde gurur parlıyordu. Desmond ve ben koridorda yürürken içimdeki düşünceler beni rahatsız ediyordu. Evet, beni takip edeceklerdi. Ben onların sembolüydüm ama bu sadece yolculuğun başlangıcıydı. Her an değişebilirdi.

"Sen iyi misin?" Desmond sordu, menekşe rengi gözleri bana odaklanmıştı.

"Evet. Olması gerektiği gibi."

"Bu iş bittiğinde, her şeyden uzaklaşacağız. Bu şehirden, bu duvarlardan ve birlikte vakit geçireceğiz."

Başımı salladım. "Şu anda bunu düşünemeyiz. Hâlâ Lazarus'u öldürmemiz, onun için çalışanları ortadan kaldırmamız, Olin'in tüm bunların neresinde durduğunu bulmamız ve insanlara barışı garanti etmemiz gerekiyor."

"İşleri karmaşık hale getiriyorsunuz. Bir süreliğine bu şehirde barışı korumaya yardımcı olacak insanlar bizim tarafımızda. Lazarus yakında ölecek, Olin hapse girebilir ve Teirac ile Xaran bekleyebilirler. Kristalin bizim elimizde olduğunu biliyorlar." Desmond beni kendine doğru çekti. "Biraz dinlenmen gerek."

Bilmediğimiz bir koridordan geçtik ve Chad ile Morgana'yı büyük bir kemerin kapısında dururken bulduk. Bizi gördüklerinde yüzleri .

"Hareket yok," diye bildirdi Chad.

Morgana başıyla onayladı. "Şimdi ne olacak?"

"Diğerlerini bu bölgeye yerleştireceğiz ve en güvendiğimizi kristali almak ve yasak odayı korumak için yanımıza alacağız. Diğer koridorların nereye çıktığını bulmamız gerekiyor ama bunu sonraya bırakalım," diye cevap verdi Desmond.

"Lester nerede?" Desmond'a bakarak sordum.

"Biz de oraya gidiyoruz." Desmond ellerimizi birleştirdi ve arkadaşlarımıza tekrar buluşacağımıza dair söz verdi.

Sadece yirmi adım sonra Desmond, arkasında yaşlı bir adamın boş bir odada bir bankta oturduğu bir kapıyı açtı. Beyaz saçları, kırışık bir yüzü, kolunda sarımsı bir dövme ve derin, boş gözleri vardı. Biz içeri girerken kımıldamadı.

"Lester," dedi Desmond. "Konuşma vakti geldi."

"Sadece liderinizle konuşacağım." Lester'ın bakışları bana doğru kaydı.

Desmond kaşlarını çatı. "Onun lider olduğunu sana düşündüren ne?"

Lester alçak bir sesle, "Düşündüğünden daha fazlasını görüyorum," diye cevap verdi. "Desmond, kapının dışında bekleyebilir misin?" diye sordum.

"Blaze, bu çok tehlikeli," diye mırıldandı Desmond. Sesindeki endişe çok açıktı. "Çok zayıfsın."

"Düşündüğünden daha güçlüyüm."

Desmond bir an tereddüt etti ama kısa süre sonra beni Lester'la yalnız bıraktı. Aradaki mesafeyi kapattım ve yaşlı adamın banka .

Adam. Bu adamın neler yaşadığını hayal bile edemezdim, ama o Lazarus için çalışıyordu. Bunun iyi bir anlamı olamazdı ama bunu yapmaya zorlandığı ve isteyerek yapmadığı konusunda umudum vardı.

"Yüz yıldan daha uzun bir süre önce Samire öldürüldü," diye başladı Lester. "Ordu kristali kırdığında, o öldü ve böylece büyü ikiye bölündü. Bir kristalde alacakaranlığın, beyaz ateşin ve gölgenin büyüğü kalırken, diğerinde buzun ve

Dünya. Babam bir bilim adamıydı ve sonuç olarak ikinci savaş patlak verdiğinde ilk hedef bendim. Sadece birkaç oyunda yer aldıktan sonra işaretlendim ve ailemi kaybetmek istemediğim için Lazarus için çalışmaya başladım. Kristalden kılıçlara ve diğer silahlara büyü aktarabilen tek kişi bendim. Zayıf biriydim.

Diğerleri ejderhalara ihanet etmeden, canlarını vererek ama ruhlarına sadık kalarak öldüler. Hayatımla ve gurur duymuyorum.

Honsu zihnimde tamamen sessizleşti. Yalnızlaştım ve depresyona girdim, ama bu zalimce eylemlerimi haklı çıkarmaz, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Bir ejderhayı öldürmek için bir kristali bölmeniz gerektiğini doğru mu anladım?"

"Evet. O güçlü sihirli yaratıkları öldürmenin tek yolu bu." Lester'ın bakışları yavaşça bana doğru kaydı. "Neden umursuyorsun ki? Sen onlarla birliktesin, değil mi? Ejderhalara ihanet etmedin ve onların bir parçası olmadın. Onlar tarafından seçildin."

"Onlar için sonuna kadar savaşacağım. Sadece neden farklı bir yol seçtiğini bilmek ama artık ihtiyacım olan tüm cevaplara sahibim."

Lester tereddüt etti. "Clara, umarım ne ."

". Ve konuşmamız burada sona eriyor." Banktan kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Bir şey daha var," arkamdan seslendi Lester. "Dikkatli ol, tamam mı? En yakın müttefikimiz olduğunu düşündüğümüz insanlar genellikle en karanlık

yan tarafa." Bakışları benden kapıya doğru kaydı.

Başımı salladım, aslında kulağa mantıklı gelmeyen belirsiz saçmalıklar olmasına rağmen sözlerini anladığımı . I

Kapıyı açtım ve yumuşak bir ses duydum.

"Ben büyüye layık değilim, senin seçimin olmaya layık değilim," dedi Lester yumuşak bir sesle.

Lester bıçağı boynuna anda bakışlarım omzumun üzerinden kayd. Yüzü dondu, kan fışkırdı ve vücudu banktan devrildi. Şok içinde donup kaldım ama Desmond'ın eli benimkini tuttu ve kapıyı dehşet verici sahnenin üzerine kapattı.

"Bunu görmene gerek yok." Desmond kollarını bana doladı ve beni kendine yakın tuttu.

Lester bunu neden yapmıştı? Ailesinin yanına dönebilirdi ama bunun yerine hayatına son vermeyi seçmişti. İçimde bir yumru oluştu.

Dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalışırken boğazım düğümlendi.

Desmond beni yatak odası kanadına doğru yönlendirdi, yolda en alt kattan birkaç yüz gördü. Her şey plana göre gidiyordu. Odamın kapısı açıldı ve çok geçmeden yatağa rahatça yerleştim. Yastığa gömüldüm. Vücudum zayıf ve bitkin hissediyordu.

"Ben yemekle ilgilenirim." Desmond yatağın kenarına oturdu ve elini nazikçe saçlarımda gezdirdi. "Birkaç dakika yalnız kalabilir misin?"

"Yalnız olmayacak," dedi Olin yatak odası ile mutfak arasındaki kapı aralığından.

Desmond bana baktı, ben de başımla onayladım. Olin'in neşeli yüzü içeri girdi ve Desmond'la yer değiştirdi.

Bana gülümsedi. "Clara, nasıl ?" "*Sen* nasıl hissediyorsun, Olin?"

Olin'in yüz ifadesi düştü, yerini hemen suçluluk duygusu aldı. "Özür dilerim. Morgana, Chad, Bianor ve Danika ile birlikte olmalıydım. Ama ben Milo'nun ofisine çağırıldı."

"Milo'nun ofisi mi?" Oturur pozisyona geçtim, sırtımdaki yaralar sızlayınca irkildim. "En iyi arkadaşından çok bir adamla tanışmakla mı ilgileniyorsun? Sana ne oldu Olin?"

O halde, Olin Milo'nun ofisine çağırıldığında asansörün bozuk olması mantıksızdı. Bir sonraki kata çıkmanın tek yolu Kristal odadaki gizli bir yolu kullanarak. Bu, Olin'in başından beri bildiği anlamına geliyordu, bu da Cecily'nin haklı olduğu anlamına geliyordu.

"Neden bana bir şey olduğunu düşünüyorsun, Clara? Neden benden korkuyorsun? Birden oturma pozisyonunu ve gergin olduğunu görebiliyorum. İşkence yüzünden mi? Bıçak darbesi

Yara mı? Sınırlar mı? Yüzün kesilmesi?" Olin'in dudaklarından bilmemesi gereken sorular döküldü, sadece o odada bulunmuş birinin bilebileceği ayrıntılar.

"Senin psikolojik saçmalıklarına ihtiyacım yok Olin. Neden Lazarus için çalışıyorsun?"

"Lazarus mu?" Olin sanki kendisi de inanmıyormuş gibi tekrarladı. "Ben Lazarus için çalışmıyorum, Clara. Ateşin mi var?"

"Sence doğru şeyi mi yapıyorsun Olin? Sen benim en iyi arkadaşımsın ama yaptıkların aramızdaki bağdan şüphe duymama neden oluyor."

"Her şeyi bu kadar kolay silebilir misin? Arkadaşlığımızı silmek mi? Birbirimize destek olduğumuz onca yılı?" Olin gerçekten incinmiş görünüyordu.

"Doğruyu söyle. Aksi takdirde..."

"Aksi takdirde, ne, Clara?" Olin'in ifadesi karardı. "Senin asla bir şeyin parçasıyım. Her zaman hayalini kurduğum şeye kavuşuyorum. Tüm hayatım boyunca kilit altında kalamazdım. Bedeli nedir? Birkaç sır, bu. Bana sadece birkaç kelimeye mal oldu ve istediğim her şeyi."

"Birkaç kelimeye mi mal oldu diyorsun? Hayatımız boyunca kurduğumuz dostluğa mal oldu, Olin. Hemen odamdan çık. Çıkmıyorum.

yüzünü görmek istiyorum. Darbe gerçekleştiğinde, başka bir yol seçmek için yalvarıyor olacaksınız." Sesim sabit kalmıştı ama içimden dağılıyor.

"Birimizin hiçbir şey olmaması an meselesi, Clara." Olin yataktan kalktı ve çıkışa doğru yürüdü.

Kapı kapandı. Tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktım ve yüzümü yastığıma gömdüm. Önce bir inilti, sonra bir hıçkırık ve nihayet tamamen parçalandığımda boğuk bir çığlık çıktı.

Lanet Olin. Bunu bana nasıl yapabildi?

Öfke hiddetle karıştı ve büyüm içimden patladı. Beyaz alevler duvarlara tırmandı, mobilyaları ve zemini tutuşturdu. Acımı kontrol edemiyordum. Oda dumanla doldu ve ben onu kontrol etmek istemedim. Kontrol edemedim. Alevler tüm odayı sarana kadar önlerine çıkan her şeyi yok etti. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken çığlık attım. Yükselen ısı mide bulantısı getirdi ve ben karnımı tuttum.

Kapı aralığında bir adam silueti belirdi. Gölgeleler ondan fışkırdı, her şeyi örttü ve ateşi bir anda söndürdü.

Anında. Donuk bakışlarıım Desmond'a kaydđ, o da koşarak odayđ geçti ve beni sıkıca göğsüne bastırdđ.

"Sana zarar verdi mi?" Desmond beni nazıkçe ondan uzaklařtırdđ.

"İşte." Göğsümü işaret ettim.

"Buradayım, Blaze." Desmond alnımdan öptü ve beni tekrar kendine çekti. "Ben buradayım."

"Olin'in olduğundan emin olun."

"İtiraf etti mi? Ne oldu?"

"Olin artık benim en iyi arkadaşım değıl," dedim sessizce. "Birisi için çalışıyor ama bunun Lazarus olmadığını söylüyor. İnşa ettiğimiz bu yeni toplumda tehlike oluşması riskini göze alamayız."

Bianor kapıyı çalmadan içeri girdi. Odayđ incelerken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Desmond ona tekrar baktđ. "Bianor, plan değışti. Olin'i bul. Ben Clara'yla kalacağım."

Bianor başını salladı, kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan önce bakışlarını üzerimden ayırmadı.

Kendimi Desmond'un getirdiğı yemeğı yemeye zorladım ve sonra odanın yıkanmamış tek bölümü olan yatağıma uzandım. büyüüm çıldırdığında yandı. Başımı göğsüne koydum, onun kucağına yerleştim. Desmond'ın parmakları nazıkçe saçlarıımı okşadı. Bedenim ağrıyordu ve ruhum milyonlarca parçaya bölünmüştü. Çocukluk günlerimizden beri her zaman yanımda olacağına söz veren kişi korkunç bir şey yapmıştı. Beni para ve güçle takas etmişti. Sözcüklerin hiçbir anlamı yoktu. Açıklık, gerçekte ve duygular hiçbir anlamı yoktu. Lester haklıydı. Belki de Olin'in biri için çalıştđğını biliyordu ve bu yüzden o sözleri söylemişti. İntihar etmeden önce.

"Clara, sevgilim, beni duyabiliyor musun?" Babamın zayıf sesi kafamın içinde çınılıyordu.

Rahat bir nefes aldım. Onun sesi vücudumdaki kanın nihayet iyileştiğı anlamına geliyordu.

Evet, baba. Buradayım.

"Senden haber almak çok güzel. Bir an için seni kaybettiğimi sandım." Babamın sesi endişeliydi. "Sen iyi misin? Ne oldu?"

Lazarus bana işkence etti ama artık bitti. Kristali bulduk baba. Yakında insanlar ve ejderhalar arasında barış yeniden sağlanacak. Şehir altüst olmuş durumda. Sadece birkaç küçük ayrıntı kaldı ve her şey yerini bulur.

Göz kapaklarım Desmond'un yakınlığı, düzenli nefes alıp verışı ve kalp atışları yüzünden ağırlaştı. Rüyalara daldığımı hissettim ve uyanık kalmak için cesurca çabaladım.

"O şeytani piç Lazarus!" Babam dedi ki. "Bunu bilmek güzel O şehirde her şey daha iyi olacak canım. Vücudunun yorgunluğun eşiğinde olduğunu hissedebiliyorum. Dinlen ama uyanır bana geri dön."

Yarının bugünden daha zor olacağını bilerek daha fazla direnmeden yorgunluğa teslim oldum.

Bir süre sonra uzaklardan gelen garip bir ses gözlerimi açmama neden oldu. Üstünü değiştirmekte olan Desmond'a doğru baktım.

"Günaydın, Blaze," dedi, bana arkasını olmasına rağmen. Sözünü bitirdiğinde odanın karşısına geçti ve beni öptü, Parmak uçlarıyla yanağımda geziniyor ve yatağın kenarına oturuyor.

"Merhaba Desmond. Günün nasıl geçiyor?" Yavaşça yataktan çıktım.

"Bianor, Chad ve ben Eldmoor'un birinci katına çıkıyoruz. gereken Lazarus var."

"Bir şey unutmadın mı?" Siyah bluzumu çekiştirdim. "Sen mi?"

Desmond'un dudaklarının köşesi kalktı ve ben onun Menekşe rengi gözler yarı çıplak bedenimde geziniyor. "Tehlikeli olduğunu biliyorsun." "Tehlikeli mi? Evet, bunu her zaman söylüyorsun."

Gülümsedim. "Ne cüretle Liderinle konuşuyorsun."

Desmond yanıma geldi ve beni omzunun üzerinden atarak şakacı bir şekilde kışımı tokatladı. "Lider mi diyorsun? Değilsin."

Güldüm. "Desmond, bırak."

"Lider benim kollarımda taşınmalı, değil mi?" "Desmond Callahan!"

Desmond güldü ve beni koridorda yere yatırdı, nazikçe yüzümü tutup öptü. Ellerimizi birleştirdi.

koridorlardan aşağı, hâlâ hatırlayamadığım bir yere doğru yürüdüm. Kemerin yanında kılıçlı iki kişi duruyordu. Söz verildiği gibi Morgana ve Chad değiştirilmişti ama bu insanlara güvenebilir miydik?

Uzun, karanlık koridorda yürürken, ileride bir yerden gelen sesler duydum. Kapı açılır açılmaz bakışlarım...

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YIRMI BEŞ

DESMOND

Chad ve Bianor birbirleriyle tartışıyorlardı. Göz göze geldiğimizde hemen sustular ve Clara'ya kısa bir sarılma ve merhaba demek için tartışmayı bıraktılar.

"Şu lanet kapı açılmıyor." Bianor elindeki levveyi göstererek metal kapıya baktı.

"Ve siz kendinize güçlü mü diyorsunuz?" Clara ve elini salladı. Beyaz alevler kapıyı sardı ve kapı birkaç saniye içinde eriyerek Lazarus'un ofisine giden koridoru ortaya çıkardı.

Chad gülümsedi. "Bu kesinlikle etkileyici."

Muhafızların cesetlerinin yattığı uzun koridorda yürüdük. Herkes neredeydi? Lazarus'u saklayanlar? Milo?

Birkaç tuşla Lazarus'un ofisinin kapısı açıldı ve benim Bakışlarım sandalyesinde sessizce oturan babamın üzerine düştü. Bunca zamandır burada mı oturuyordu? Sessizce gününü mü geçiriyordu? Parmağını bile kıpırdatmadan?

"Saltanatın sona erdi Lazarus," dedim babamın kara gözlerine bakarak.

"Haklısın evlat. Sonun geldi." Lazarus'un dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ve sen de benimle birlikte düşeceksin."

"Geri çekilmek yok. Artık yanınızda insanlar yok ve tehditlerinizin hiçbir değeri yok," diye kükredi Clara.

Lazarus'un bakışları omzumun üzerinden geçerek duvara sabitlendi. I bakışlarını geri sayan bir saate yöneltti. "Bu da ne?" "Sana neye benziyor?" Lazarus gülümsedi.

Saat tam on dört dakika geri gittiğini gösteriyordu. Hay sikeyim. Koşarak anons hoparlörüne gittim ve düğmeye bastım ama çalışmadı.

"Chad, Bianor, tüm Eldmoor'u tahliye edin yoksa hepimiz öleceğiz. Onlara en önemli şeyleri almalarını ve ormana doğru çekilmelerini söyle."

Clara, "Yok etme işlevini iptal etmeliyiz," diye karşı çıktı. "Her şeyi kaybedeceğiz!"

Lazarus'a doğru hücum etti ve onu yakasından tutarak karanlık gözlerinin içine baktı. "İptal kodu nedir?"

"Tıpkı baban gibi öleceksin," diye soğuk bir şekilde karşılık verdi Lazarus.

Clara ona yumruk attı. Dudağından kan aktı ama zalim gülümsemesi devam etti. Clara onu görmezden geldi ve şifreyi bulmak için çekmeceleri ve dolapları karıştırmaya başladı. Ben de ona katıldım ama şifreyi hiçbir yerde bulamadım.

Bu gerçekleşemezdi. Lazarus insanlığın tüm umudunu da beraberinde götürcekti.

Clara'nın omzuna dokunarak onu durdurdum. "Clara, gitmeliyiz."

Benden uzaklaştı. "Onu canlı bırakamayız."

"Burada ölecek. Ölmek zorundayız."

Clara kaşlarını çatı ama beni takip etti. Aceleyle koridora girdik ve Clara'nın beyaz alevleri arkamızdaki her şeyi tutuştururken çatırtılar duyuldu. Babamın o odada olduğunu görmezden gelmeye çalışarak Clara'nın kolunu tuttum ve onu sessizce koşturmak için teşvik ettim. Boş olan kristal odayı hızla geçip koridordan aşağı indik. her şey, İnsanlar çılgınlık atıyor, koşuyor, bir şeyler taşıyordu. Panik içindeydiler, itişip kakışarak ilerlediler ve diğerlerini geride bırakıp sadece kendilerine baktılar. Herkesin yanından geçerken Clara'nın elini daha sıkı tuttum.

On dakika . Duvardaki saati gördüğümde beri zihnim geri saymayı bırakmamıştı.

Yüzeye çıkan koridora ulaştık. Güvenlik için çabalayan insanlarla doluydu.

Clara aniden durdu ve benim de durmama neden oldu. "Clara?"

"Hepsi ölecek." Clara panik içindeki kalabalığa doğru koştu.

"Onlara yardım edemeyiz. Eğer oraya zamanında varamazsak, öleceğiz." Elim sertçe omzuna indi ve durmasına neden oldu.

Clara tek bir hareketle kalkanını açtı ve ben de ona katıldım. tereddüt etmeden, insanları değil onu koruyarak. Şehirde bir patlama patladı. Bir şok dalgası kalkana çarptı ve

beni uçurdu. Kendimi desteklemeye fırsat bulamadan duvara çarptım. Etrafımdaki her şey ciyakladı, yankılandı ve sonra sessizliğe gömüldü.

Kulaklarım çınladı ve ses yavaş yavaş geri geldi. Çığlıklar, bağırışlar, ara sıra tavandan düşen taşların sesi. Başım dönüyordu, ve bedenimi oturma pozisyonuna zorlayarak yere doğru ittim. Karanlıktı ve havada tozlar uçuşuyordu.

"Clara?"

Cevap yok. Karanlıktı ve havada tozlar uçuşuyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştım ve birkaç adım attım. Bacaklarım taştan ağırlıklar gibi hissediyordu. "Clara!" Molozların arasında sendeleyerek çığlık attım.

İnsanlar kopmuş uzuvları, ölümcül kafa yaraları, tehlikeli derecede morarmış, zorlukla nefes alan ölümler olarak yatıyordu. Bazıları ağladı. Bazıları yalvardı. Bazıları çığlık attı.

"Desmond," diye kekeledi Chad'in sesi yanımda bir yerde. "Desmond!"

"Hayatta kalacak olanlarla ilgilen," dedim ona, bakışlarım hâlâ arıyor, araştırıyordu. "Tıbbi yardım alın. Ben iyiyim."

"Desmond, kanaman var." Chad kolumu omzuna atarak daha düzenli yürümeme yardım etti.

"Clara'yı gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Onu bulacağız."

Roger'ın güvenilir sakinleri yaralılara yardım ediyordu. Onları taşıdılar, sürüklediler ve ormana doğru, yerdeki delikten ve devam eden alevlerden uzağa taşıdılar.

Sonunda molozların arasında kahverengi bir saç gördüm. Clara. Yanında dizlerimin üzerine çöktüm, yüzündeki kiri ve kanı silmeye çalıştım.

Bilinci yerinde değildi ama nefes alıyordu. Neresinden yaralanmıştı? Söyleyemedim. Onu yerden güçlkle kaldırdım, başım dönüyordu.

Chad geldi. "Bırak yardım edeyim." "Hayır," diye homurdandım.

Sendeleyerek yüzeye çıkmam yirmi dakika sürdü ve Hayatta kalanlar ormanın kenarında derme çatma bir barınak kurmuşlardı. Doktorlar ve hemşireler yaralılarla ilgileniyordu. Bölge sakinleri birbirlerine yardım ediyor, enkazdan eşyaları ve kalıntıları sürüklüyordu.

Eldmoor patlaması. Umduğum kadar çok insan yoktu, yüz kişiden biraz fazlaydılar.

"Kristal nerede?" Chad'e sordum.

"Ben baktım. Önce seninle ve Clara'yla gerekiyor," dedi Chad sert bir sesle.

Açık sarı saçlı bir kadın bize doğru koştu. "Onu buraya yatırın."

Clara'yı tahta bir masanın üzerine yatırmak için diz çöktüm, sonra Chad'e destek oldu. Hemşire Clara'yı muayene etti, kanlı yüzünü sildi ve kirleri temizledi, yanık yüzü dışında başka ciddi bir yarası olup olmadığına baktı.

"gerek." Bir adamın eli omzuma indi. "Kafanda büyük bir delik var. Hâlâ ayakta olman inanılmaz."

Siyah saçlı adam ecza dolabından bir iğne çıkarırken bir sandalyeye yığıldım. Hiçbir uyarıda bulunmadan iğne ve iplik kafa derime battı ve acıdan dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

"Hayatta kalan kaç kişi var?" Yanımda oturan Chad'e sordum. Dikkatimi dikiş atmaktan başka yöne çekecek herhangi bir şey.

"Şimdiye kadar yüz elli kişi öldü, otuz kişi de yaralandı."

"Hayatta kalmak için ne kadar şansımız var?"

"En gerekli olanlardan bazılarını gerçekleştirmeyi başardık Ekipman. Herkes alabildiğini aldı. Yiyeceklerimiz var. Ancak bu kadar insan için ne kadarının yeterli olacağını bilmiyoruz. Birkaç düzine ilk yardım çantası, biraz mobilya, çarşaf, çadır, günlük eşyalar. Şu anda silaha ihtiyacımız yok. Umarım enkazda işe yarar bir şeyler buluruz." Chad'in bakışları birbirlerine yardım eden insanlara kaydı. "Zor bir başlangıç olacak."

"Bu bir başlangıç."

Chad kaşlarını çattı. "Neden gitmediniz? Sen ve Clara? O patlama ölümcül olabilirdi."

"Clara ölebileceklerini bile bile insanları korumaya çalışıyordu." Bir nefes verdim. "Gerçek bir liderin yapacağı gibi davrandı."

"Geçti," dedi doktor sıcak bir gülümsemeyle. "Birkaç ağır kesici ve birkaç gün içinde iyileşirsiniz."

Clara'nın yanına gittim. Hâlâ bilinci yerinde değildi. Öfke kabardı içimde. Babam sadece özgürlük ve yaşam isteyen insanlara bunu nasıl yapabiliyordu?

"İyileşecek," dedi sarışın kadın, başka bir hastaya doğru ilerlerken. "Sadece biraz zamana ihtiyacı var. Kritik bir durum yok. Sadece kafasına aldığı bir darbe onu bayıltmış." "Uyandığında bana haber ver," dedim.

Derme çatma revir alanından çıktım, toplanmış insanların yanından geçtim.

yaralandı ve Eldmoor'un girişinin dışında toplanan bir gruba doğru yöneldi. Kalabalığın ortasından bir gürültü koptu, ve Roger'ı Danika ile birlikte ayakta bulmak için yolumu zorladım. Karşılarında bir şeyler bağırان Zion vardı.

"Sessizlik!" Babama karşı duyduğum öfkeyi sesime enjekte kükredim. Kalabalık anında sessizleşti ve bakışlarım Roger'a yöneldi. "Burada neler oluyor?"

"Bu piç kendini buranın lideri sanıyor," diye Zion kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Roger lider değil, ne sen ne de ben." Grubun etrafına bakındım. "Şu andan itibaren hepimiz eşit olacağız.

birlikte karar verir, kuralları koyar ve birbirlerine güvenirler. Bundan hoşlanmayanlar arkalarını dönüp gidebilirler. Eliniz kolunuz bağlı değil, zincirlenmiş ya da bu yere hapsedilmiş."

Biri "Clara Merkins!" diye bağırdı ve ardından diğerleri de bu slogana katıldı. "Clara! Clara!"

Herkesi susturmak için elimi kaldırdım. Blaze yapmakta tereddüt ettiği şeyi yapmış gibi görünüyordu. Öyle bir toplum yaratmıştı ki liderini seçti.

"Şimdi herkesin işinin başına dönme zamanı. Yaralılarla ilgilenin. Ye. Ormanda bir nehir var.

içme suyu. Gece için çadırlar kurun. Hayatta kalmak istiyorsak bir ekip olarak çalışmalıyız," dedim. "Herhangi bir sorunuz olursa bana ya da Roger'a sorabilirsiniz."

Kalabalık, Zion'un yüzünde acı bir ifade bırakarak dağıldı. Bu durum hoşuna gitmemişti. Zion'un ölümüyle gücü buharlaşmıştı. Lazarus.

"Sadece yüz elli kişi hayatta kaldı, Desmond." Roger iç çekti. "Altı yüzden fazlası yıkıntıların altında canlı canlı gömülü."

"Anlıyorum Roger, ancak bu koşullarda bile ilerlemeliyiz. Başımızı sokacak bir evimiz olmalı.

yaralı, yiyecek ve diğer şeyleri sağlamak. Umarım zamanla şehirlerden birine yerleşebilir ve daha istikrarlı bir yaşam sağlayabiliriz."

"Bu zaman alacak," dedi Roger. "Yaralıları geride bırakamayız ve Lumera'ya üç günlük yolculuk herkesin katlanabileceği bir şey değil. Sanırım bu sorunu çözmemiz gerekiyor. Yolculuğa çıkmadan önce ejderhalarla ilgili bir durum var. Bunu sen halledeceksin, değil mi?"

"Elbette." Başımı salladım. "Clara uyandıktan sonra."

"Sizi Kano ile tanıştırmak isterim." Roger'ın bakışları solumuzda kamp kuran adama kaydı. "O benim grubumun lideri. Eğer sen Orman gezisi ya da başka küçük şeyler için yardıma ihtiyacınız olursa, söylemeniz yeterli; grubu hizmetinizde olacaktır."

Kano, dağınık bir şekilde bağlanmış orta uzunlukta saçların sahibiydi. at kuyruğu, koyu kahverengi gözler, atletik bir vücut ve kemerinin arkasına sıkıştırılmış bir kılıç kabzası. Benden daha gençti. Oyunları kaybettiğini ve Eldmoor'un en alt katına düştüğünü söyleyerek bana nerede olduğuna dair bir ipucu verdi.

"Adamlarımdan bazıları kristali koruyor," diye ekledi Roger. "Bence onu görmelisiniz."

Roger'ı asfaltsız patika boyunca takip ettim. Güvenilir adamlar herkesten otuz metre uzakta duruyordu. Devrilmiş ağaçlardan yapılmış küçük bir barınak, çadır malzemelerinden birine sarılmıştı. Roger başını salladı ve üç adam kenara çekildi. Çadırın bir köşesine çekildim ve karanlıkta parlayan, güçlü bir enerjiyle titreşen kristale baktık. Elimi uzattım ve yaklaştıkça parmak uçlarım daha da soğudu, sanki hava sıcaklığı bir anda düşmüş gibiydi.

"Desmond, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Roger'ın sesi beni garip halimden çıkardı.

"Evet, haklısın. Bu işi ejderhalara bırakalım."

Topuklarımdan üzerinde döndüm ve yeni evimize doğru yürüdüm ama soğuk bedenimi terk etmedi. Omuzlarımdan yukarı tırmandığını hissettim ve

Kollarım. Bakışlarım parmaklarımın ucuna kaydı. Beyaz. Buna ne sebep olmuştu? Artık bahardı, kesinlikle sıfırın altındaki sıcaklıklar değildi.

Roger'la ayrıldık ve ben büyük bir ağaca doğru yürüdüm, gölgesine yerleşerek Clara'yı ağaçların arasından görebildim. etrafta dolaşan insanlar.

Zaman geçti, güneş battı ama içimdeki endişe arttı. Şenlik ateşleri söndürülmüş, akşam yemeği dağıtılıyordu. herkes ve ben sadece oturup ucsuz bucaksız gökyüzüne bakıyorduk. Gözlerimi kapattım, bedenimin rahatlamasına izin verdim ama etrafımdaki her şeyi hissedebiliyor ve duyabiliyordum.

Xaran? Burada mısın?

"Evet. Arkadayım."

Bakışlarım omzumun üzerinden kayarak gölgelerde Xaran'ın figürünü .

Bariş sağlanmamışken insanlara bu kadar yakın olmanın biraz tehlikeli olduğunu düşünmüyor musunuz?

"Bu iki ayaklı yaratıklar tarafından tehdit edilmiyorum." Xaran zihinsel bir çıkardı. "Kristali korumak için yakınlarda olmalıyım. Bölünmüş bir topluma tam olarak güvenmiyorum."

"Desmond?" diye sordu bir kadın sesi, dikkatimi ormandan başka yöne çekerek. Clara'ya yardım eden sarışın doktordu bu. Sadece gülümsedi.

Yüzündeki ifadeyi iyiye işaret olarak kabul ederek yerden kalktım ve Clara'nın yattığı yere doğru koştum. Mavi gözleri bana baktı ve bir an için dünyada her şey yoluna girdi. Elini tuttum ve kendi ellerimin arasında nazikçe sıktım.

O buradaydı. Yaşıyordu.

Kalbimin sahibi olan kadına bakarken dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirdi. Kalbimin kaç kere tehlikedeyken harekete geçmeyi reddeden bir taşla dönüşmüştü.

Clara yavaşça masadan kalkarak, "Ellerin çok soğuk," diye .

Elim gövdesinden aşağı kayarak onu kendime doğru çektim. "Yeni bir döneme hoş geldin, Blaze."

Clara'nın gülümsemesi düştü. "Kötü mü?"

"Evet, gerçekten kötü görünüyorsun," diye takıldım.

"Desmond." Clara gözlerini devirdi, gülümsemesi bir an için yeniden belirdi. "Sakinler nasıl?"

"Yaralılardan bazıları ölecek; karmaşık operasyonları gerçekleştirmek için yeterli ekipmanımız yok. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bunu değiştirin," dedi sarışın hemşire, açıkça sinirlenmiş bir şekilde.

"Yeterince şey yapıyorsun." Clara kadının bakışlarını tuttu. "Elinizden geleni yapıyorsunuz ve bu yeterli."

Kadın bir kez başını salladı ve beni Clarayla yalnız bırakarak ve bizi biraz yalnız bırakarak uzaklaştı. Clara'nın omuzlarına dökülen buklelerini izlerken dudaklarımdan bir iç çekiş döküldü. Kendimi tuhaf hissediyordum. İçimde neler olup bittiğini tarif edemiyordum.

"Sen iyi misin?" Clara sordu.

"Sen burada ve hayatta olduğun sürece her şey yolunda." Onu alnından öptüm. "Teirac buralarda mı?"

"Evet. Nehrin yanında."

Ani bir ürperti bedenimi sarstı. Kendimi sabitlemeye çalışarak Clara'dan biraz geri çekildim.

"İşte." Clara battaniyesini omuzlarıma örttü ve bana sokuldu.

"Dinlenmen gerek. Hastanedeki doktorların oyunlardan döndüğümüz gün bilincini neden kaybettiğini asla bulamadıklarını unutma."

"Önemli değil." Uzakta parlayan şenlik ateşinin közlerine bakarken dudaklarımdan kenarı kalktı. "Bunu sen yaptın, Clara. Bu toplum size ait. Senin adını haykırdılar, senden bir yanlışı anlaşılmadı."

Clara hiçbir şey söylemedi. Vücudu ağırlaştı, nefes alış verişini düzleştirdi. Belli ki onun dinlenmeye benden daha çok ihtiyacı vardı. Onu dikkatlice masadan kaldırdım ve kurduğum boş uyku tulumuna doğru taşıdım. Daha önce, onu .

"Bu benim hatam," diye mırıldandı uykusunda. "Değişmen benim hatam."

Bianor ve Danika'nın yakınlarda olduğunu bilerek onu orada yatarken bıraktım. Boş ormanda yürürken, vücudum Düşük sıcaklıktan dolayı tamamen canlanmıştı. Şurada durdum.

Üç muhafız kristale ulaşmama izin verdi. Yere oturup ona baktım, içim üşüyordu.

Bana neler oluyordu? Neden duygularım artık benim değildi?

Kafamın içinde garip bir ses çınladı.

"Duyguların ve bedeninin artık benim."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YİRMİ ALTI

CLARA

Çığlıklar gözlerimi açmamı sağladı. Karanlıktı ve insanlar etrafta koşuşturuyordu. Havada ağır bir panik vardı.

Yerden kalktım, bakışlarım hâlâ yanımda uyuyan Desmond'a kaydı.

"Hepsi öldü!" diye bağırdı bir kadın sesi.

"Oğlum!" dedi bir adamın panik içindeki sesi. "O öldü. Nefes almıyor!"

Hızla yanımdan geçen Morgana'yı durdurmak için elimi uzattım. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Morgana sığınağa doğru koştu. yaralılar toplanmıştı. Orası kargaşanın merkezi gibi görünüyordu.

Aceleyle gittim. Yaralıların yattığı yerden sadece elli metre ötede insanlar toplanıyordu. Feryatlar ve kederli çığlıklar havayı dolduruyordu.

Bir kadının omzuna dokundum. "Ne oldu burada?"

"Tüm yaralılar öldürüldü." Kadının gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Öldürüldü mü?" Aptalca tekrarladım. Şüphesiz onu yanlış duymuştum.

"Bu senin hatan," dedi yanındaki adam. Bana doğru bir adım attı.

"Eldmoor'u yok ettin. Senin yüzünden hepimizin hayatı tehlikede."

"Sözler ve eylemler bu tür suçlamalara bağlanmadan önce dikkatlice düşünürdüm." Desmond bir adım öne çıkarak sırtıyla beni siper etti.

Desmond'ın yanında beliren Chad, "Biz sorunlarla bu şekilde başa çıkmayız," diye ekledi.

Onları zorladım. Desmond ve Chad tarafından engellenmeyi ve savunulmayı reddettim. "Toplantı, şimdi!" Kargaşanın içinden duyulacak kadar yüksek sesle bağırdım. "Herkes toplansın!"

Herkes toplanana kadar sabırla bekledim, yüzlerinde gözyaşları olan kadınlar ve erkekler. Diğerlerinin yüzünde öfke, tiksinti, acı ve korku ifadeleri vardı.

"Dün gece yaşananlar hepimizi derinden etkiledi. Yaşama şansı için son nefeslerine kadar savaşanlar soğukkanlılıkla öldürüldü. Şu anda korku, nefret ve intikam arzusuyla hareket ettiğinizi anlıyorum. Bu koşullar altında, bu olumsuz duygular birbirlerine yönelik olamaz. Suçluyu bilmiyoruz; olabilir." Karanlıkta duran sakirlere bakarken yüz ifademi sakiri tuttum. "Bu dakikadan itibaren, seçkin bir

Bir grup insan hepimizi güvende tutmak için gece gündüz görev başında olacak." "Tüm bunlara nasıl bu kadar sakiri tepki verebiliyorsunuz?" diye sordu bir kadın Solumdan.

"Yüzümde gördüğünüz şey sakiri bir şekilde tepki verdiğim anlamına gelmiyor. Güvenliğinizden ben sorumluyum. Seni Eldmoor'dan kurtardım ve

İstediğim şey, özgürlük elinizin altındayken birbirinizi öldürmenizdir." Her vatandaşın gözlerinin içine baktım ve sözlerime inanmalarını diledim. "Şimdi lütfen sevdiklerinize saygılarınızı sunun. Hepimiz mezarlarını kazacağız ve ölümlerini onurlandıracağız."

Kırk mezar gün doğarken büyük dallarla işaretlendi. İsim yok, tarih yok, sadece toprak yığınları. Büyük bir mezara doğru yürüdüm. Birkaç çadırın enkazından ve malzemelerinden yapılmış ahşap bir kulübe. İçeride Danika, Morgana, Bianor ve Roger oturuyordu.

"Bu böyle devam edemez," diye ağzından kaçırdı Roger.

Xavier çadır kapısından içeri adım attı. "Belki de yardıma ihtiyacınız vardır?"

Desmond alçak bir sesle, "Çık dışarı," dedi.

Xavier savunmaya geçer gibi ellerini kaldırdı. "Sakiri ol. Sana zarar vermeyeceğim."

Dikkatim hemen silahlı olup olmadığını görmek için kemerine gitti ama Roger'ın güvendiği ekipten biri gibi görünmüyordu. "Ne yapıyorsun ihtiyacın var mı?" Ben sordum.

"Yardım etmek istiyorum."

"Yardıma ihtiyacımız yok," diye tersledi Bianor.

"Bırakın kalsın," dedim kararlılıkla. "Kamp alanını koruyan fazladan birkaç gözün olması bize zarar vermez."

"Clara." Desmond bana baktı.

"Roger sana bir görev ve bir nöbet tahsis edecek. Şimdi git," dedim ve kapıyı işaret ettim.

Xavier başını salladı ve uzaklaştı.

"Bunun bir hata olduğu konusunda bana ders verilmesine ihtiyacım yok. Şu anda seilmeyen bir yüzden çok daha ciddi sorunlarımız var," diye devam ettim Desmond'un gözlerinin içine bakarak.

Bianor konuyu değiştirdi. "Mavi Gök Gürültüsü Kabilesi olabilir mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Danika.

"Neden?" Morgana Danika'ya şüpheyle baktı. "Dün gece uyku tulumunu bırakıp nereye gittin?"

"Vivaan'la buluşmak için. Patlamadan sonra bizi görmek ve uyarmak istedi."

"Bizi uyarmak mı?" Desmond sordu.

Danika, "Kabilesi patlamanın bir tür gözdağı olduğuna inanıyor," dedi. "Ona gerçekte ne olduğunu anlattım. Halkını ve liderini Eldmoor'un havaya uçtuğuna ve hayatta kalan olmadığına ikna edecek."

Morgana kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayatta kalmak istiyorsak bu vahşilerle arkadaş olamayız."

"Vivaan hayatımı kurtardı, bu yüzden Danika'nın sözüne güvenmek zorundayım ki ortalık sakinleşsin ve bir savaşa dönüşmesin," Desmond araya girdi.

"Demek ki katilimiz hâlâ kamp alanında," diye düşündüm.

"Bunu zaman içinde çözeceğiz. Şu anda yiyeceğe, başımızı sokacak bir çatıya ve yaşayacak daha iyi bir yere ihtiyacımız var," dedi Desmond.

"Nehre doğru gitmeliyiz. Bu şekilde, nehirde sürekli su kaynağı," dedi Bianor. "Ormanda kendimizi yağmurdan ve sıcak güneşten koruyabiliriz. Sürekli bir su kaynağımız olacak. Evler, çatılar ve temel mobilyalar inşa edebileceğimiz ahşap. Burası aynı zamanda avlanmak, çilek ve mantar toplamak için de çok iyi bir yer. Yiyecek tayınları bir noktada tükenecek."

"Haberleri kim bildirecek?" Morgana çadırdaki herkese tek tek bakarak sordu.

Desmond'un bakışları üzerimdeydi. "İnsanlar liderlerini dinleyecektir."

"Onlara her şeyi geride bırakıp ormana doğru ilerlemelerini söyleyemem," diye itiraz ettim.

"Bianor haklı," dedi Morgana. "Hayatta kalmanın, ihtiyacımız olan kaynaklara daha yakın olmanın tek yolu bu."

"Ormanın derinliklerinde olmak Mavi Şimşek kabilesine daha yakın olacağımız anlamına geliyor. Yaşadıkları yere sadece bir günlük yolculuk. Böyle bir karar ölümcül olabilir. İnsanlara diğer kurtulanları ne zaman haber vereceğimize söz vereceğiz?" Danika sordu.

Başımı sallayarak ayağa kalktım. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Zihnimi boşaltmak için ciğerlerimi temiz havayla doldurarak dışarı kaçtım.

Bunu kim yapmış olabilir? İnsan ırkını öldürmenin amacı neydi?

Sonunda gerçekler yüzüme çarpınca düşüncelerim sakinleşti. Olin de dahil olmak üzere altı yüzden fazla insan yeraltına gömülmüştü. Bana ihanet etmişti ama onun ölümü kalbimi daha da hafifletmedi.

Islak yosunların üzerine oturdum ve yüzümü yukarı doğru çevirerek ılık güneş ışığının içeri girmesine izin verdim. Ancak o zaman bakışlarım, kadifemsi yumuşak yapraklarında damlacıklar parlayan beyaz zambaklara takıldı. A

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Desmond'un onları masama bırakmasının üzerinden çok az zaman geçmişti ama çok şey değişmişti.

Ayak sesleri duyuldu ve dikkatim Roger'a döndü.

Benim yanıma oturdu. "Her biri beş kişiden oluşan dört müfrezemiz var. İki geceleri, ikisi de gündüzleri görev yapıyor. Morgana, Kano, ben ve Bianor bu gecedan itibaren güvenlikten sorumluyuz."

"Tüm bu karmaşanın önemli bir parçası olduğun için teşekkür ederim Roger." Eski koçuma bakarken dudaklarımın kalktı.

"En azından bunu yapabilirim, Clara." Roger gülümsedi ama gülümsemesi bir anda kayboldu. "Sadece sana hatırlatmak istedim ki sen zaten çok

Lazarus'tan daha iyi bir lider."

"İlk gün altı yüzden fazla kişi öldü ve ikinci gece kırk yaralı öldürüldü. Bu kulağa iyi bir şey gibi gelmiyor. Liderlik, Roger."

Roger kaşlarını çattı. "Bu senin hatan değil, Clara. Yeni başlangıçlar her zaman zordur. Herkesi patlamadan kurtaramamış olmanız sizin suçunuz değil. Onları engelleyerek hayatını riske attın. sihir."

"Yeterli değildi." Çenemi sıktım. "Zayıf , aptalca planlar yapmadan doğrudan Lazarus'u öldürmeye giderdim."

"Artık her şey bitti. Lazarus öldü. Ölenler için duyduğun suçluluk duygusu içinde kalacak ama hala hayatta olanlar için orada olmalısın, Clara. Dün gece olanlardan sonra bile bu insanların sana ihtiyacı var."

"Teşekkür , Roger. Haklısın." Omuzlarımı dikleştirerek ayağa kalktım. "Artık benim liderlik etme zamanım geldi."

Ona veda edip kamp alanının merkezine doğru ilerlerken sadece gülümsedi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum; bunu daha fazla ertelemenin bir anlamı yoktu.

"Herkes, zamanınızı ve dikkatinizi rica ediyorum. Toplanın!"

Teker herkes toplandı, yerlerini aldılar.

Kalabalık kısa sürede sessizleşti. Bu saygı jesti, içimde ihtiyacım olan şeye sahip olduğuma ve bu insanların bana bağlı olduğuna beni ikna etti.

"Herkesi durum nedeniyle kamp yerimizi değiştirmek zorunda olduğumuz konusunda bilgilendirmek istiyorum. Hayatta kalmamızı sağlamak için ormanın derinliklerine, nehre yakın bir yere gideceğiz. Kamp alanını hava kararmadan önce terk edeceğiz. güneş batmaya başlar."

"Her şeyi burada bırakamayız. Mezarlar ne olacak? Eşyalarımız?" diye seslendi bir kadın.

"Bu ilk yolculukta taşıyabileceğimiz kadarını alacağız. Daha sonra takımlar halinde geri dönüp kalanları toplayacağız ve şehrin enkazı. İtiraz edenler, hazır olmayanlar kalabilir."

"Katili buldunuz mu?" diye sordu bir adam.

"Söz verdiğiniz barış nerede?" diye bağırdı bir kadın.

"Neden ejderhaları görmüyoruz?" diye sordu başka bir adam.

Kaşlarımı çattım. Bu insanların nesi vardı? Ejderhalardan o kadar korkuyorlardı, barış için o kadar hevesliydim ve şimdi yakıyorlardı.

Onları görmek için
sabırsızlanıyordum.

Teirac? Baba, burada mısın?

Birkaç dakika geçtikten sonra ormanın yönünden gürültülü ayak sesleri geldi. Yer titredi ve ardından büyük kırmızı bir Ejderha gölgelerin arasından çıktı ve insanların etrafından olabildiğince dikkatli bir şekilde dolaştı. Çılgınlık ve kargaşa patlak verdi.

"Sessizlik!" Gürledim. Neyse ki itaat ettiler. "Teirac'la tanışın. O sizin için tehlikeli değil."

Yavaşça Teirac'a yaklaştım. Elimi cesurca uzatıp Teirac'ın kıpkırmızı pullarına dokunduğumda herkes bana korku ve endişeyle baktı, büyüü derinlerde bir yerde hissettim.

Yüzünde hoşnutsuz bir ifade olan bir kadın öne çıktı. "Senin emrinle bizi öldürmeyeceğinden nasıl emin olabiliriz?"

"Teirac." Ona doğru başımı salladım.

Teirac yavaşça eğildi, o kadar yaklaştı ki ağzı neredeyse kadının yüzüne değecekti. Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum, ama adam kıpırdamayınca, o da geçici olarak ağzına dokundu. Kadının korkusu yerini bir gülümsemeye bıraktı.

"Bu çok etkileyici." Kadının arkasında duran bir adam gülümsedi.

"Benim sıram!" diye bağırdı kalabalıktan küçük bir kız.

Teirac ağzını kadından çekerek geri çekildi. Muhtemelen yedi yaşındaki kız, parlayan gözleriyle kendisinden üç kat büyük bir ejderhaya doğru koştu.

"Hayır!" diye bağırdı bir kadın.

Çömelip kızı durdurdum ve ona elimi uzattım. Gözleri Arkamda duran Teirac'a bakarken heves ve merakla yanıyordu.

"Alabilir miyim?" diye sordu.

Başımı salladım, genişçe gülümsedim ve onu kollarıma aldım. Teirac ağzının bir kısmını kızın eline dayadı.

Küçük parmakları onun pullarının üzerinde gezindi ve güldü. "Çok sıcak."

Bakışlarım, bakışlarında bir gülümseme, gurur ve sıcaklıkla uzaktan izleyen Desmond'a gitti.

Küçük kız kucağımdan sıyrıldı ve annesinin yanına döndü. Bana o yaşlardaki halimi hatırlattı; hevesli, meraklı ve

Bu dünya hakkında daha fazla şey bilmek için güçlü bir arzu. Etrafımdaki her şeyin büyüğü olduğu zamanlara geri döndüm.

"En son bir ejderha gördüğümde etrafındaki her şeyi yakıyordu." Zion kılıcını çekerek bir adım öne çıktı. "Bu yalan ve saçmalık."

"Zion, yapma," dedim sertçe.

Teirac ayağa kalktı ve her zamanki pozisyonuna geri döndü. "Onu öldüreyim mi?"

Zion tek bir kılıç darbesiyle Teirac'a doğru ateş dilleri gönderdi. Elimi uzattım ve saldırısı kalkanımdan sekti. Teirac'a hiçbir zarar veremezdi, çünkü büyüğü kontrol altındaydı.

o kılıçta. Ejderha büyüğü emer ve Zion'a karşı öfkeden başka bir şey hissetmezdi. Buna ihtiyacım yoktu.

"İnsanlar ejderhalarla savaşı böyle başlattı, kibirli, düşmanca davranarak, güç ve otorite isteyerek." Zion'a yaklaştım. "Teirac seni tek pençesiyle öldürebilirdi ama öldürmeyecek çünkü artık insanlar ve ejderhalar arasında barış var."

"Bu bir yalan. Seni bir çırpıda parçalara ayırır. Böyle tehlikeli yaratıklar evcil hayvan olamaz. Onların doğasında öldürmek ve yok etmek vardır." Zion kılıcını elleriyle kavradı.

"Provokasyonun bir karşılığı vardır, yoksa bununla yüzleşmek mi istiyorsun?" Zion'un harekete geçmesine izin vermek için bedenimi yana çevirdim. "Eylemlerinizi barışı çok kolay bir şekilde bozabilir. Arkanızdaki insanlar bunu takdir etmeyecektir."

Zion tereddüt etti, arkasındaki kalabalığa baktı. Sonra kılıcını indirdi ve hızla uzaklaştı.

Dikkatim sakinlere geri döndü. "İşe dönme vakti geldi. Yeni evimize doğru yolculuğumuza başlamadan önce birkaç saatimiz var."

İnsanlar işlerine devam ediyor, yiyecek paketliyor, çadırları topluyor, ilk yardım çantalarını ve diğer eşyaları düzenliyorlardı. Bir adım öne çıktım

Sarışın hemşire iğneler, bandajlar, ağrı kesiciler ve diğer malzemelerle dolu büyük torbaların yüklenmesine yardım ediyor.

Gülümsedi. "Bana yardım etmek zorunda değilsin."

"Kendim katılmadan herkese emir veremem."

"Bizi özgürleştirdiniz, barışı garanti altına aldınız ve bize gerçek ejderhaları gösterdiniz. Bunlar hiçbirimizin yapamayacağı şeyler."

"Babam da böyle isterdi," dedim sessizce.

"Eminim seninle gurur duyardı." Kadın elini uzattı. "Ben Nadia."

Gülümsedim ve Nadia'nın elini sıktım. "Clara. Clara Merkins."

Birkaç saat sonra tüm teçhizat toparlandı ve ormandaki yolculuk başladı. Sıranın önünde ve arkasında güvenliği sağlayan silahlı güvenilir insanlar vardı. Desmond yanımda yürüyor, diğer ucunda Bianor'un bulunduğu bir sedye taşıyordu.

Yolculuk dört saat sürdü ama sonunda akan bir nehrin ikiye böldüğü büyük bir vadiye vardık. Sakinler getirdikleri eşyaları teker teker indiriyor, barınak, akşam yemeği ve diğer ayrıntılarla ilgileniyorlardı. Koşuşturmayı geride bırakarak nehre doğru yürüdüm, Düşüncelerimin hızla aktığı yerde. Parmaklarımı akan serin suya daldırdım ve bu toprakların keyfini çıkardım.

Su yüzüme sıçradı ve kıyafetlerimi ıslattı. Chad'in genişçe gülümsediğini görmek için döndüm.

"Gardını düşürme, lider." Güldü.

Sudan sırlıslık olmuş Chad'e de sert bir tokat attı. Gülmeyi bıraktı, açık kahverengi saçları damlıyordu. Sonra bana doğru hamle yaptı. Kaçmaya çalıştım ama çok yavaştım. Kolumdan tuttu ve beni suya doğru sürükledi.

"Chad, sakın buna cüret etme," dedim .

Chad'in ayağı kaydı ve ikimiz de suya düştük. Tekrar yüzeye çıktım, ikimiz de gülüyorduk. Bakışlarım kıyıda duran bir siluet-Desmond. Küçük bir gülümsemeyle bizi izliyordu.

Yeni bir başlangıç olmalı. Kahkaha, mutluluk ve yeni deneyimlerle dolu. Uzun sürmesini umuyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YIRMI YEDİ

DESMOND

Mutluluk Clara'ya yakışıyordu. Sudan çıktı ve ıslak kollarını bana doladı. Eskisi kadar sıcak . Bir şeyim vardı.

vücut ısımin bir daha asla normal olmayacağını hissettim.

"Hadi gidelim." Kurduğumuz çadıra doğru yürürken elini tuttum - iki çadır malzemesi, dayanıksız bir çatı, birkaç uyku tulumu ve birkaç giysi.

Clara kuru giysilerini giydi ve sırt çantasını kaptığı gibi babasının günlüğünü çıkardı.

"Bunu sonra yapalım, tamam mı?" Elini tuttum ve kendime doğru çektim. "Biraz rahatlama zamanı."

Clara'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ne planladın?"

"Her şeyden uzaklaşmak için bir şey." Elini tutarak onu çadırdan dışarı çıkardım.

Ormanda ilerledik, Roger ve kristali koruyan muhafızlarla yarı yolda buluştuk.

"Ben herkese iyi bakın," dedi Clara yanımdan geçerken. Roger başını salladı ve gülümsedi. "Her zaman hizmetinizdeyim liderim."

Önümüzdeki karanlık ormanda ilerlerken güneş batıyordu. Elini sıkıca kavradım, gözlerimi onun zıplayan buklelerinden alamıyordum.

Xaran? Burada mısın?

Orman yerini geniş bir çayırlığa bıraktı. Xaran soruma cevap vermeden ortaya çıktı ve bizi sırtına aldı. Clara bana sokuldu, kollarını belime doladı ve başını omzuma yasladı. Xaran'ın birkaç güçlü kanat çırpışından sonra bulutlar. Deniz altımızda parlarken güneş ufku pastel renklere boyuyordu. Yer yer donmuş buzlu okyanusun üzerinden uçtuk, Hafif bir esinti yüzlerimizi okşuyor ve aramızdaki sıcaklık yayılıyordu.

Benim özgürlüğe ihtiyacım vardı ama Blaze'in daha çok ihtiyacı vardı. Bu güçlü kadının omuzlarına binen yükler, sorumluluklar ve kararlar çok fazla güç ve zekâ gerektiriyordu.

Bazen kaçmak tam da ihtiyacı olan şeydi.

Xaran yavaşça Gölge Dağı'na, evine indi. Geniş bir çıkıntıya indi ve bizi yere bıraktı. Kenara oturup ufka baktık.

"Beni neden buraya getirdin?" Clara'nın bakışları üzerimde kaldı ama kısa süre sonra batmakta olan güneşe kaydı.

"Buna ihtiyacın vardı, değil mi?" İcini çekti. "Evet."

"Cevabın bu o zaman." Alnından öptüm. "Çünkü buna ihtiyacın vardı."

Gölgeler dünyayı kaplarken, küçük siyah wyvernler dağdan teker teker çıktı. Çıglık atarak rüzgârı karıştırdılar.

kanatlarını çırpıyorlar. Birkaç tanesi dağın tepesine kondu.

Arkamızda, çok uzakta değil. Clara irkilmedi bile. İkimiz de Xaran onlara komuta etmek için burada olduğu sürece bir tehdit olmadıklarını biliyorduk.

"Bunu hak ediyor muyuz?" diye sordu sonunda. "Barış mı?" Ben sordum.

"Affetmek." Mavi gözleri bana döndü. "İnsanlık bu kadar çok hata yaptıktan, Samire'yi öldürdükten, kristali çaldıktan ve muhtemelen Sayısız wyvern öldürdük, bunu hak ediyor muyuz?"

"Kısa bir süreliğine de olsa başardığın şeyle gurur Blaze."

Clara arkasına yaslandı ve yıldızların toplandığı gökyüzüne baktı.

"Bunun geçici olduğunu düşünmek istemiyorum."

Onun yanına uzandım. "Benim bir şey mi biliyorsun?"

"Kristal ikiye bölündü, Desmond. Ejderhayı öldürmenin tek yolu kristali ikiye bölmek. Lester'ın bana söylediği buydu. Xaran ve Teirac bizim tarafımızda olsa bile, onlar bize karşı. Biz

Honsu'nun kimi seçeceğini bilmiyoruz. Zaxon'un nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok, Aldrax'ı bir kenara bırakalım, acı ve ıstırap içinde, bir yerlerde zincirlenmiş ve yalnız."

"Lester kristalin diğer parçasının nerede olabileceğinden bahsetti mi?" Clara'nın Aldrax'ın kristalinden bahsetmesi tüylerimi diken diken etti.

İsim.

"Hayır."

"Bana aptal diyebilirsiniz ama bence Aldrax kristalin ikinci kısmının nerede olduğunu biliyor olmalı. Yine de, hayatının bir kısmını Samire'de öldürdükten sonra zayıfladı. Olay olduğunda onun yanında olmalıydı."

"Hmm." Clara'nın bakışları yıldızlara kaydı. "Belki de önce Honsu'nun bizim tarafımızda olduğundan emin olmalıyız. Üç ejderha ikiden iyidir, değil mi? Bir kristalimiz ve üç çeşit büyümüz olacak."

Dakikalar geçti. Konuşan tek kişi oydu ve ben sessiz kalıp onun sesini dinledim. Kulaklarıma melodi gibi gelen, rahatlamamı sağlayan bir ses. Her ayrıntıyı, sesindeki her duyguyu, her hayranlığı, endişeyi, sevinci, her iniş ve çıkışı ezberlemek istedim.

"Sakın itiraf etmeye kalkma," dedi Xaran kafamın içinde. "İradenin kaybolduğunu hissedebiliyorum."

Dudaklarımdan derin bir iç çekiş çıktı. Xaran elbette benim tarafımdaydı; başka türlü olamazdı. Gerçi Teirac'ın tarafında olması gerekirdi.

Ben o kadar aptal değilim, Xaran.

Hafif bir hareketle Clara'nın üstüne çıktım ve gözlerinin içine baktım.

Yanakları kızardı. "Ne yapıyorsun, Desmond?"

Xaran yerden kalkarak, "Buna tanık olmak istemiyorum," diye mırıldandı.

"Çok fazla konuşuyorsun," dedim dudaklarımızı birbirine kenetleyerek.

Düşüncelerimin bağlantısı kesildi, bir dakikalığına rahatlamama ve sadece onu düşünmeme izin verdi. Öpüşmemiz derinleşti ve parmakları tenimi okşadı. Dillerimiz vals yaparken ve bedenim onunkine karşı ısınırken, onun bana ait olduğunu biliyordum. Okşamalar, öpücükler, dokunuşlar. I

onu istedim, arzuladım, ama durmak zorundaydım.

Başını göğsüme yaslamış, uzaklara bakıyordu. Tek görebildiğim .

"Zaman durabilir," diye mırıldandı.

Benim için zaman seninle durdu, Blaze. Günler, saatler, acı dolu geçen dakikalar seninle duruyor. Tüm dünya sessizliğe gömülüyor. Öfke ve acı yok oluyor ve sadece sen varsın.

Bir süre sonra uyum geldi ve dikkatim yanıma yerleşen, Clara'ya sokulan ve vücuduyla bizi sıcak tutan Teirac'ta durdu.

Her gün böyle bitmeli ve böyle başlamalıydı - onu kollarıma .

"Günaydın."

Yavaşça gözlerimi açtım, hâlâ aynı pozisyonda yatıyor ve doğan sabah güneşine bakıyordum. Xaran ve Teirac iki yanıma sarmış, birbirlerine sokulmuş, sıcaklıklarıyla bizi sarmış ve rüzgârdan korumuşlardı.

"Merhaba, Blaze." Dudaklarımın kenarı kalktı ve kollarımı ona onu kendime çektim.

"Geri dönmeliyiz," diye mırıldandı Clara.

"On dakika daha."

Oraya geri dönmek istemedim. Her yüz, her hareket, verdiğim her karar beni kaçınmadığım şeye daha da yaklaştırıyordu. Bu anın tadını çıkarmalıydım; elimde kalan tek şey buydu.

Oturur pozisyona geçtim ve yumuşak öpücüğü dudaklarıma kondu. Nehir kenarındaki kamp alanımıza dönmeye hazırlanırken gülümsedim. Ayrı ayrı uçtuk, her birimiz kendi ejderhamızla, ben önde o arkamda.

"Kendine böyle işkence edemezsin," dedi alçak, tanıdık bir ses kafamın içinde.

Sanki sesi uzaklaştırabilecekmişim gibi başımı salladım ama bu imkânsızdı.

Planını kabul ettiğimde karışmayacağına ve sessiz kalacağına söz vermiştin. Beni ve Xaran'ı rahat bırak. Biz senin tarafındayız ve bu senin için yeterli olmalı.

Rüzgâr beyaz saçlarımı okşuyordu ve ben Xaran'ın pullarını sıkıca kavradım. Altımda deniz bitiyor ve ormanlar başlıyordu, ejderhalar inişe geçmişti.

"Aldrax haklı. Sadece kendine zarar veriyorsun," dedi Xaran.

Derin bir iç çektim ve kanadımdan kayarak Clara'nın inmesini bekledim. Bu anlaşma iyi değildi ama başka seçeneğim yoktu. Her şeyden sonra değişti, bir sonraki adımı attıktan sonra her şey dağılacaktı. Yani ben

istediğimi yapmaya hakkım vardı. Neye dönüştüğümü kimsenin fark etmemesini istiyorsam bunu yapmak, aynı kalmak zorundaydım.

Teirac yere indi ve Clara kocaman bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü. Kollarını bana doladı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Evet, mutluluk ona yakışıyordu ve bunun nedeni bendim. Gözlerinde yanan öfke ve intikam arzusu hâlâ oradaydı. Geri gelecekti. Bunu biliyordum.

"Gelecek için planlarınız neler?" Ormanda yürürken sordum.

"Sakinlerin başlarının üzerine bir çatı inşa etmek, hayvanları avlamak ve yiyecek toplamak için gruplar oluşturmak. En önemli şey ise herkesi hayatta tutmak."

"Ejderhalar ve insanlar arasında barış mı? Önceliğimizin bu olması gerekmez mi?"

"Barış içindeyiz." Clara birleşmiş ellerimizi salladı. "Honsu ile nasıl iletişim kuracağımızı bilmiyorum ama diğer kristali aramaya başlamadan önce onu yanımıza almalıyız. Ancak tam bir kristale sahip olduğumuzda insanlar ve ejderhalar arasında barışın sağlanacağından emin olabiliriz."

"Belki babanın günlüğünde ya da kafanın içinde bir şeyler bulursun," diye önerdim. "Bilmediğin şeyleri ona her zaman sorabilirsin."

Devriye gezen Bianor ve birkaç kişiyle daha karşılaştık. Kamp alanı hala bıraktığımız yerde duruyordu, insanlar özgürlüğün tadını çıkarıyor, gruplar halinde toplanıyor, sohbet ediyor, ağaç kesiyor, ateş yakıyordu.

Uzaktan çığlık sesleri geliyordu. Clara elimi bıraktı ve kargaşaya doğru koşmaya başladı. Toplanmaya başlayan kalabalığın arasında bakışlarım Danika'nın kilerle buluştu ve başımı salladım.

Clara müdahale edemeden Danika ortaya çıktı. "Dur, hemen!"

"Burada neler oluyor?" Clara öfkeli görünen iki adama baktı.

"Sakin ol, lider. Bu planlandı." Adam ellerini kaldırdı ve genişçe gülümsedi.

"Planlı olduğunu mu söylüyorsun?" Clara kaşlarını çattı. "Neden?"

"Bu bir sürpriz." Danika, hediyein bir parçasını elinde tutarak Clara'ya yaklaştı.

Bianor diğer tarafa geçti ve bir sonraki bölümü elinde tuttu. "Mahalle sakinleri gösterdiğiniz özveri için size teşekkür etmek istiyor."

"Herkes aynı fikirde değil ama sen bizden birisin." Chad genişçe gülümsedi. "Takip etmek istediğimiz lider sensin."

"Bu mı?" Clara arkadaşlarının ellerindeki farklı zırh parçalarına bakarken şaşkınlıkla gülümsedi.

Morgana, "Evet, bunlar Teirac'ın terazileri," dedi.

"Bu kimin fikriydi?" Clara'nın bakışları arkadaşlarından geniş bir daire şeklinde toplanmış olan vatandaşlara kaydı.

"Clara! Clara! Clara!" diye slogan attılar.

Birkaç kişi uzakta duruyordu-Xavier, Zion ve tanımadığım birkaç kadın ve erkek daha. Bunu desteklemediklerini anlamak için yüzlerini görmek yeterliydi. Bu sorunlara neden olabilirdi.

Clara'yı kamptan çıkarmak ve zırhı hazır hale getirmek için geciktirdikleri zaman işe yaramıştı. Zırhları birbiri ardına giyerken, vücudu Teirac'ın pullarıyla süslenmişti.

daha küçük parçalara ayrılır ve dört parça halinde birleştirilir. Ejderha pulları savaşın sıcaklığında büyü saldırılarını azaltacaktır. Artık bu yerleşimdeki en önemli kişi olduğu için güvenliğini garanti altına almalı ve görülmek isteyenler

onun canını almaya çalıştı. Teirac'ın kızını koruyacağını bilerek terazisini vermeyi kabul etmesine minnettardım.

"Desmond?" Clara'nın sesi düşüncelerimi dağıttı.

mesafeyi kısaltarak bir adım öne çıktım. Ellerimde zırhın son parçası olan deri eldivenleri parmaklarımın bir kısmını örtecek şekilde tutuyordum. Ejderha pulları yüksek hızlarda uçarken keskin ve acı verici olabilirdi. Clara'nın ellerindeki yara izleri bunu kanıtlıyordu, gerçi bundan hiç bahsetmemişti.

"Bu en başından beri senin fikrindi, değil mi? Dikkatimi kamp alanından uzaklaştırmak ve böylece her şeyin hazırlandığını görmemem için." Clara kollarını bana doladı ve beni kendine çekti.

"Durumu çabucak anladınız liderim." Gülümsedim ve yüzümü kıvrırcık saçlarına gömdüm. "İşte son kısım." Ondan uzaklaştım, deri eldivenlerimi ona doğru uzatıyordum.

"Bu çok kolay oldu. Yüzüme karşı yalan söyledin ve ben de sana inandım.

hiç tereddüt etmeden." Clara eldivenleri benden alıp kemerine takarken gülümsedi.

"Sürpriz olsun diye söylediğim bir yalandı." Omuz silktilim. "Önemli bir şey değil." "Danika, Morgana'yla birlikte seyahat edeceğinden bahsetti. Eldmoor'un enkazı. Sen de ister misin?" Clara sordu. "Hayır, sen git." Gülümsedim. "Chad ve Bianor benden yardım istedi. sakinleri için barınaklar inşa ediyoruz." Bakışlarım nehrin kenarında oturan Bianor ve Chad'e kaydı.

Beni öptü. "Sakın incinme."

Güldüm.

Clara geri çekilirken kollarını kavuşturdu ve dikkatle bana baktı. "Şaka yapmıyorum."

"Ben Desmond Callahan'ım. Bana hiçbir şey olmayacak." Onun iyiliği için genişçe gülümsedim. "Geri döneceğine söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum." Clara gülümsedi, sonra Danika ve Morgana'ya katılmak için döndü.

Bu söz bizi birbirimize geri getirecekti. Getirmek zorundaydı. Bunlar sadece kelimelerdi ama kalplerimiz, bedenlerimiz ve zihinlerimiz birbirimize aitti. Nefes almak kadar kolay ve sıradan hale gelmişti.

Chad ve Bianor'a doğru yürüdüm. Kısa süre sonra ağaçları tek tek yıkmak için sihir kullanıyorduk. Kaç saat sürdüğünü sayamadım ama Ben daha ne olduğunu güneş batıyordu.

"Geri dönme zamanı," dedi Bianor, geri dönüş yolunu göstererek.

Chad, "Kamp alanına en son ulaşan kişi benim muhafız grubumun vardiyasından sorumlu olacak," dedi ve koşmaya başladı.

Chad ve Bianor benden çok daha uzakta olmalarına rağmen kendimi aptal gibi hissederek peşlerinden koştum. Her adımda vücut ısım düşüyordu. Sonra acı omzumda alevlendi ve tüm vücuduma yayıldı. O kadar şiddetliydi ki bacaklarım oldu. Yere düştüm ve bir çığlık .

Omzumda dövmemin olduğu yerdeki yakıcı acı devam ediyordu. Bir an önce bitmeliydi, yoksa hayatta .

Acıyı dindirmek umuduyla elimle omzuma dokundum.

Yoksa lanetli bir illüzyon muydu?

Parmaklarım sert bir şeye dokundu. Pürüzsüz bir şeye.

Bu bir sikiş- miydi?

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

CLARA

On kişi Eldmoor'un harabelerinden bir sedye taşıyarak çıktık. Çadırlardan geriye kalan kömürleşmiş malzeme parçaları bulduk. Biz hasar görmüş silahlardan, bıçaklardan ve kırılmış mobilyalardan mermi topladı. Bazı insanlar ise şu gibi duygusal şeyleri almayı umuyordu battaniye ve giysi, diğerleri ise sadece silah olarak savaşa hazırlanmış gibi davrandılar.

"Orada ne yapıyorsun?" Morgana omzunun üzerinden bana bakarak sordu.

"Daha fazla insana ihtiyacımız vardı."

Danika güldü. "Pısrık olma."

Acı omzumu deldi. Sedyenin sapı elimden ve her şey yere düştü.

"Lanet olsun." Rahatsız edici noktayı ovaladım ama acı geçmedi.

"Sorun nedir?" Morgana sedyeden düşen enkazı yüklemeye başladı.

"Yok bir şey," diye mırıldandım, ona yardım etmek için diz çöktüm.

"Sadece bir kaza." Danika bir kaşını kaldırdı. "Travma sonrası stres olduğunu garanti ederim." "Ben *iyiyim*," dedim gözlerimi devirerek.

Kısa süre sonra tekrar yola koyulduk. Bir şeyler yanıştı ve Desmond'a bir şey olduğunu anlamak için uzun süre düşünmeme gerek kalmadı. Ne de birbirimize bağlıydık.

olduğunu anlamadan, kamp ateşlerinin çoktan yakılmış olduğu kamp alanına ulaşmıştık. Chad ve Bianor bizi karşıladı, içtenlikle gülümsüyorlardı.

Chad sedyenin kollarını benden aldı. "İyi yakaladın. Görünüşe göre daha fazla insan daha rahat yaşama fırsatına sahip olacak."

"Desmond nerede?" Ona sordum.

"Ben buradayım." Desmond'ın sesi gölgelerin arasından geliyordu. Büyüyen yerleşime bakan küçük bir tepede oturuyordu.

Ona katıldım. Elinde ızgara et dolu bir tabakla oturuyordu ve bana biraz uzattı. Karşı koymadım; zorlu yolculuktan sonra midem yemek istiyordu.

"Görünüşe göre av halkımız için başarılı olmuş," dedim sonunda. Dedsmo'd'u tepeden tırnağa inceledim, herhangi bir yaralanma olup olmadığına baktım. neden böyle bir acı hissettiğimi.

"Bana öyle bakma. Ben yenilmezim." Desmond genişçe gülümsedi.

"Tartışmaya cüret ediyorum." Göz kırptım ve bakışlarımı kamp alanına çevirdim.

Desmond öksürmeye başladı ve ben de göz ucuyla onu izleyerek sırtını hafifçe ovdum.

Yemek bittiğinde, derme çatma kulübemize geri döndük ve birbirimizin yanına yerleştik. İnsanlıktan gizlenenler hakkında daha fazla bilgi edinmek için babamın kitabını çıkardım.

5 Soruşturma

Araştırmamız aylar değil, yıllar sürdü. Zamanın içinde boğulmuş en küçük bilgi parçalarını topladık, büyük bilgileri tercüme ettik.

Diğer dillerden yazılar ve kristalin ortaya çıkışının gerçek nedenini ve ejderhaların kökenini anlamaya çalıştık.

Araştırmalarıma rağmen somut, mantıklı bir gerçek bulamadım.

Şimdiye kadar okuduğum tek şey efsaneler, hikayeler ve el yazmalarıydı.

Elizabeth Gless adında bir kadın. Ejderhaların kökeniyle ilgili her hikayede adı en az bir kez geçer. En büyük kitaplar onun hayat hikayesini ayrıntılı bir şekilde anlatır ki bu beni çok rahatsız etti.

Elizabeth Gless Agoso'da ve on altı yaşındayken ailesi tarafından müstakbel kocasına verildi. On sekiz yaşındayken onunla evlendi ve bu herkesin onu son görüşü oldu.

Onu. Kaynaklar, kocasının şiddeti nedeniyle doğmamış çocuğunu kaybettikten sonra hayatta kaldığını söylüyor. Elizabeth kaçmayı başardığında

Otuz beş yaşındaydı ama köylülere ya da belediye başkanına gitmedi. Kasabaya. Kadın dağlara doğru kaçmış. Uzun yolculuk onunla karşılaşan sıradan sakinler, kadının elinin birkaç parmağının ve bir gözünün eksik olduğunu ve topalladığını söyledi. Elizabeth'in yüzü tanınmayacak kadar bozulmuştu. Son derece ince kıyafetler giyiyor, hiçbir şey kabul etmiyordu.

Kimseden yardım almadan bilinmeyen bir yöne doğru ilerledi. Bazıları

onu vahşi, şekli bozuk, konuşamayan ve sürekli Bazıları ise dilinin kesildiğine inanıyordu. Son kaynaklar onu son görenlerin Thunder Mountain'da olduğunu söylüyor. Bir ay sonra, bir parlama oldu ve ardından ilk ejderhalar dağlardan çıktı.

Bu sadece bir hikaye, ancak ejderhaların insanlara karşı öfkesinin bir şekilde Elizabeth'in hayat hikayesiyle ve onu için kocasına duyduğu öfkeyle bağlantılı olduğuna inanılıyor. Bu doğru mu? Sadece spekülasyon yapabiliriz.

Kristal bu şekilde ortaya çıkmış olabilir mi, yoksa Elizabeth Kristal mi? Samire'nin ölümünden sonra büyük bir çukurun olduğu Şimşek Dağı'na gittim ama hiçbir kanıt bulamadım. Kristalin bu dağlarda ve mağaralarda olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu ve Teirac bana geçmişten uzak durmamı ve düşünmeye çalışmamı söyleyip duruyordu gelecek hakkında. Kristalin yerinin değiştiğini ve üç ejderha-Teirac, Xaran ve Honsu arasında sürekli değiştiğini biliyorum.

Beyaz Gölge kabilesinin dilinden tercüme edilen bir kaynak, altı ejderhanın tek bir ruhun altı farklı parçası olduğunu belirtir. Üç karanlık ve üç aydınlık, ejderhaları gece ve gündüz olarak ikiye ayırır. Zıt kutuplar birbirini çektiği gibi, ruhun iki farklı parçası arasındaki çekim de devam etmeli, böylece ikisi sonsuza dek birbirlerinin sevgisini, kabulünü ve varlığını aramalıdır. Ruhun bir parçasının yok edilmesi, ruhun ebedi ıstırabı, gezintisi ve karmaşası anlamına gelir. diğer kısmı, bazen ölümle sonuçlanır. Büyünün, keşfedilen ilk canlı ruh olan insanın bir örneği olduğuna inanılmaktadır. Büyü, bazı niteliklerini kullanarak ejderha şekline bürünmüş, ancak diğer niteliklerinin çoğu insan olarak kalmıştır: iç benlik, duygular, merhamet kapasitesi, acı kapasitesi, zihin ve İletişim. Her kabilenin, taptıklarının nasıl ortaya çıktığına dair kendi efsaneleri, görüşleri ve inançları vardır.

Bakışlarım çoktan uyumuş olan Desmond'a gitti, kollarını bana dolamıştı. Kitabı kapattım ve yatağın altındaki yerine geri koydum.

Uyku tulumumun köşesine uzandım ve rahat etmeye çalıştım. Kısa süre sonra Desmond'un sıcaklığı gözlerimi kapatmamı sağladı ve rüyalar beni ele geçirdi.

Bir süre sonra soğuk terler içinde uyandım ve şunu hatırladım aydınlık oda, hastane yatağı, bıçaklar, kan, neşter. Kalbim çarpmaya başladı ve ciğerlerimde hava kalmadı.

Desmond'ın kucağından kurtuldum ve koşarak Çadır perdeleri dışarıya doğru açılıyordu. Ağzım kurumuştı ve göğsümdeki basınç artarken yere tökezledim. Aldığım her nefeste ciğerlerimdeki hava gittikçe azalıyordu. Panik içimde yükseldi bedenim ve zihnim.

Sakinleşmem gerekiyordu ama panik çok ağır basıyordu. Karanlık beni ele geçirmekle tehdit ediyordu.

Titreyerek dizlerimi göğsüme çektim ve ileri geri sallanmaya başladım. Nefesime, ciğerlerime oksijen çekmeye odaklanmaya çalıştım ama durmadı. Nefeslerim gittikçe daha hızlı geliyordu ama hiç hava almıyordum.

Böyle devam ederse, boğulacaktım. Ölürdüm.

Bir el omzuma indi ve irkilerek uzaklaştım.

Nadia önümde diz çöktü, kaşları çatılmıştı. "Clara, iyi misin?"

Yüzüme bir kez bakması yetti.

Yanıma çöktü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Benimle birlikte nefes al, Clara. Al ve ver. Bunu yapabilirsin." Nefes aldı ve sonra yavaşça nefes verdi.

Dediğini yaptım, onunla birlikte yavaşça nefes aldım. Bir nefes, bir nefes ver. Sağ elimi tuttu ve göğsüme koydu, böylece yükselip alçaldığını hissedebiliyordum.

"İyi olacaksın," dedi yumuşak bir sesle. "Harika gidiyorsun. Ben buradayım. Bir kez daha."

On beş dakika geçti, kaslarım gevşeyene kadar nefes aldım. yavaşça gevşedi ve nefesim normal ritmine kavuştu. Ellerimin titremesi nihayet durdu ve soğuk terler kesildi Sırtımdan aşağı akıyor.

"Teşekkür ederim," dedim, bitkin bir halde.

"Sık sık panik atak geçirir misin?" Nadia sordu. Ayağa kalktı ve bana da yardım etmek için elini uzattı. "Benimle gel."

"Bu ilk kez oluyor," dedim onu takip ederek.

Nadia elini sallayarak çadırını açtı. "Son zamanlarda çok stres altında mıydın?"

"Eldmoor'u bombalamak ve ejderhalarla savaşmak dışında mı?"
Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı.

"Başka bir şey olmalı. Eğer bunu kendine saklamak istiyorsan, sorun değil." Masadan büyük bir bavul aldı ve açtı ve bana küçük bir torba beyaz tablet uzattı. "Kötüleştığınızı her hissettiğinizde bunlardan bir tane alın. Bu seni iyileştirecek. semptomlar . Ve bir dahaki sefere lütfen yalnız kalmayın. Bunu tek başına atlatmak zordur."

"Teşekkür ederim, Nadia. Sen harika bir hemşiresin." Çantayı aldım ve cebime koydum.

"Kendine iyi bak Clara. Harika bir görev yapıyorsun, ancak stres, yük, taahhütler ve kafanda olup biten diğer her şey işleri daha da kötüleştirebilir."

"Ben iyiyim. Tekrar teşekkür ederim ve iyi geceler." Elimi veda etmek için kaldırdım ve çadır perdesinden içeri adım attım.

Sakinlerin uyuduğu çadırların ve derme çatma kulübelerin yanından geçtim. Henüz kendi çadırıma dönmeye hazır değildim.

Kulaklarıma nehir gelen garip bir ses ulaştı.

Merakımın etkisiyle taşlı patikadan aşağı, suyun kenarında oturan figüre doğru yürüdüm. "Morgana?"

Başını kaldırıp bakmadı. "Sen de mi uyandın?" Sesi boğuk ve hüzünlüydü.

"İyi misin?" Onun yanına oturdum.

Morgana benden uzaklaştı, bakışları sessizce akan nehir dolunay tarafından aydınlatıldı. Bir cevaba ihtiyacım yoktu; üzgün olduğunu biliyordum. Kolumu omzuna attım ve öylece kaldım.

sessizce onun yanında, geldiğinde teselli etmeye çalıştım.

"Olin," dedi sonunda. "öldü, değil mi? Nasıl böyle huzur içinde yaşamaya edebiliyorsun?"

Olin bir haindi ama Morgana onu seviyordu. Onunla ilgili anısını lekelemek için bir sebep yoktu. Patlamada hepimiz yeterince kayıp vermiştik.

"Sandığın kadar güçlü değilim Morgana." İçimi çektim. "Hayatta kalanlar ve arkadaşlarım yavaş yavaş yoluma devam etmeme yardımcı oluyorlar. Ben de en az senin kadar çok şey ."

"Kız kardeşim... O da orada, taşların altında. Beni ." Morgana'nın sesi kesildi.

"O artık daha iyi bir yerde."

"Kız kardeşim savaşmak için tek nedenimdi. Olin pes etmemem için tek nedenimdi. Artık bunu yapamam." Morgana yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Canım yanıyor, Clara. Bunun bitmesini istiyorum."

Sırtına dokundum, hafifçe ovaladım. "Şşş. Biliyorum. Gececek, belki bir gün."

Dakikalar geçiyor ve biz sessizlik içinde oturuyorduk. Morgana haklıydı. O kadar çok şey olmuştu ki, neden hâlâ ayaktaydım? Acıyı görmezden geliyor, olumsuz duyguları bir kenara itiyor, öfkeyi bastırıyordum.

Sonunda Morgana ayağa kalktı. "Sanırım biraz uyuyacağım. Teşekkürler, Clara." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve çadırlara doğru yürüdü.

Çadırımıza döndüm ama Desmond çoktan uyanmıştı. Lotus pozisyonunda oturmuş, ben içeri girerken bakışları üzerimdeydi. "Kabus mu gördün?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Sadece biraz temiz hava almak istedim." Desmond'ın yanına oturdum ve kolları bana sarıldı.

Desmond yüzünü saçlarıma gömerek, "Seni özledim," diye fısıldadı.

Desmond'ın serin yanağı boynuma dokundu ve ama çekilmedim. Ona yakın olmak fırtınayı dindirdi. "Nadia'nın seni görmesini ayarlamamız gerekiyor. Vücut ısınız gittikçe düşüyor gibi görünüyor."

"Yapma, Blaze. Eldmoor doktorları milyonlarca test yaptı ama nedenini bulamadılar. Sıradan bir hemşirenin de bulacağını sanmıyorum."

Onun gözleriyle karşılaştım. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet. Sen benim alevimsin, hatırladın mı? Senin yanında sıcak ve rahatım. Vücudum normal çalışıyor ve hiçbir ağrım ya da başka belirtim yok." Desmond başını omzuma koydu ve serin dudaklarıyla yanağımı öptü. "Hadi yatağa dönelim. Yarın

zor bir gün daha." Desmond arkasına yaslandı ve benim de ona katılmam kollarını açtı.

uzandım, başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. Gözlerini. Kalp atışları yanağımın altında güçlü ve sabit bir şekilde atıyordu. Kısa süre sonra, sevgilimin kollarında uykuya dalarken rüyalar alemi beni ele geçirdi.

Çığlıklar beni yataktan fırlattı. Desmond ilk gelen oldu giyinip çadırdan dışarı koştu. Aceleyle zırhımı giydim ve koştum. Nehir kenarındaki küçük bir açıklıkta insanlar toplanmıştı.

Ben oraya vardığımda Desmond ortada durmuş, Zion'a bakıyordu.

"Neyin var senin?" Desmond sordu.

Bakışlarım Desmond'un arkasında duran Chad'in kanlı yüzüne takıldı. Kargaşanın ortasına adım attım ve Zion'un delici bakışları yüzüme indi.

Etrafımızda toplanan sakinlere döndü. "İtilip kakılmaktan bıkmadınız mı? Her biriniz yeniden çalışmak zorundasınız. yemek, köleler gibi davranmak. Size önderlik etmesi ve yol göstermesi için Lazarus'tan daha korkunç bir lider seçtiniz."

Zion bana yaklaştı ama Desmond bedenini aramıza koydu.

Elimi uzattım ve sessizce geri çekilmesini söyledim. Bu alçak herif çizgiyi aşmıştı. Etraftaki sakinlerden bağırışlar geliyordu ama benim lehime olup olmadıklarını anlayacak kadar dikkat etmedim. Tüm dikkatim Zion'daydı.

"Yönetiminizden memnun olmayan bölge sakinleri var, Clara Merkins. Her gün hiçbir şey yapmıyorsunuz. Hayatı güzelleştirmeye katılmıyorsun. nüfus için daha iyi. Günlerini ejderhalarla ve aşağılık erkek arkadaşınla geçiriyorsun. Bize ne bilen bir lider lazım!" Zion parmağıyla beni işaret etti.

"Eğer başınızı sokacak bir eviniz ve yiyecek yemeğiniz olmasını istemiyorsanız,

Gitmekte özgürsünüz," dedim sakince. "Bu toplumda sizi kimse tutamaz."

"Hayır, bu çok kolay olurdu." Zion alaycı bir şekilde gülümsedi. "Tüm yaralıları öldüren suçluyu buldunuz mu? Geri verdin mi öldürmesinler ve bize saldırmalarını diye ejderhalara kristal mi verdiniz? Ejderhaların saldırısından sonra depresyona giren insanlarla kaç kez konuştunuz?"

Patlama mı? Gelecekle ilgili korkuları olan kaç kişiyi dinlediniz? Tek yaptığınız bize vaatler vermek. Bizim eyleme ihtiyacımız var!"

"Halkın seni seçmesi gerektiğini mi düşünüyorsun, Zion? Sebepsiz yere, bir güç ve acımasızlık gösterisiyle sakinlerden birini döven adamı mı? Sence halkın buna ihtiyacı var mı?" Aramızdaki mesafeyi kısaltarak bir adım öne çıktım. "sözlerden ben sorumluyum. Bu insanlar tarafından seçildim. Her birimiz

daha iyi yaşam koşullarına ulaşmak için çok çalışıyor. Her birimiz yarın ve ertesi gün yiyecek bir şeyimiz olsun diye çalışıyoruz. Buna takım çalışması denir, Zion. Ben onların lideri değilim. Ben en az onlar kadar değerliyim. Ama benim gibi olmak istiyorlarsa, kararlarımın iyi olduğunu düşünüyorlarsa, bunu değiştirmeyeceğim. Bu, bende umut gördükleri anlamına gelir."

"Değerli, masum Chad'iniz, güvenliğimizi sağlamak için nöbet tutması gerekirken en yakın depolama noktamızdan ilk yardım kitlerini çalarken yakalandı. Sizce onu cezalandırmakla hata mı ettim?" Zion kalabalığa tekrar seslendi. "Burada sadece hırsızlar ve bencil, kendi isteklerini yapan insanlar yaşarsa bu toplumdan geriye ne kalacak? ne istiyorsun?"

"Kapa çeneni." Bakışlarım arkadaşşıma kaydı. "Chad? Lütfen yaptıklarını açıkla."

Kalabalık çılgına dönmüş, fikirlerini haykırıyordu. İki gruba ayrılmışlardı: bazıları beni destekliyor, diğerleri ise Zion'u destekledi.

"Hayır! Her şey farklı olacak. Chad onun için cezalandırılacak eylemler." Zion yumruğunu havaya kaldırarak kalabalığın daha da coşmasına neden oldu.

"Burada yetkili sen değilsin," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ben, Zion Wade, Clara Merkins'e meydan okuyorum. Bu dövüş yeni bir lider seçecek. Güneş batarken gerçekleşecek zırhsız ve büyüsüz teke tek bir savaş." Zion, yüzlerimiz sadece santimetrelerle ayrılana kadar öne çıktı. "Ölümüne bir dövüş."

Düşünmek için zamanım yoktu, korkmama ya da geri adım atmama izin veremezdim. Kolayca korkutulacak biri değildim. insanlar beni izliyordu, bu insanlığın hayatta kalanı ben olduğumda değil.

"Böyle bir olamaz," dedi Desmond. "Biz vahşî değiliz."
Desmond haklıydı. Biz . Ama belki de . Belki de insanlık sürekli
hapsedilmekten dolayı körelmişti,
kontrol ve itilip kakılıyor.
"Ben Clara Merkins ve meydan okumanızı kabul ediyorum."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

CLARA

"Öleceksin," diye tükürdü Zion.

"Sanırım herkesin sabah işlerine dönme vakti geldi," dedim toplanan kalabalığa, Zion'u görmezden gelerek. Yavaşça dağıldılar. Desmond ve Chad'e döndüm. "Size ne oldu böyle?"

"Zion oldu." Chad nehre doğru yürüdü. Desmond içini çekti.

"Chad."

"Saldırıya uğradık ve Kano yaralandı." Chad ellerini suya daldırdı, sonra kanlı yüzünü yıkadı. "Bu yüzden ilk yardım çantasını aldım. Nadia bunların acil bir durumda kullanılabileceğini söyledi."

"Sana kim saldırdı?" Desmond sordu.

"Bilmiyorum." Chad yüzünü gömleğine sildi. "Ama saldırıdan önce hava sıcaklığının düştüğünü hatırlıyorum."

"Mavi Şimşek Kabilesi," dedim Desmond'a bakarak.

"Onlar olamaz," diye cevap verdi. "Danika Vivaan'la konuşuyordu."

"Belki de Vivaan liderini ikna edememiştir."

Desmond Chad'e baktı. "Ben Danika'yla konuşurken sen de Clara'yla ilgilen. Ben bu işin aslını öğreneceğim."

"*Kendine iyi bak?*" Aceleyle uzaklaşırken arkasından seslendim.

"Evet, Zion'un karşısına çıkarken tam bir aptal gibi davrandın," dedi Chad. "Bugün ölme ihtimalin şimdi iki katına çıktı."

"İkiniz de gerçekten o kadar zayıf olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır, ama büyü ve zırhla savaşmak basit bir kılıçla savaşmaktan çok daha kolaydır." Chad ormana geri dönüş yolunu açtı. "Eğitime başlamamız gerekiyor. Diğerleri dün gece ne olduğunu öğrenecek."

"Chad, eğitim için zamanım olmadığını biliyorsun." Onu takip etmedim. "Ben iyi olacağım. Zion kampı böylecek kadar saçma sapan konuştu."

ikiye bölünecek. Savaşı kazanamazsam bunun hiçbir anlamı yok; halk bölünmüş kalacak ve beni liderleri olarak görmeyecek." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Ölürsen, Zion'un sözlerini geri alamazsın."

"Peki." Gözlerimi devirdim ve onu takip ettim.

Bir açıklığa vardığımızda Chad kemerinden iki kılıç çıkardı ve birini bana uzattı. "Sanırım bunu nasıl kullanacağını biliyorsun."

"Bundan şüphen olmasın." Kılıcımı sıkıca kavrayarak geri çekildim.

Eğitim başladı. Darbelerimizi birbiri ardına sıraladık ve Chad'in kılıcının boğazıma dayanmasıyla sona erdi. Saatler böyle geçti.

"Sen öldün." Chad kılıcının ağzını tekrar boğazıma dayadı, sonra beni iterek kurtardı. Kılıcını yere sapladı. "Düşüncelerin nerede, Clara? Dalgın görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Pratik yapmaya devam edelim," diye cevap verdim kılıcı sıkıca kavrayarak.

"Tek bir dövüş bile kazanamadın ve otuz altı kez öldün. Sorun nedir?"

"Bana bunu tekrar söyletme," diye tersledim.

"Dünyadaki en sevdiğim iki insan nasıl?" Desmond'ın sesi ormandan geliyordu.

"Peki," dedim gözlerimi devirerek.

"Kız arkadaşın birçok kez öldü." Chad güldü ve Desmond'dan bir su şişesi aldı.

"Clara?" Desmond'un dudaklarının köşesi yukarı kalktı. Sanki bir açıklama bekliyormuş gibi bana baktı.

"Sadece bir molaya ihtiyacım var." Desmond'dan su şişesini aldım ve onlardan uzakta bir ağaca yaslanarak oturdum. "Öğrendin mi Danika'dan bir şey var mı?"

"Vivaan'la buluşmaya ve Mavi Gök Gürültüsü Kabilesi tarafından neden kendi bölgelerinden bu kadar uzakta saldırıya uğradığımız konusunda bize daha fazla bilgi getirmeye gidiyor." Desmond yanıma oturdu. "Bölge sakinleri normal faaliyetlerine geri döndü. Nadia Kano'nun bakımını üstlendi.

yaralar var ve her şey yolunda gidiyor."

Bakışlarım güneş ışığının süzüldüğü ağaçlara doğru kayarken iç çektim. İnsanlık neden bu kadar kana susamış hale gelmişti? ve vahşi? Desmond bir şey bulamayacağından emin olduğu halde neden Nadia tarafından kontrol edilmek istememişti? Lazarus'un savaşçıları tarafından eğitilmiş bir adam olan Zion'u yenebilecek ?

Sorular bütün öğleden sonra zihnimde dönüp durmuş, dikkatimi elimdeki işten uzaklaştırmıştı. Chad güçlüydü, daha güçlüydü. Ama saatlerce süren eğitim sayesinde onun dövüş tekniklerini öğrenmişim ve tek yapmam gereken konsantre olmaktı.

"Hayatım, sakinleşmen gerek," dedi babam kafamın içinde.

mi? Neden herkes bana sakin söylüyor? Ben gayet sakinim.

İçimde yükselmek isteyen titremeyi yatıştırmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

Babam alçak bir sesle, "Zion'la olan kavganızdan daha ciddi sorunlarımız var," diye karşılık verdi.

Şu anda burada yeterince sorunum var. Ne oldu? Başka ne sorun var?

Dikkatim Desmond'la sessizce konuşan Chad'e yöneldi.

"Aldrax wyvernini bu tarafa gönderdi. Bir saatten kısa bir süre içinde tüm ekip burada olacak. Siper almalısınız."

Gülmekten kendimi alamadım. Desmond ve Chad şaşkınlıkla bana baktılar. Deli olduğumu düşündüklerine şüphe yoktu.

Sen ve Xaran bunu halledebilirsiniz, değil mi? Wyvern'le şimdi savaşamayız, insanlar ve ejderhalar arasında söz verilmiş bir barış varken olmaz.

"Sen iyi misin?" Chad endişeyle bana baktı.

"Aldrax bizi yok etmeleri için küçük yardımcılarını gönderdi," diye cevap verdim. Chad'in çenesi düştü. "Ve bu sana komik mi geliyor?"

Desmond kendinden emin bir tavırla, "Xaran onların icabına bakacaktır," dedi. Bir kaşımı kaldırdım. "Bundan emin misin?"

"Evet." Desmond yerden kalktı. "Eğitiminize geri dönün."

Elimi omzuna koydum. "Nereye gidiyorsun?"

"Kano'nun ekibiyle görüşmek için. Tanığa ihtiyacımız yok. Halkımızın kabileden haberdar olmasına izin veremeyiz. Haber çabuk yayılır."

"Güç ya da şiddet kullanmak yok mu?" Şüpheyle sordum.

"Ben Zion değilim." Desmond gözlerini devirdi ve ağaçların arkasında kayboldu.

Chad ile birkaç saat daha antrenman yaptım ama sonuç aynıydı. Sonunda pes ettim ve öğle yemeği yemeye karar verdim.

Bianor, Chad, Roger, Morgana ve ben bir daire şeklinde oturduk. Danika ve Desmond hâlâ ortalıkta görünmüyorlardı.

"Güvenlik çalışmaları nasıl gidiyor?" Morgana sordu.

"Sıkıcı," diye yanıtladı Bianor. "Savaşacak bir şey yok."

Chad, "Ejderhaları öldürmek ve hayatın için savaşmak zorunda olmadığına sevinmelisin," dedi.

"Belki, ama adrenalini özlüyorum." Bianor omuz silkti.

"Kano'yu kontrol eden oldu mu?" Roger sordu.

Morgana başıyla onayladı. "Kolunda birkaç dikiş var ama yaşayacak." "Mavi Şimşek Kabilesi'yle olan sorunu nasıl çözeceğiz?" "Biz çözmeyeceğiz," dedi Morgana. "Onlar bizim sorunumuz değil."

Bianor kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre onların sorunu biziz. Bunu öylece bırakamayız ve her zaman kendimizi savunamayız."

"Umalım da Danika her şeyi çözebilsin," dedim.

"Her şeyi tek bir kişinin halletmesine izin veremeyiz," diye itiraz etti Roger. "Bunu kendimiz halletmeliyiz."

"Bunu nasıl yapacaksın? Onlara saldırarak mı?" Kaşlarımı çattım.

"Çoğu insan onlarla ilk karşılaşmamızın ne kadar hoş olduğunu bilir."

"Belki de pazarlık yapabiliriz?" Roger önerdi.

Bianor başını salladı. "İstedikleri şey bizde değil." "Ne istediklerini bile bilmiyoruz." Morgana iç çekti. "İntikam ve ölüm istiyorlar," dedim.

"Ama biz onların hedefi değiliz," diye ekledi Roger. "Barışçıl olduğumuzu kanıtlamak zorundayız."

"Liderleriyle bir toplantı talep edip, her ne olursa olsun, ortak bir hedef doğrultusunda çalışmak mı?" Morgana sordu.

"Barış için insanları öldürmenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" Şüpheyle karşılık verdim.

Bianor homurdandı. "Bu ilk kez olmazdı."

"Lazarus bir şeydi, ama şimdi tamamen farklı bir durum," diye ısrar ettim.

Morgana omuz silkti. "Hayatta kalmamız gerekiyor."

Roger, "Liderler bir araya gelmeli ve savaş dışında bir çözüm bulmalı," dedi. "İnsanlarımızı ölüme mahkum etmiş oluruz."

"*Liderimiz hâlâ belirsiz,*" diye alay etti Morgana.

"Kapa eneni," dedim gülererek.

Chad tabağını kendisinden uzaklaştırdı. "alışmaya devam etmeliyiz, Clara."

Başımı salladım. "Yarım saat içinde orada olacağım."

Herkes görevleri için dağılırken, silahlar olan bir grup sakine doğru yürüdüm ve Desmond'u aradım ama orada değildi. Bizim adırımızda da değildi. Nehrin yakınına kadar yürüdüm ama onu hiçbir yerde bulamadım.

"Desmond Xaran'la birlikte uçup gitti," dedi babam kafamın içinde.

Kaskatı kesildim. *Xaran, sen ve wyvern'in birkaç buz wyvern'e karşı koymak için yeterli düşünmüştüm.*

"Hepsinin binicisi var, canım."

Ne be? On dakika içinde çayırdaki buluşuruz.

Yürüyüşüm oşuya dönüştü. Bu . Buza izin veremezdim Wyvern kamp alanına yaklaştı. Aksi takdirde herkes benim bir yalancı ve hain olduğumu düşünecekti.

"Seni götüremem," dedi babam. "Bu çok tehlikeli."

Hayır, , hayır! Umurumda değil. Halkımı korumak zorundayım.

Özgürlüğümüze kavuştuktan sonra hepimiz ölemeyiz. Ormanın içinde oştum. Ormanda oştum.

Tek ses dalların çatırdaması ve benim hava üflemlerimdi.

"Hayatını riske atmaya izin vermeyeceğim," dedi babam kararlılıkla.

Bakışlarım gökyüzünde uçan kırmızı bir ejderhanın üzerinde durdu. Hayal kırıklığına uğradım. Onlara doğru yürüyemezdim.

Baba, anlamalısın. Desmond'ı kaybedemem, arkadaşlarımı kaybedemem, ve halkımı kaybedemem. Lütfen. Lütfen onları kurtarmama yardım et.

Kırmızı ejderha cevap vermedi. Acı dolu bir dakikadan sonra Yavaşça aşağı indi ve sırtına tırmanmama izin verdi. "Bu bir intihar," dedi, zihinsel sesi hoşnutsuzdu. "ok daha güçlüler ve onlardan çok daha fazla var."

O zaman ölümüm adalet için olacak.

Ormanın üzerinde süzölürken rüzgâr saçlarımı okşuyordu. Gökyüzünde tehlike aradım ama hiçbir şey göremedim. Güneş parlıyordu ve

Etrafımdaki her şey sakın görünüyordu.

Ne zamandan beri wyvernler insanların sırtlarına tırmanmasına izin verecek kadar uslu oldular? Aldrax'ı istismar edip kanını kullandıklarını sanıyordum.

"Wyvern Aldrax'ın emirlerine itaat etmeli, canım. Başka seçenekleri yok. Hizmet etmek onların doğasında var."

Uzaktan gelen bir çığlık wyvernlerin yaklaştığını işaret ediyordu. Bakışlarım, kanatları havayı döverek yerinde süzülen siyah formlarına kaydı. Xaran sakince süzülüyordu. Mesafemi korudum ama ne duyamıyordum. Elli buz wyvern saydım.

Neden durmuşlardı? Onları durdurabilecek tek kişi Desmond neden saldırmamışlardı?

Tehlikeyi görmezden gelerek, görünmez soğuk dalgasını yararak daha yakına uçtum. Ben yaklaştıkça sıcaklık hızla düştü. Göz açıp kapayınca kadar Mavi Şimşek ejderha binicileri bana doğru koştu. İki elimi salladım ve onlara doğru alevler fırlatarak iki binici düştü.

"," diye bağırdı babamın sesi.

Teirac sağa doğru yatarak kulağımın yanından vızıldayarak geçen iki buz dikeninden kaçındı. Ben tepki veremedim, başka bir düşman wyvern kuyruğunu bana doğru savurdu. Yan tarafıma çarptı ve beni Teirac'ın sırtından kurtardı. Serbest düşüşteydim.

Teirac!

Ejderha buzla saldıran on wyvern'den kurtulmaya çalıştı, ancak hareket etmesini engellediler.

"Blaze!"

Desmond kolumu tuttu ve ben de Xaran'ın pullarına çarptım. Zorlukla nefes alarak kendimi Desmond'un yanına attım.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Bakışlarım ejderha binicilerine gitti. "Ben de size aynısını sorabilirim."

"Saldırıyı hemen durdurun!" Desmond bağırdı.

Teirac birkaç ejderha binicisini yaktı ve Xaran'ın yanına çekildi. "Bu bir ihlaldir," diye hırladı en yakındaki atlılardan biri. "Hayır yabancılar!"

"Wyvern'ünü bizim bölgemize göndererek anlaşmayı bozuyorsun," diye karşılık verdi Desmond. Geri dönün ve liderinize

Haberler."

"Yaptığınız şey için hepiniz ölmelisiniz," diye tükürdü atlı. Hava sıcaklığı hissedilir derecede düştü ve kar yağmaya başladı.

Desmond ters ters baktı. "Buna karar vermek sana düşmez."

"İki gün doğumu," dedi lider sürücü. Sonra wyvernini ters yöne çevirdi ve "Geri dönüyoruz!" diye bağırdı.

"Ne yaptın sen?" Desmond alçak bir sesle konuştu. "Ölebilirdin."

"Ölebilir miydin?" İnanamayarak sordum. "Neden böyle tehlikeli bir yere tek başına gitmeye karar verdin? Kahramanı oynayabileceğini mi düşündün Desmond?"

"Seni yanımda götüremezdim Clara," dedi dişlerini sıkarak. "Beni dinleyeceklerinden emin değildim. Anlaşma neredeyse tamamlanmışken ortaya çıktın ve her şeyi tehlikeye attın."

Kaşlarımı çattım. "Yani şimdi bu benim hatam mı? Belki daha açık olsaydın birlikte barışabilirdik."

Xaran bizi eve doğru uçururken uzun bir süre sessiz kaldık. Sonra Desmond dedi ki, "Beni affet. Ben sadece bir şey yapmak istedim. doğru şeyi yaptım. Kimsenin zarar görmesini istemedim."

"Peki ya sen Desmond?" Gözyaşlarımı kırıştırdım. "Kimsenin seni önemsemişliğini düşünmüyor musun?"

Xaran yere indi ve yere kaymamıza izin verdi. Desmond Tek kelime etmeden ilerledim ama kaburgalarımındaki yakıcı ağrı beni yavaşlattı.

"Desmond, konuş benimle," dedim ona yetişmeye çalışarak.

"Eoman'la görüşmeniz iki gün sonra, şehrin ortasında Evimizi onlarınkinden ayıran alan," diye yanıtladı bana bakmadan. "Chad ile antrenmana git ve kimseye ne olduğunu söyleme. oldu."

"Benimle konuşurken yüzüme bak," diye tersledim.

Desmond hızlı bir hareketle durdu ve yüzünü bana döndü. Bakışlarımız kilitlendi. Menekşe rengi gözleri öfkeyle parlıyordu ve ben ondan yayılan karanlık enerji karşısında donup kaldım. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Daha ne istiyorsun, Blaze?"

"gibi davranmayı bırakmanı istiyorum."

Desmond'ın gözleri karardı. "Herkesin hayatını kurtarmaya çalıştığım için başıma gelen bu mu?"

"Yüzündeki o ürkütücü maskeyi yırt ve sakinleş. Öfkenin hedefi olmayı reddediyorum, Desmond." Çenemi kaldırdım.

"O zaman yoluma çıkma." Desmond arkasını döndü ve yürümeye devam etti.

Sözlerine inanamayarak olduğum yerde kaldım. Beni arkada bırakarak ağaçların arasında kayboldu. Bir süre sonra kaburgalarım ağrıyınca yüzümü buruşturarak ceketimi aldım. Düşüşüm sırasında kaburgalarımı fena halde zedelemiştim ve Teirac'ın pullarının açtığı birkaç delik yarayı daha da kötüleştirmişti.

"Kahretsin," diye mırıldandım, ceketimin içine büzüldüm.

"," dedi babam. "Ona biraz zaman ver."

İyi bir lider ya da rol model olmaya çalıştığın için kimse madalya vermiyor. Desmond'ın benimle böyle konuşmaya hakkı yok, sanki ben bir gibi. Sanki onun düşmanıymışım gibi.

Kamp alanına geri döndüm ve Zion'la savaşmak için daha hafif kıyafetler giyerek çadırımıza girdim. Gömleğimi çekiştiriyordum ki Desmond çadır perdesinden içeri girdi.

Soğuk bakışları yaralı tarafıma kaydı ve yüzü yumuşadı. "Clara, bu durumda savaşamazsın."

"Bana emir vermeye hakkın yok, Desmond. Gitme vaktim geldi. Seninle aynı yerde olmak istemiyorum."

Desmond yanından geçerken elimi tuttu ama ben onu çekip kurtardım ve başka bir şey söylemeden çadır perdesini ittim.

Etrafımda ateşler yanıyor, ışık sağlıyordu ve kampın merkezinde toplanan insanları görebiliyordum.

"Clara Merkins, kaderinle buluşma vaktin geldi," diye bağırdı Zion uzaktan.

"Clara," dedi Desmond arkamdan.

Onu görmezden geldim ve kalabalığın içine daldım, insanları iterek ortaya ulaştım. Artık Desmond'la konuşmak istemiyordum. Bunun çocukça ve aptalca olduğunu biliyordum ama istediğini elde etmişti. Bir daha onun yoluna çıkmayacaktım.

Bianor kalabalığın önünde durdu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Kılıcınız."

Başımı salladım ve kılıcı ondan aldım. Kargaşa duyuldu Arkamda Bianor ve Chad tarafından tutulan Desmond'a omzumun üzerinden baktım. Ellerinden kurtulmaya çalıştı ama onu sıkıca tutuyorlardı. Tekrar Zion'a döndüm.

Zion, "Şimdi yeni bir lider seçme savaşı gerçekleşecek," diye gürledi. "Herkes hazır mı?"

Aptalca konuşmasını keserek öne çıktım. "Konuşmayı bırak ve dövüş."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OTUZUNCU BÖLÜM

CLARA

Zion bana döndü, kolunu dirseğinden büktü ve kılıcını üzerine dayadı. Aramızdaki mesafeyi birkaç adımda geçti.

hızlı adımlarla bana doğru bıçakladı. Kolayca sıyrıldım. Diğer yöne doğru ikinci kez sapladı ve ben yine kaçtım. Üçüncü kılıcımla aşağıdan vurarak kılıcını ittim.

Zion güçten faydalanarak bir daire çizdi ve kılıcını bacaklarıma doğru savurdu. Kılıcımı yere saplayarak durdurdum, sonra yüzünü hedef alarak yukarı doğru savurdum. Kılıcımı engelledi, kılıçlarımız kesişirken kıvılcımlar uçuştı.

Kafama doğru savurduğu kılıcı engelledim. Kılıcı Diğer elimle yüzünü savunmasız bıraktım. Boştaki yumruğumu yüzüne yumruk attım. Darbe umduğum gibi konsantrasyonunu bozmadı ve tekrar savurdu. Bıçaklarımız yüzlerimizin önünde X şeklinde kilitlendi ve her birimiz öne doğru eğildik, kollarımız titriyordu. hakimiyet için savaştı.

"Hayatta kalmaya değmezsin," diye hırladı Zion, kılıcının hizasını korumaya çalışarak.

"Sikeyim seni-"

Karnıma bir ağrı saplandı.

Bakışlarım yavaşça Zion'un diğer eliyle kullandığı hançere kaydı. Bıçak benim kanımla lekelenmişti.

Kılıcımı hızlı bir hareketle itti ve ben sendeleyerek geri çekildim. Kılıcının göğsüme doğru hızla savrulması geri çekilmeme neden oldu. Omzuna darbeyi engelledi ve hançerle bir daire çizerek beni yaralamaya çalıştı. Bileğini kavradım ve kılıcımı savurdum. ama kolunu kurtararak kurtuldu. Karnıma doğru hamle yaptı ve ben de kılıcı iki elimle kavrayarak onu engelledim.

Grev.

Zion geri adım attı, bir sonraki darbesi kafama yönelikti ama ben sırtımı kılıcına döndüm. Bu hareketi beklemiyordu ve bu da

tereddüt etti.

Bakışlarımız buluştu ve sanki zaman bir anlığına durdu. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve vücudumdaki adrenalin bıçak yaramın acısını hissetmemi engelledi. Vücudum zayıflıyordu; bunu hissedebiliyordum.

Kılıcımı dirseğimle iterek onun kılıcını sırtımdan uzaklaştırdım. Kılıcım saplandı. Engel oldu ama darbenin gücü o kadar kuvvetliydi ki onu yere serdi. Kılıcım omzuna çarptı ve acı içinde homurdandı.

Zion kılıcımı itti. Tekrar savurdum, ama o hızlıydı. Bıçağı bacağımı kesti. Geri çekildim ve o ayağa kalktı, orijinal pozisyonuna geri döndü. Küçük hançeri yan çevirdi ve taktı. Bir sonraki darbesinde geri çekildim, sonra bir tane daha. Başıma doğru bir hamle yaptı, ben de eğildim.

Bir sonraki darbesi diğer tarafa gitti. Diz çöktü ve bacağıma saplayamadan boştaki elimle hançerini yakaladım. Gözlerimiz buluştu. Tüm vücudum acıyordu ve toprak zemine çarpan kan damlacıklarının sesini duyabiliyordum. Onun kanı mı benimki mi emin değildim.

Zion hançerini geri çekti ve bu sırada parmaklarımı kesti. Yumruğum kaçmasını engelledi. Kaziğe oturmamak için geri sıçradı.

Aşağıdan vurdum; kaçtı. Göğsüme doğru yumruk attı; ondan da kaçtım. Üçüncü darbeye kafasına aldım ama çömelip onun yerine bacağına saldırdım.

Zion darbemi engellemek için kılıcını ve hançerini çaprazladı. Onu yakaladım.

kılıcını çekerek benimkini yukarı doğru çekti. Kılıcı benim serbest elimde kaldı. Kılıcımın ucu boğazında durdu. Hançer hâlâ diğer elindeydi ama kollarını yavaşça indirdi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda isteksizce duyduğu saygı gözlerine yansdı. Ter yavaşça yüzünün kenarından boynuna doğru süzülüyordu.

"," dedi.

"Clara, !" Roger kalabalığın içinden bir yerden bağırdı.

Bakışlarım Zion'unkilerle kilitlendi. Onun gözleri öfkeyle, benimkiler kararlılıkla parlıyordu.

Tek bir hamlede, kabzamı Zion'un kafasına indirdim ve bilincini kaybetmesine neden oldum.

"onu," diye emrettim, yüzümü ondan çevirip kalabalığa baktım. "Yarından itibaren, olası tehlikelere karşı korunmak için duvarlar inşa edeceğiz. Zion bu yerleşim yerinden kovulacak çünkü kana susamışlığı ve bizi bölme çabası." Kılıcımı düşürdüm, izleyen herkesin gözlerine bakarak. "Ben Lazarus değilim. Yaramazlık yaptığınız için sizi öldürmeyeceğim. Daha önce de söylediğim gibi, hepiniz özgürsünüz ve ayrılmak için her türlü hakka sahipsiniz. Ben bir lider değilim, ama herkes

Bana meydan okuyanlar da aynı kaderi paylaşacak. Kimsenin onurumu ve hayatımı çiğnemesine izin vermeyeceğim."

Sakinlerden bazıları dağıldı, diğerleri ise bir şey bekliyormuş kaldı. Bianor ve Roger Zion'la ilgilendi.

Desmond koşarak yanıma geldi, dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini karnımın alt kısmındaki yaraya bastırdı. "Bir hemşireye ihtiyacım var, hemen!" diye bağırdı, parmaklarının arasından kan akıyordu.

Elini çalıştım. "Desmond, sadece bir ." Ama dünya döndü ve her şey karardı. Boğuluyordum, saran boşlukta ışık bulamıyordum.

Babamın sesi kafamın içinde yankılandı. "Hayatım, pes edemezsin."
Baba? Burada mısın? Beni duyabiliyor musun?

Saniyeler, dakikalar, saatler geçti. Geri dönme ihtimali olmayan bu karanlıkta sıkışıp kalmıştım.

"Blaze, üzgünüm," dedi Desmon'ın sesi . "Savaşmak zorundasın. Vazgeçemezsin. Kalbim normal hızında atmayı reddediyor. Senin ritmin bu kadar zayıfken. Clara, eğer sana bir şey olursa... eğer sen..."

Sesi uzaklaştı ve beni yine boğucu bir sessizlik içinde bıraktı.

Çığlık atmak, bir çıkış yolu bulmak istedim ama çaresizdim. Karanlık beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu ama mücadele ettim. Yorgunluğumu görmezden gelerek yüzeye doğru yüzdüm. Kemiklerimde, ruhumda. Bu şekilde dışarı çıkamazdım. Çıkamazdım.

Bir ışık parlaması beni kör etti ve gözlerimi açtığımda bir çadırın koyu yeşil çatısını gördüm. Kalçamdaki, avuç içlerimdeki ve karnımın alt kısmındaki ağrı nefesimi . Kalkmak için çabaladım ama bir el göğsüme ve beni nazikçe geri itti.

" kalkamazsın," dedi Nadia'nın yumuşak sesi . "Henüz değil."

Sertçe yutkundum. "Ne... bana ne oldu?"

"Çok kan kaybettin, Clara. Böyle kritik bir yarayla düelloda savaşmak... birkaç dakika daha geçseydi

öldü." Nadia yanımdaki yere geri döndü. "Sakinler nasıl?"

Bakışlarımızı birleştirerek sordum.

Nadia hafifçe gülümsedi. "Çitler neredeyse tamamlandı, avcılık iyi gidiyor ve barınak sağlayan ahşap evlerin sayısı giderek artıyor. Sen büyük bir lidersin ama artık dinlenmelisin."

"Yapamam." Sesimin ne kadar zayıf çıktığını ben bile duyabiliyordum ve bundan nefret ediyordum.

"Yapmalısın," dedi Bianor'un sert sesi diğer tarafımdan.

Bianor'un kara gözlerle bana baktığı çadır perdesine baktım. Yüzü bulutluydu, görmeye alışık olduğum neşeli ifade yoktu.

"Nadia, bize bir dakika ver."

Nadia itaat etti ve bizi yalnız bıraktı.

Sadece biz olduğumuzda Bianor bana yaklaşmadı. Olduğu yerde kaldı ve yüzünde bir şeyler değişti. Öfke mi?

"Aklını mı kaçırdın, Clara?" diye sordu sonunda. "Sen neredeyse ölüyordun, ve ne için? Bu kadar aptal olamazsın. Zion'un icabına bak, onu durdurabilirdik ve her şey biterdi."

"Bianor, senin öğütlerine ihtiyacım yok," dedim yorgun bir sesle ve başımı yastığa bıraktım.

"Seni önemseyen o kadar çok insan var ki, de pervasızca hareket ediyorsun. Sen bu toplum için bir sembolsün. Senin ölümün insanlığın yok olması anlamına gelebilir. Aptal gibi davranan her vatandaşla savaşamazsınız." Bianor'un bakışları yana kaydı.

Kaşlarımı çattım. "Her şeyden önce ben sözlerinin ve eylemlerinin arkasında duran bir kadını. Evet, bu nüfusun bir sembolüyüm ama hiç kimsenin, inşa etmek için çok çalıştığımız her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Savaşmak benim kararımdı ve bunu yine yaparım. Eğer buna katılmıyorsan, defol git buradan Bianor ve beni yalnız bırak.

yalnız." Acıya rağmen dişlerimi sıktım ve diğer tarafıma dönerek ondan uzaklaştım.

Uzaklaşan ayak seslerini dinledim ve bir nefes bıraktım. sessizlik çöktü. Bianor kesinlikle Desmond ve diğerlerine uyandığımı haber verecekti ve hepsi nasıl olduğumu sormak için koşarak geleceklerdi. hissediyorum. Buna ihtiyacım yoktu. Gözlerimi ve uyumaya çalıştım ama uyuyamadım. Bakışlarım yeşili keşfederken dudaklarımdan derin bir iç çekiş çıktı. çadırın duvarları.

"İçeri girebilir miyim?" Danika arkamdaki çadır perdesinden sordu.

"Kimseyi görmek istemiyorum."

Sözlerime rağmen Danika elinde bir tepsi yemekle çadıra girdi. Onu görebilmem için etrafımda döndü ve onu yanımda yere koydu.

"Yemeği reddedemezsin." Danika . "Açlıktan ölürsün."

İçimi çektim. "Bu çadıra başka kimsenin girmediğinden emin olabilir misin?" Kaşlarını çatı. "Ne oldu sana böyle?"

Cevabım sessizlikti. Kimsenin bana ne olduğunu bilmesine gerek yoktu. Bilmesi gerekenler zaten biliyordu. Doğrulamaya çalıştım ama Midemdeki yakıcı ağrı bunu neredeyse imkânsız hale getirdi. Bir çığlık attım.

Danika yaklaştı. "Bırak yardım edeyim."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok." Kendimi yarı oturur vaziyette yemeye zorladım. Yemeğin tadı iğrençti ve daha fazla dayanamayarak yarısı dolu çorba kâsesini ittim.

Danika sessizce oturmuş, önüne bakıyordu.

Gözlerimi kapadım, dinlenmeye, onun varlığını görmezden gelmeye çalıştım ama bu imkânsızdı. Ben de "Ne istiyorsun Danika?" dedim.

"Yarın sabah Eoman'la buluşmalısın."

Gözlerimi devirdim. "Sence Nadia'yı yürüyebileceğime ikna edebilecek misin?"

Danika kısaca, "Nadia senin burada olmadığını bilmeyecek," diye cevap verdi. "Vivaan'la aranızda ne oldu?"

Danika sonunda gözlerimle buluştu ve oradaki hayal kırıklığını gördüm. "Eoman'ı Eldmoor'dan kurtulan olmadığına ikna edemedi. Doğrulamak için gözcüler gönderdi ve Desmond onları durdurdu ama haber yayıldı."

"Desmond ve gözcüler arasındaki toplantıdan haberin var mı?"

Danika başını salladı. "Vivaan seni uyarmamı söyledi. Toplantı sırasında bir şeyler ters giderse o bizim yanımızda olacak."

"Neden?" diye sordum. diye sordum ama cevabı gözlerinde, kızarmış yanaklarında görebiliyordum.

Danika, "Herkesin benden nefret ettiği bir toplumda olamam, bu yüzden beni anlayan birini arıyorum," diye cevap verdi.

"Neden herkesin senden nefret ettiğini düşündüğünü sormak çok kişisel," dedim. "Ama orada kendi evini bulduğunu bilmek güzel." Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı.

Ayak sesleri duyuldu ve Desmond görünmez bir kalkanın içine girerken başımı kaldırdım. Danika kılıcını elinde tutmuş, memnun bir gülümsemeyle benimle Desmond'ın arasına bakıyordu.

"Danika, beni içeri al," dedi Desmond, sesi tehlikeli derecede yumuşaktı. "Seni görmek istemiyorum," dedim, gözlerimi ondan kaçırarak.

"Danika'nın büyüünün benimkine eşit olmadığını çok iyi biliyorsun, bu yüzden direnmeyi bıraksan iyi olur, böylece konuşabiliriz."

Tereddüt ettim, sonra Danika'ya başımı salladım, o da kılıcını indirdi ve çadırdan çıkmak için yerden kalktı. Desmond içeri girdi, menekşe rengi gözleri hemen benimkileri buldu. Sertçe yutkundum. Ben yapmazdım bu kadar inatçı olmaya devam ederse uzun süre dayanamaz.

"Seni görmek istemediğimi yeterince açık ifade etmedim mi?" Ben talep ettim.

"Bu doğru değil Blaze, bunu ikimiz de biliyoruz." Desmond yanıma oturdu. Yakındı, çok yakındı.

"İnanmak istemediğin gerçek bu, Desmond," diye karşılık verdim. "Bilincin yerinde değilken seni daha çok seviyordum."

Öfke yanaklarımı . "Çık dışarı."

Desmond'ın dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Şaka yapıyorum, Blaze. Seni kızdırmaktan daha eğlenceli bir şey yok. Beni sana doğru çeken o öfke bakışını özledim."

"Seni o kadar kolay affedeceğimi sanma."

Gülümsemesi genişledi. "Kolay olmayacağını biliyorum ama ikimiz de biraz daha beklersek belki bu kadar öfkeli olmayı bırakır ve beni önemseyeceğini anlarsın."

Hayır, yanağında bir gamze neden olan o geniş, içten gülümseme değil. Çenemi sıktım, kızgın kalmaya çalıştım ama bedenim

bana ihanet etti. Desmond bir eliyle yanağımı kavradı, başparmağı tenimi okşuyordu. İçimden elektrik fışkırdı ve teslim oldum, Gözlerimi kapatıp onun yakınlığının beni sakinleştirmesine izin verdim.

"Seni affetmem için bundan daha fazlası gerekecek." Gözlerimi açtım ve Desmond'ın dokunuşundan yavaşça uzaklaştım.

"Her şeyi yapacağımı biliyorsun." Desmond bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

İç çekerek yatar pozisyona geçtim ve gözlerimi kapattım. "İyi geceler, Desmond."

Desmond yerleşirken hiçbir şey söylemedi. Sarılmaya çalışmadı, ama düzenli nefes alıp verişini kısa sürede uykunun geldiğini ele verdi. ona sahip çıktı.

Benim aksime. Gözlerimi kapatamıyordum, yarınki toplantıyı düşünmeden edemiyordum.

"Kötü bir önsezin olduğunu biliyorum," dedi babam kafamın içinde. "Bir tek sen değilsin."

Mavi Gök Gürültüsü Kabilesi'nin

Desmond'a işkence ettikten ve neredeyse onu öldürdükten sonra onunla pazarlık yapmaya karar verdi.

Derinlerde bir yerde bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum ama her şeyin neden değiştiğine bir türlü anlam veremiyordum.

Eoman bir şey buldu ve bu pek hayra alamet değil. Ya beni öldürmeye çalışırlarsa? Roger'ın askerlerini ve bize yardım edebilecek diğerlerini almamız gerekiyor mu? Yoksa onları İşler giderse kamp yeri?

"Seni güvende tutmak için orada olacağım."

Bundan şüphem yok ama yeterli olmayabilir. Buz wyvern beni öldürmeye karar verdiğinde neredeyse hiçbir şey yapamadın. Ama benim değil mi? Kendimi güçlü hissetmediğim zamanlarda bile halkım için ayağa kalkmalıyım. Bunu kimse bilemez. Düşman bunu göremez ya da

kolay bir hedef olduğumu düşünecekler. Mavi Gök Gürültüsü Kabilesi'nin ne kadar öngörülemez olduğu düşünüldüğünde, müzakere fikri komik görünüyor. "Böyle düşünceleri aklından geçiremezsin, şimdi olmaz canım.

Dinlenin. Yarın daha aydınlık olacak."

Dinlenmek istedim ama yapamadım. Yarın ölebileceğim, halkımı koruyamayacağım düşüncesinden kaçamıyordum.

Zion'a karşı savaşı kazanmış ve halkım için daha iyi bir yarını güvence altına almış gibi grnsem de, şimdi gerçek savaşın sadece birkaç gün uzakta olduğunu fark ettim. Ne olsun, insanlığı korumak zorundaydım.

ve arkadaşlarım. Sahip olduğum tek şey onlardı.

Gz kapaklarım ağırlaştı ve sonunda uyku beni ele geçirdi.

"Kalkma zamanı," diye fısıldadı Desmond uzaklardan. "Yol bekliyor."

Gözlerimi açtım, vücudumun her yerindeki acıdan dolayı yüzümü buruşturdum. Oturur pozisyona geçtim, sonra yavaşça ayağa kalktım. Desmond zırhımı giymeme yardım etti ve acımı birkaç saatliğine dindirecek bir tablet uzattı. Çadırın perdeleri arasından, hâlâ karanlıktı. Ormanın yakınında Bianor, Chad, Danika ve Roger'ın askerleri bekliyordu.

"Onların hayatını riske atamayız," diye mırıldandım çadırdan çıkarken. "Bu konuda söz hakkınız yok," diye yanıtladı Bianor.

"olacağız. Bizi grmeyecekler," diye ekledi Danika. "Bu Eoman'ın kurallarından biri. Sadece iki komutan bir araya gelmeli. yabancılar."

Bianor başını salladı. "Bu alçaklar kendilerinin yapmayacağı şeyleri talep ediyorlar."

"Morgana ve Roger nerede?" Danika sordu.

Desmond, "Bunun şaşırtma manevrası olması ihtimaline karşı kamp alanını korumak için geride kalıyorlar," dedi.

Cehalete, huzura ya da belki de lme doğru yolculuk başlamıştı. Bugün her şeyin sona ereceğine dair bir his vardı içimde.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

CLARA

Yol uzanıyordu. Her adımda karnıma bir ağrı saplanıyordu ve ağrı kesiciler işe yaramıyordu. Ter akıyordu dik durma çabası yüzünden geri çekildi.

Danika, Bianor ve Chad birkaç adım önde Desmond'ın yanında yürüyorlardı. Diğer tüm askerler yaklaşık on adım gerisindeydi. Desmond'ın

Etrafımızdaki sessizlik gerginlikle doluydu ve her adım daha Sonunda önümüzde büyük bir açıklık belirene kadar öncekinden daha zordu.

"Ormanda kalın. Yardıma ihtiyacımız olursa size bir işaret vereceğim," dedi Desmond askerlere. Sonra bakışları Chad ve diğerlerine kaydı. "Sen de."

"Hayal kurmaya devam et," diye mırıldandı Bianor, belli ki hoşnutsuzdu. "Onları gölgelerle kapatacağım," diye ekledi Danika.

Desmond'ın kaşı kalktı. "Büyüyü hissetmeyeceklerini düşünecek kadar aptal mısınız?"

"Clara'yı bu durumda kesinlikle yalnız bırakmayacağız." Chad kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Sanki eski bir boru çalınmış gibi etrafta büyük bir uğultu vardı. savaş ya da diğer önemli haberleri duyurmak için çalınıyordu. Dikkatim çayırın diğer tarafında duran bir kişiye yöneldi.

"Kendini ele vermemeye çalış. Zamanı geldi," dedim, olabildiğince kararlı bir şekilde öne doğru adım atarak.

Desmond'ın kolu belime dolandı. "Sana yakın kalacağım." "Koşullar koşullardır. Sen de bir istisna değilsin." Danika'nın sert Bakışları Desmond'ın üzerindeydi. "Bunu daha başlamadan mahvetme." "Peki," dedi Desmond soğuk bir sesle. Elini bir kez sallayarak

kayboldu, yine de enerjisini yakınımda hissedebiliyordum.

"Biz buralarda olacağız." Danika'nın eli omzuma indi ve cesaret verici bir şekilde başını salladı.

Başımı salladım, dudaklarımın köşesi yukarı kalktı. "Sana güveniyorum Shadow."

Danika da gözden kaybolduğunda, ağaç sınırının ötesine geçtim. Güneş bugün yoğun bulutların ardına gizlenmişti. Gökyüzünde Teirac'ı aradım ama hiçbir yerde görünmüyordu. Umarım beni koruyacağına dair verdiği sözü tutar.

"Xaran beni büyüyle kaplıyor," dedi babam. "Çayırın ortasındayız."

Bunun bana güç vermesi mi gerekiyordu? Bilmiyordum.

Her seferinde bir adım atarak, yüzünü gördüğüm adama yaklaştım. ölümle ilişkilendirildi. Yolun yarısında sıcaklık düştü ve vücudum ürperdi. Soğuktan nefret ederdim.

Eoman, Aldrax tarafından işaretlendiğini kanıtlamak için vücudu açık mavi ipliklerle oyulmuş, koyu tenli bir adamdı. Ben yaklaşırken koyu kahverengi gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Üzerinde havaya hiç uygun olmayan ince giysiler vardı; koyu kahverengi uzun, bol bir pantolon ve birkaç deliği olan haki renkli bir ceket. Yüzü kirden sıırıslık olmuştı. Elleri ve cildinin diğer bölgeleri de boyalıydı.

Birkaç metre ötede durdum ve çenemi kaldırdım, acımı yüzüme yansıtmamak için bastırdım.

"Zindan Lideri Clara Merkins, barış için nelerden vazgeçmeye hazırsınız?" Eoman sordu.

"Halkımın asla senin halkını öldürmeyeceğine ya da Mavi Gök Gürültüsü Kabilesi topraklarına ayak basmayacağına dair bir söz."

"Sence bu yeterli mi?"

Başımı yana doğru eğdim. "İnsanlarının hayatları umurunda değil mi?"

"On askerim, tüm kamp alanınızı Ash'te öldürebilir. Orman." Dudaklarının köşesi kalktı ve yüzünü korkunç bir şeye dönüştürdü. "Bundan çok daha fazlasını sunabileceğine inanıyorum."

"Bana şartlarını söyle, Eoman. Ne istiyorsun?"

"Ejderha kristali," diye yanıtladı. "Barışın şartı budur."

Kaşlarımı çattım. Kristali nereden biliyor olabilirdi? Belki de Kano saldırıya uğradığında gözcüleri onu fark etmişti. Bu mümkün değil. olur. İnsanlar ve ejderhalar arasında nihayet barışı sağlamışken kristali onun eline veremezdim.

"Hayır," dedim karanlık gözlerinin içine bakarak.

"O zaman savaş olacak." Eoman bir adım geri çekildi. "Arkanızdaki ormanda on savaşçı var ve yakınlarda saklanan üç savaşçı daha var. İlk kim ölmeli?"

"Görünüşe göre adını verdiğiniz anlaşmanın şartlarını ihlal ettiniz. Sizin onurlu bir insan olduğunuzu sanıyordum."

"Tek bir seçeneğin var, Clara. Çok basit. Kristali bana şimdi ver; adamlarını onu almaları için geri gönder. Aksi takdirde, önce arkadaşlarımla başlayacağım, sonra kabilenin sakinleri ve son olarak da kristali kendi ellerimle alacağım. Seçim sizin."

"Cehenneme git, Eoman." Kelimeleri yüzüne tükürdüm.

Eoman sadece gülümsedi ve elini salladı. Arkasındaki ormandan Wyvern'ler belirdi ve savaşçılar arkamdaki ormandan koşmaya başladı. Bir adım geri çekildim ve kalkanımla kendimi engelledim. Eoman elini salladı ve buzdan sivri uçlar yerden bana doğru fırladı. Güçlü bir el beni yana çekerken gölgeler buzu parçaladı.

"Geri çekilmeliyiz," diye bağırdı Danika.

"Evimize ve halkımıza doğru ilerlemesine izin vermeyeceğim," diye karşılık verdim.

Chad diğer tarafımda belirdi ve kılıcını çekti. "O ölecek ve barış onu takip edecek!"

İki küçük ordu çayırın ortasında çarpıştı. Büyü parıltıları çevredeki ağačları aydınlattı. Eoman'a saldırmak için ileri atıldım. Bu iş bitmeli. Beyaz alevlerim onu sardı ama bir el hareketiyle buza dönüştü. Xaran ve Teirac'ın kükremeleri açıklığı doldurarak wyvernlerin çığlıklarını bastırdı. İki büyük ejderha buzdan wyvern'lere karşı birlikte savaştı ama Yeterince. Danika ve Chad wyvern'lere ve Mavi Kabile savaşçılarına karşı savaştı.

Eoman'a doğru saldırdım, acımı bir anlığına unutmuştum. Vuruşumu engelledi ve kendi vuruşuyla karşılık verdi. Her darbe beraberlikle sonuçlandı. Vücudum zayıftı, büyüüm çok fazla güç gerektiriyordu ve karnımdaki yara şansımı artırmadı. I kollarımı birleştirerek alevlerin Eoman'a doğru ilerlemesine izin verdim. Yaptığı blok ve çarpışmanın etkisiyle ikimiz de . Denedim Ayağa kalktım ama buz beni yere yapıştırdı ve vücudumu sardı.

"Hayır!" Danika çığlık atarak bana doğru koştu.

Yakındaki bir buz savaşı elini salladı ve bir buz parçası Danika'nın bacağını deldi. Yere düştü, yüzündeki acı yüreğimi burktu. Vivaan hızla ortaya çıktı ve kabile üyesinin kafasını keserek Danika.

Bakışlarım hâlâ hareket edemeyen Eoman'a döndü.

Elinin bir hareketiyle elinde bir buz mızrağı belirdi ve sivri ucu boynumda durdu. "Son sözlerin nedir?"

Baba, yardıma ihtiyacım var!

Bakışlarım Eoman'ın yüzünden değer kaydı. Xaran wyvern'i öldürürken Teirac bana doğru uçuyordu. Chad ve Bianor birlikte savaşıyordu ama çok fazla rakip vardı. Yüzleri yorgun ve kanlıydı, kolları ve bacakları yaralıydı ama savaşıyorlardı. Pes etmediler. Vivaan bizim tarafımızda savaştı. Ayakta duruyordu

Danika'nın yanında bana doğru bir yol açtılar ama çok yavaşlardı.

Ama göremediğim tek kişiyi arıyordum - ölümün o kadar soğuk ve korkunç olmayacağı gözleri.

"Barınak!" Bianor bağırdı.

Yer ısındı ve Teirac'ın çenesinden çıkan alevler yayılarak çıkan her şeyi yaktı. Babamın aptalca bir hareketiydi; patlamada ben de ölebilirdim.

Eoman'ın yüzü öfkeyle buruştu ve buzdan wyvernler teker teker alevlerin içine atlayarak saldırıyı zayıflattı. Eoman'a sadece küçük bir hasar isabet etti, yüzünün yarısı kavruldu. Yanan etin kokusu havaya nüfuz etti, ama bu onu yavaşlatmadı. Bakışları bana döndü, küçümseme gözlerini dolduruyordu. Tek bir parmağını kaldırdı ve buzdan hançer ilerleyerek boynumun derisini deldi.

"Yeter!" Desmond'ın sesi gürledi. "Sana kıza dokunmamamı söylemiştim."

Eoman'ın bakışları Desmond'a kaydı. "İhtiyacım olan şey sende var mı?" Desmond ortaya çıkınca gözümü kırptım. "Desmond?"

Buz mızrağı boynumdan kayboldu ama hâlâ zincirliydim ve hareket edemiyordum.

Desmond yanımda, Eoman'dan sadece yarım metre uzakta duruyordu. "Askerlerine geri çekilmelerini söyle. Bu savaş sona erdi."

Eoman . "Kanıtları sunun."

Desmond elini salladı. Sadece birkaç metre ötede, Roger'ın üç askeri tarafından çevrelenmiş devasa bir kristal duruyordu. Eoman'ın savaşçıları hemen geri çekilmeye başladı.

"Desmond?" Chad bize doğru koşarak bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

Eoman'ın elini sallamasıyla bir buz dikenini Chad'in bacağını deldi. Vücudu yere yığıldı. "Hayır!" Çığlık attım.

Dehşete kapılmış bakışlarım Desmond'a döndü. Ona ne olmuştu? Bu onun en iyi arkadaşıydı. Chad hayatı boyunca Desmond'ın dayanağı olmuştu; arkadaşı, akıl hocası, koruyucusu.

Desmond'un bakışları en iyi arkadaşına kaydı, ama hiçbir şey yoktu. İçinde duygu yok. Üzüntü yoktu, endişe yoktu, sadece acı, acı bir soğuk vardı. Tekrar Eoman'a baktı ve yavaşça tek dizinin üzerine çöktü. "Liderim. sözümü yerine getirdim. Artık gitme vaktimiz geldi."

"Desmond, sakın buna cüret etme," diye yalvardım.

Eoman önden gitti, arkasındaki savaşçılar kristali taşıyordu ve Desmond en sondaydı. Arkasına bakmadı.

Soğuk serbest kaldı ve kendimi yerden kaldırdım, görmezden geldim Dizlerimi bükmeyle tehdit eden acıyı. Onu takip etmek için bir adım attım ama Danika'nın eli omzuma indi. Onu . "Yapma! Dokun bana!"

"Clara, yapma bunu." Bianor'un sesinde acı vardı.

Desmond'a yetişmeye çalışırken yürüyüşüm koşuya dönüştü ama vücudum kısa sürede pes etti. Yere çakıldım.

"Desmond!" Çığlık attım.

Hayır. Hayır, bu doğru olamaz. Bana söz vermişti. Beni koruyacağına ve dünyanın yanmasına izin vereceğine yemin etmişti. Desmond beni terk edemezdi, şimdi olmazdı. O düşman olamazdı. Akmakla tehdit eden gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken içimde kaldı ve kalbimi milyonlarca parçaya ayırdı.

Desmond çayırın kenarında durdu. Yanına gitmek için ayağa kalkmaya çalıştım ama sesi beni durdurdu.

"Beni takip etme."

"Bana söz vermiştin! Beni sevdiğini söylemiştin!" Bir yumruk attım öfke ve acı beni yutmaya hazırlanıyordu. "Hepsi bu muydu?"

yalan mı?"

"Seni sevdim. Bir parmak şıklatması kadar kısaydı. Ben sadece Bana yararlı olman için seni yakından tanımam gerekiyordu."

Desmond'un sesinde hiç duygu yoktu.

Kendimi ayağa kalkmaya zorlarken nefeslerim kesik kesik geliyordu. "Sana tüm verdiğimde, ruhumu açtığım da sırlarımı ifşa ettiğimde benden faydalandın ve tüm bunlardan sonra beni terk mi ediyorsun?"

"Geri çekil, yoksa seni öldürmek zorunda kalacağım." Omzunun üzerinden baktı. "Kör olma, Merkins. Hepsini öldürdüm, yaralı adamları, çocukları, kadınları, böylece hedefime yaklaşabilirdim. Sen planımın sadece küçük bir parçasıydın."

"Tamam, . Öldür beni! Yapmazsan korkak olacaksın, duydun mu beni?!" Kollarımı indirdim ve birkaç adım öne çıktım, boş yüzüne bakarken bir büyü saldırısı için yeterli alan bıraktım.

İçimde yükselen öfkeye rağmen kalbim onsuz çarpmak istemiyordu. Onu öldürmek istedim, tüm masumların intikamını almak için.

ama duygularım beni , kilitledi,

sadece teslim olmama izin veriyordu. Onun gittiğine, o yüzün ardındaki adamın bir yabancıya dönüştüğüne inanamıyordum. Bana dokunan o ellerin, paylaştığımız o duyguların, her şeyin arkasında ortadan kayboldu. Bunca zamandır bir yalan, bir komplo olduğunu. Buna ancak beni kendi elleriyle öldürürse inanabilirdim.

"Evinize gidin, Merkins." Desmond'un sesi kızgınlıkla doluydu.

"Benim *sensin*," diye bağırdım.

Kısa bir an için gözlerinde pişmanlık gibi bir şey gördüğümü sandım. Bana, bize yaptıklarından dolayı pişmanlık.

"Tanıştığımızda beni öldürmek istemiştin," diye zorladım. "İ Ellerini kanıma bula, benden nefret et, çılgık at, çeneni kapa ama sakın ikimizin sadece lanet bir plan olduğunu söyleme. Sakın beni terk etmeye kalkma!"

Elimi güçlü bir şekilde beyaz alevler

Desmond. Hızlı bir hareketle saldırımı engelledi, soğuk bakışları yüzümde kaldı.

"Dövüş!" Gözyaşlarımın arasından bağırdım.

Elimi kaldırarak bir adım daha attım. Teker , Gökyüzünden ateş topları yağmaya başladı. Desmond kendini savunmadı, ateşin giysilerinin ve yüzünün bir kısmını yakmasına izin verdi. Kılıcımı yere vurdum ve beyaz ateş bacaklarını sardı. Bir anda tek bir hareketle, ateşim parlayan mavi buza dönüştü.

"Kalbin ellerimde buza dönüştü ve sen hâlâ savaşıyorsun."

Desmond'ın dudaklarının köşesi yukarı kalktı.

Ona doğru bir adım daha attım. Gitmesine izin vermeyi reddettim.

Desmond ellerini uzatıp birbirine bağladı. Gürültülü bir çatırtı sessizliği bozdu ve yerden yükselen dev buz kütleleri bir duvar oluşturdu. Sonra Desmond arkasını döndü ve beni geride bırakarak yürümeye devam etti. Yanmış omzundaki bir parıltı, yarı saydam buzun arasından gözüme çarptı; derisinin üzerinde iki yeşil pul vardı.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜR

Yolculuğumu çok daha kolaylaştıran profesyonellere teşekkür etmek istiyorum - Editör Ceara, kapak tasarımcısı Chris ve Angelique Bosman, onlar olmadan bitiş çizgisine ulaşamazdım.

OceanofPDF.com

BU YAZARIN KİTAPLARI

Ay Akademisi Serisi

[Hilal Evresi : Ay Akademisi Serisi 1 Kitap . Evre : Ay Akademisi . Kitap Gibbous Evresi : Ay Akademisi Serisi 3. Kitap](#)
[Çeyrek Serisi 2](#)

Eldmoor

[Alevin Kökenleri : Kitap 1](#)

[OceanofPDF.com](#)

YAZAR HAKKINDA

J.P. Feather, kendi yayıncılığını yapmaya karar vermiş
genç bir yazar.

Çocukluk günlerini
kütüphaneci annesiyle birlikte, sonunda sihir, aşk ve
hayallerle dolu fantastik dünyalar yaratmaya karar
verdi.
macera.

Avrupa'da doğdu, mutluluğu dağlar ve yağmur bulutları
arasında başka bir ülkede buldu.

Facebook Grubunda her zaman mevcuttur -
J.P. Feather Squad.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

